

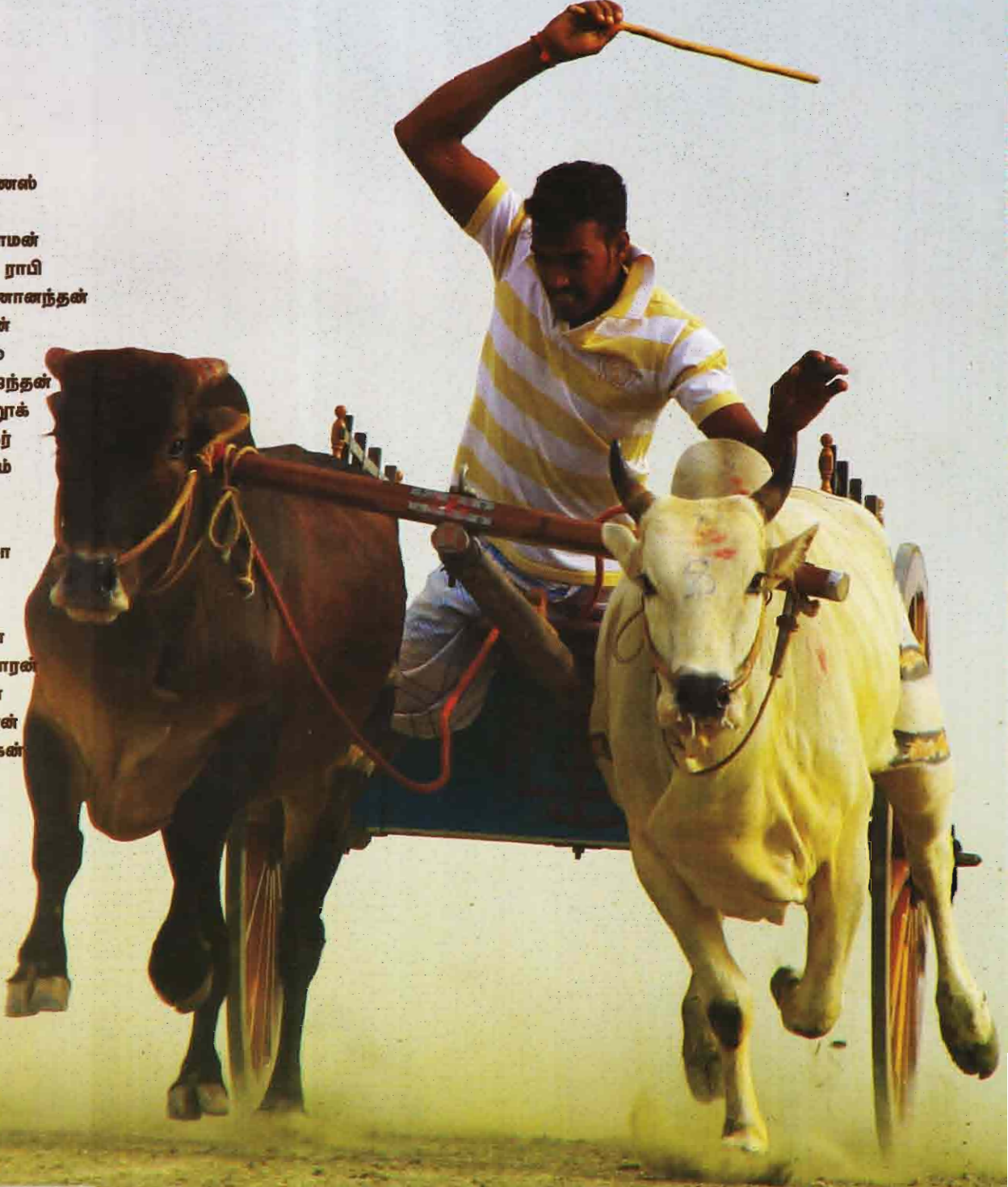
கனம்
இலக்கிய
மாத்
சஞ்சிகை

100/-

ஜீபாசி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணிதரன்

முல்லைக்கோணை
மலரன்னை
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்
முதூர் மொகமட் ராபி
கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன்
மஞ்சமோகன்
வல்வைகமல்
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
பாலமுனை பாறூக்
சி.ஜெயசங்கர்
ச.மணிசேகரம்
வி.தாயனி
கீதயராசா
செ.அன்புராசா
ஈழக்கவி
சி.ரமேஷ்
அ.யேசுராசா
கே.எஸ்.சிவகுமாரன்
யோ.ஜகேன்
கி.சு.முரளிதரன்
மு.அநாதரட்சகன்
த.ரிலக்சன்

116

வைகாசி - 2018

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- முல்லைக்கோணேஸ் - 13
மலரன்னை - 26
அலெக்ஸ் பரந்தாமன் - 29
மூதூர் மொகமட் ராபி - 41

கவிதைகள்

- மஞ்சு மோகன் - 17
வல்வை கமல் - 17
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் - 23
பாலமுனை பாறாக் - 23
சி.ஜெயசங்கர் - 24
ச.மணிசேகரன் - 25
வி.தாயனி - 25
இதயராசன் - 37
செ.அன்புராசா - 39

நூல் விமர்சனம்

- இ.ச.முரளிதரன் - 32
மு.அநாதரட்சகன் - 38

குறுங்கதை

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் - 16

பேசும் இதயங்கள்

அட்டைப்படம்

- த.ரிலக்சன்

கட்டுரைகள்

பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸீம்
இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியமும்
ஈழக்கவி - 03

இலக்கியப் பயணத்தில் தொலைதூரச் சூரியன்
சி.ரமேஷ் - 13

அயல் : 3. ஊரடங்குச்சட்டம்
அ.யேசுராசா - 37

கொலின் உவில்சன்
கே.எஸ்.சிவகுமாரன் - 40

ஈழத்து நவீன ஊவிய வளர்ச்சியில்
நிர்மலவாசனின் பங்களிப்பு
யோ.ஜகேன் - 44

ஜீவநதி

2018 வைகாசி இதழ் - 116

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீக்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெணியாள்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

அரைசியல் பிழைத்தோம்

அகில இலங்கை இளங்கோ கழகம் அண்மையில்
சிலப்பதிகார விழாவை வடமராட்சியிலுள்ள புலோலியில் மூன்று
நாள் விழாவாக சிறப்பாகக் கொண்டாடியிருக்கின்றது. பல்வேறு
அமர்வுகளில் சிலப்பதிகார நூல் உணர்த்தும் பொருள், பாத்திரச்
சிறப்புகள் என்பன குறித்து இடம்பெற்ற உசாவல்கள் அவை
யோரிடத்து சிந்தனைக் கிளறல்களை ஏற்படுத்தியிருப்பது
இவ்விழாவின் சிறப்பு.

சிலப்பதிகார நூலில் நிறுவப்பட்டுள்ள மூன்று உண்மை
களுள் முதலாவதும் முக்கியமானதும் “அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு
அறம் கூற்று” என்பதாகும். அரசியலில் வழுவிய வேந்தரை
அறக்கடவுள் கூற்றாய் நின்று கொல்லும் என்பது இதன் பொருள்.
அரசன் நாட்டில் நல்லாட்சி செய்தால்தான் அந்நாடு சிறக்கும்.

இந்த அறம் இன்றைய அரசியலுக்கும் பொருந்தும். மன்னர்
ஆட்சி மறைந்து மக்கள் ஆட்சி நிலவுவதாகச் சொல்லப்படும்
இந்நாளில் மக்கள் பிரதிகளாக அரசியல் நடத்துவோர்
சிலப்பதிகாரம் உணர்த்தும் அரசியல் அறம் குறித்துச் சிந்திக்க
வேண்டும். “மன்பதை காக்கும் தென்புலம் காவல் என் முதல்
பிழைத்தது, கெடுக என் ஆயுள்” என்று தனக்குத் தானே தண்டனை
வழங்கிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் வரலாறு இவர்களை
நெறிப்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறெனின் இன்றைய “அரசியல்
பிழைப்பு நிலை” மாறி, இந்நாட்டில் உண்மையான மக்கள் ஆட்சி
முகிழ்த்தெழும் என நம்பலாம்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்பாணம்- பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம்,
பரணீ புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸ்^{ம்} இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியமும்

“விபுலாநந்த அடி களாருக்குப் பிறகு தமிழகப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் பேராசிரியராகப் பதவி வகித்த பெருமையும் உவைஸ் அவர் களையே சாரும். எனவேதான் “இரண்டாவது விபுலாநந்தர்” என்று பாராட்டப்படும் சிறப்பையும் அவர் பெற்றுள்ளார்”
தமிழின் முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் பேராசிரியர் (1979) என்ற பெருமையும் உவைஸையே சாரும்.

“இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய ஒரு தமிழ்க் காப்பியத்தைக் கூறுவீர்களா?”

“.....!/?.....?”

“சீறாப்புராணம் படித்திருக்கிறீரா?”

“ஆம்”

“இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய ஒரு சிறந்த தமிழ்க் காப்பியம் சீறாப்புராணம் என்பதை நீர் அறியவில்லையா?”

இது 1945ஆம் ஆண்டு மே மாதம் பல்கலைக்கழக புகழுகத்துக் காகநடாத்தப்பட்ட நேர்முகப் பரீட்சை ஒன்றின் பதிகை. கேள்விகளை தொடுத்தவர் நேர்முகத்தேர்வுக்குழு உறுப்பினரான பேராசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தர். விடைத்தெரியாமல் தத்தளித்தவர் ம.மு.உவைஸ். இதனால் உவைஸ் அவர்கள் இந்த தேர்வில் தேறவில்லை. இந்நிகழ்வு உவைஸுக்கு ஒரு சவாலாக அமைந்து, இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத் தேடலுக்கான ஒரு உந்துதலாக அமைந்தது. சுவாமி விபுலாநந்தர் கேட்ட கேள்விக்குச் சரி

யான பதில் கூற முடியாமல் போனமை ஒருவேளை உவைஸின் உள்ளத்தில் நிரந்தரமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட வேண்டியதன் அத்தியவசியத்தை அடிமனதில் ஏற்படுத்தியும் இருக்கலாம். சுவாமி விபுலாநந்தரின் அந்தக்கேள்வி தான், உவைஸுக்கு ஆராய்ச்சி ஆர்வத்தைக் கொடுத்து, இஸ்லாமிய இலக்கியத் தேடலுக்காக தன் வாழ்வை அர்ப்பணிக்க அச்சாணியானது. எனவேதான் டாக்டர் பீ.மு.அஜ்மல்கான் (“பேராசிரியர் ம.மு.கம்மது உவைஸ் மணிவிழாமலர்”; 1994: 135) பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: “இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்றவுடன் எல்லோர் நெஞ்சங்களிலும் நிறைந்திருக்கும் வார்த்தை டாக்டர் எம்.எம்.உவைஸ் என்பது தான். ஆம், இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களிலிருந்து தம்மைப் பிரித்துக்காண முடியாதபடி தம் வாழ்வை இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களுடன் ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டவர்

பேராசிரியர் டாக்டர் எம்.எம். உவைஸ் அவர்கள். தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியப் பிரிவிற்குரிய இடத்தைப் பெற்றுத் தருவதற்காகவே தம்வாழ்நாளை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர் டாக்டர் எம்.எம். உவைஸ் அவர்கள்”. பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான், பேராசிரியர் உவைஸுக்கு எழுதிய கடித மொன்றில், “வாழ்நாள் முழுவதையும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுக்கு அர்ப்பணித்தவர் என்ற வகையில் இந்நூல் (இசுவா அம்மாணை) வெளிவருவதில் எங்களை விட உங்களுக்கு மிகுந்த ஆர்வமும் மகிழ்ச்சியும் இருக்கும் என்று நம்புகின்றேன்” (1994: 109, 110) என்று குறித்துள்ளார். இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் பாரம்பரிய வளத்தை தமிழுலகுக்கு எடுத்துக்காட்டி, தமிழிலக்கியத்தின் பரப்பை அகட்டிய அல்லாமா உவைஸ் பற்றிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் கணிப்பு கவனிக்கத்தக்கது: “இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு உவைஸ் எனும் வாய்க்கால் வழியாகவே ஓடி வளம் பெருக்கியது” (“ஈழத்தின் தமிழிலக்கியச் சுடர்கள்”; 2010: 202). “விபுலாநந்த அடி களாருக்குப் பிறகு தமிழகப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் பேராசிரியராகப் பதவி வகித்த பெருமையும் உவைஸ் அவர் களையே சாரும். எனவேதான் “இரண்டாவது விபுலாநந்தர்” என்று பாராட்டப்படும் சிறப்பையும் அவர் பெற்றுள்ளார்” (1994: 168,169). தமிழின் முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் பேராசிரியர் (1979) என்ற பெருமையும் உவைஸையே சாரும்.

உவைசார் அவரோர்
உவைஸ் நூல் நிலையம்;
சுவைசார் செந்தமிழ்ச் சுவை
நீர் பரப்பில் இஸ்லாம் மலர்த்திய
இலக்கியப் புகளின் கொங்குதேர்
வாழ்க்கைக் கொண்ட வண்டு;
தமிழகத்தோடு தனிப்புக்கழ
ஈழத் தீவை இணைக்கும்
தீந்தமிழ்ப் பாலம்;
முஸ்லிம் அகத்தியர்!

என்று கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் ஏற்றிப் போற்றுகின்ற உவைஸ், மகுமுது லவ்வை - செய்நம்புநாச்சியார் தம்பதி களுக்கு 15, ஜனவரி 1922 அன்று பிறந்தார். பிறந்த இடம் பாணந்துறையில் உள்ள ஹேனமுல்லை. பாலிய பருவத்தில் பள்ளிக்கூடம் (மஸ்ஜித்) சென்று குர்ஆன் பயிற்சியையும் அடிப்படை மார்க்கக் கல்வியையும் பெற்றார். 1927ஆம் ஆண்டு ஹேனமுல்லையில் அமைந் திருந்த முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாடசாலையில் பயிலத் தொடங்கிய உவைஸ், 1937ஆம் ஆண்டு பாடசாலை கனிஷ்ட் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கு தோற்றி, தேறினார். ஆங்கில மொழிமூலம் கல்வி போதிக்கப்படும் தக்ஸலா வித்தியாலயத்தில் (சரிக்கா முல்லையில் இருந்தது) 1939 ஆண்டு தொடக்கம் கற்கத் தொடங்கினார். இரட்டை வகுப்பேற்றங்களைப் பெற்று உவைஸ் ஆங்கில மொழி மூலம் நடத்தப்பட்ட கனிஷ்ட் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கு தோற்றி (1943) வெற்றி ஈட்டினார். தக்ஸலா வித்தியால யத்தில் உவைஸுடன் கற்ற ஒருவர் கூறிய ஒரு சிறு சம்பவம், அன்றைய உவைஸின் வறுமை நிலைமையை அச்சொட்டாக சுட்டுகின்றது. உவைஸின் நண்பரினால் உவைஸுக்கு ஒரு பழைய புத்தகம் விற்கப்பட்டது. அந்தப் புத்தகத்தின் பெறுமதியை நண்பருக்கு செலுத்த உவைஸுக்குப் பத்துத் தவணைகள் தேவைப்பட்டது. பத்துத் தவணைகளில் செலுத்தப்பட்ட புத்தகத்தின் விலை பத்து சதந்தான்!

சிரேஷ்ட் தரத்தில் பயில்வதற்காக பாணந்துறையில் உள்ள சென் ஜோன் ஆண்கள் பாடசாலையில் (1943) சேர்ந்தார். பொதுவாக இரண்டு ஆண்டுகளைக் கொண்ட பாடத்திட்டப் பயிற்சி பெற்ற பின்னரே சிரேஷ்ட் பாடசாலை தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கு மாணவர் தோற்ற அனுமதிக்கப்படுவர். சென் ஜோன் பாடசாலைக்கு உவைஸ் சென்ற தும் ஆங்கிலத்தில் ஒரு கட்டுரை எழுதும்படி கேட்கப் பட்டது. கட்டுரையை படித்த ஆசிரியர் ஓராண்டிலேயே சிரேஷ்ட் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கு உவைஸுக்கு தோற்றலாம் என்று தலைமைப் பீடத்திடம் பரிந்துரைத் தார். இதன்படி 1944 டிசம்பரில் நடைபெற்ற பரீட்சையில் உவைஸ் சித்தி அடைந்தார்.

1938ஆம் ஆண்டு தமிழ்மொழி மூலம் கல்வி கற்ற உவைஸ், 1946ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகத்தில் இணையு ம் வரையில் தமிழை எந்தவொரு கல்வி நிலையத்திலும் முறையாக கற்கும் வாய்ப்பினை பெற்றிருக்கவில்லை. தக்ஸலா வித்தியாலயம், சென் ஜோன் ஆண்கள் பாட சாலை போன்றவற்றில் தமிழ் ஒரு பாடமாக போதிக்கப் படவில்லை. அங்கு தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசான்களும் இருக்க வில்லை. இக்காலப்பகுதியில் உவைஸ் தோற்றிய எல்லா பரீட்சைகளுக்கும் தமிழை ஒருபாடமாக எடுத்து, திறமை சித்தி பெற்றிருந்தார் (அவர் பரீட்சைக்கு தோற்றிய ஏனைய பாடங்களிலும் திறமை சித்தியே பெற்றிருந்தார்). சுய

முயற்சியாலேயே உவைஸ் தமிழைக் கற்றார். இதன் காரணமாகவே அவருக்கு “சீறாப்புராணம்” ஒரு இஸ்லாமிய காப்பியம் என்பதை அறிய முடியாமற் போயிற்று. 1945 மே இல் நடைபெற்ற பல்கலைக்கழக புகுமுகத் தேர்வில் சித்தியடைய முடியாமற் போனாலும், அதே ஆண்டு டிசம்பரில் நடைபெற்ற பல்கலைக்கழக புகுமுகத்தேர்வில் சித்தியடைந்தார். 1946 ஜூலையில் பல்கலைக்கழகத்தில் இணையும் வரத்தை உவைஸ் பெற்றார்.

இலங்கை பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாம் வருட கற்கைக்காக தமிழ், சிங்களம், பொருளியல் போன்ற பாடங்களை அவர் தெரிவு செய்தார். தமிழ், சிங்களம் என்ற இரு பாடங்களையும் முதலாம் ஆண்டு தேடிக்காக பல்கலைக்கழகத்தில் இதுவரையில் யாரும் கற்க முன் வந்திருக்கவில்லை. இதனால் நேர அட்டவணையில் சிங்களம் அல்லது தமிழ் என்றே குறிக்கப்பட்டிருந்தது. இது உவைஸுக்கு சிக்கலை ஏற்படுத்தியது. அக்காலத்தில் தமிழ்த் துறை தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தர் இப்பிரச்சினைக்கு தீர்வினை கொடுத்து, உவைஸ் முதலாம் வருட தேர்வில் தேறினால் தமிழில் கலைமாணி கௌரவப் பட்டத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனையை முன்வைத்தார். முதலாம் ஆண்டு பரீட்சையில் மூன்று பாடங்களிலும் சிறந்த பெறுபேற்றினை பெற்ற போதிலும், உவைஸ் கலைமாணி கௌரவப் பட்டத்திற்காக தமிழை தெரிவு செய்து பேராசிரியர் விபுலாநந்தரின் நிபந்தனையை நிறைவேற்றினார்.

1949ஆம் ஆண்டு சிறப்புக் கலைமாணிப்பட்டம் பெற்ற உவைஸுக்கு பகுதி நேர விரிவுரையாளராக பணியாற்றும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது. 1951ஆம் ஆண்டு “முஸ்லிம்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டு” என்ற ஆய் வேட்டினை இலங்கை பல்கலைக்கழகத்திற்கு சமர்ப்பித்து முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினை பெற்றார். “தமிழ் இலக்கியத்தில் முஸ்லிம் காப்பியங்கள்” (Muslim Epics in Tamil Literature) என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஆய்வின் மூலமாக கலாநிதிப் பட்டத்தினைப் பெற்றார். 1953இல் கொழும்பு லாஹிராக் கல்லூரி ஆசிரியர் ஆனார். 1957ஆம் ஆண்டு பரீட்சைத் திணைக்களத்தில் மொழிபெயப்பாளராக இணைந்தார். 1959இல் இலங்கை வணிகர் மன்றத்தின் மொழிபெயர்ப்புப் பகுதியில் பிரதம ஆசிரியராக கடமை யாற்றினார். வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகம் (இன்றைய ஜயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகம்) ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது (1959), அங்கு விரிவுரையாளராக சேர்ந்து, பின்னர் அப்பல்கலைக்கழக நவீன கீழைத்தேய மொழிகள் துறையின் தலைவராகப் பணியாற்றினார். உவைஸ் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக பேராசிரியரான சங்கதியை பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் (“இலங்கைப் பேராசிரியர் களின் தமிழியற் பணிகள்”; 1998: 82) பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்: “1979இல் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத் துறை ஒன்று அமைக்கப் பட்டது. அத்துறையின் பேராசிரியர்த் தவிசனை அலங்கரிக்க வேண்டுமென்ப பல்கலைக்கழகம் இவரை அழைத்தது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர்த் தவிசனை அலங்கரிக்கும்படி சுவாமி விபுலாநந்தரைத் தமிழகம் அழைத்த பொழுது ஈழநாடு பெருமையுற்றது. இரண்டாவது தடவையாக அந்நிகழ்வு நடைபெற்றது. ஈழத்தவருக்குப் பெருமை தேடித்தரும் வகையிலே 1979ஆம் ஆண்டு ஊப்பசித் திங்கள் 15ஆம் நாள் கலாநிதி ம.மு.உவைஸ் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியப் பேராசிரியராகப் பதவி ஏற்றார்”.

இஸ்லாம் அரேபியாவில் தோன்றி உலகெங்கும் பரந்து விரிந்த ஒரு பெரு மதம். இஸ்லாம் தோன்றுவதற்கு முன்னரே அராபிய வர்த்தகர்கள் தமிழகத்துடனும் இலங்கையுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். “கிறிஸ்துவுக்கு முந்திய நூற்றாண்டுகளிடையே அரேபியர் தமிழகம் வந்து வணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கி விட்டனர். முதற் சங்க காலத்தில் இவர்கள் கடல் துறைப் பட்டினத்திலும், இடைச் சங்க காலத்தில் கபாடபுரத்திலும், கடைச்சங்க காலத்தில் பூம்புகாரிலும் வணிகம் செய்தனர். பூம்புகார் கடற்கரை வீதியில் காண் போர் கண்களைக் கவரும் வகையில் யவனர் வாழும் இல்லங்கள் இருந்ததாக சிலப்பதிகாரத்திலும் குறிப்புக்கள் உள்ளன. ஆதி காலத்தில் இங்கு வருகை தந்த அரேபியரை யவனர் என்றும் அவர்கள் முஸ்லிம்களாக இங்கு வந்த போது சோனகர் என்றும் தமிழகத்தினர் அழைத்தனர். சங்ககால இலக்கியங்களில் கூறப்படும் யவன உ என்ற சொல் அரேபியரையே குறிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. யவனர் (அரேபியர்) விருப்பத்துடன் கொள்வனவு செய்த மிளகு தமிழகத்தில் “யவனப் பிரியம்” என்று பெயர் பெற்றது” (எம்.எஸ்.எம்.அனஸ்; “புத்தளம் முஸ்லிம்கள் வரலாறும் வாழ்வியலும்”; 2009: 21). பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸ் “யவனர்” என்போர் சோனகர்தான் என்பதைத் திவாகர நிகண்டு, பிங்கல நிகண்டு ஆகியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிறுவிக்காட்டியுள்ளார்.

கிரேக்கர்களும் ரோமர்களும் இலங்கையை அறிந்திருந்த காலத்திலோ அல்லது அதற்கு முன்னரோ அரேபியர் இலங்கையை அறிந்திருந்தனர். அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்து செல்லும் வழக்கத்தையும் ஆரம்பித் திருந்தனர். இந்தியாவிற்கு வர்த்தக ரீதியில் வருவதற்கு முன்னதாகவே தரை மார்க்கமாகவும் கடல் மார்க்க மாகவும் அவர்கள் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டு வந்தனர். குறிப்பாக அவர்கள் மத்திய தரைக்கடல் நாடுகள் ஊடாகவும் கிழக்காசிய நாடுகள் ஊடாகவும் செய்து வந்த வர்த்தகமும் அவர்கள் அறிந்திருந்த வர்த்தகப் பாதை களும் இந்தியாவையும் இலங்கையையும் அறிவதற்கு அவர்களுக்கு வாய்ப்பினை வழங்கின. கிறிஸ்துவுக்கு 1000 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் நபி சுலைமான் (மன்னன் சொலமன்) சபாயீயன் இளவரசியான பல்கீஸ் (ஷீபாராணி) காலத்தில் தங்களது சாம்பிராணி, வாசனைப் பொருள்கள் மற்றும் குதிரைகளுக்கு மாற்றுப் பொருள் களாக இலங்கையிலிருந்து நறுமணச் சரக்குகள், மாணிக்கக்கற்கள், கருங்காலி, மயில், யானைத்தந்தம் முதலியவற்றை பெற்றுச் சென்றுள்ளனர். இது தொடர் பாகக் கிடைக்கக்கூடிய பதிவுகள் மிகத் தொன்மைக் காலம் முதலாகவே மத்திய கிழக்கிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்புகளை எடுத்துக் காட்டுவனவாக உள்ளன (2009: 1,2).

தொன்மைக்காலம் முதலாகவே அரேபியர்கள் தமிழகத்துடனும் இலங்கையுடனும் வணிக உறவுகளை வைத்திருந்தமையை வரலாறு பதிவு செய்துள்ளது. இஸ்லாம் தோன்றிய பிறகு அவர்கள் மூலமாக இஸ்லா மும் இந்நாடுகளில் பரவியது. கி.பி. 7 ஆம், 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்து இந்நாடுகளில் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களின் சமூக உருவாக்கம் (Social formation) படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து வந்திருக்கின்றது. ஆயினும், கி.பி. 12 அல்லது 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும், தமது கலாசாரத் தேவைகளை ஈடுசெய்யும் வகையில் தமக் கொண்டு தனித்துவமான ஓர் இலக்கியத்தை உருவாக்கிக் கொள்ளும் அளவுக்கு

இவர்களது சமூக உருவாக்கம் முதிர்நிலை அடைந்திருக்க வில்லை எனலாம். கி.பி. 12ஆம், 13 ஆம் நூற்றாண்டுகளை ஒட்டியே தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கிய வரலாறு தொடங்குகின்றது. உதிரியாகச் சில பாடல்கள் மட்டும் கிடைத்துள்ள “பல்சந்தமாலை” என்னும் நூலே இதுவரை நமக்குக் கிடைத்துள்ள காலத்தால் முந்திய இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியமாகும். இது 12 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியிருக்கலாம் என ம.மு.உவைஸ் (“இஸ்லாம் வளர்த்த தமிழ்”; 1984) கருதுகிறார். ஆயினும், 16 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 19 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப் பட்ட காலத்திலேயே தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கியம் பெருமளவு தோன்றி வளர்ச்சியடைந்தது. தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கியம் பற்றிப் பேசும்போது இஸ்லாமிய மதச்சார்பான உள்ளடக்கத்தைக் கொண்ட இலக்கியங் களே கருத்திற் கொள்ளப் படுகின்றது (பார்க்க, எம்.ஏ.நூர்மான்; “மொழியும் இலக்கியமும்” 2007: 133).

முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் ஏ.எம்.ஏ அலீஸ் அவர்கள் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம் என்பதை “முஸ்லிம்கள் தமக்கென உள்ள கலாசாரத் தனித்துவத்தை பிரதிபலித்துக்காட்டும் தமிழ் இலக்கியமே இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியமாகும்” என்று வரையறுத்ததுடன், “இஸ்லாமிய இலக்கியம் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை நெறியை அடியொற்றியதாக அமையவேண்டும், அதை அவமதிப்பதாகவோ கண்டிப்பதாகவோ அமையலா காது என்றும், இந்த வகையில் இஸ்லாத்தை மார்க்கமாகக் கொள்ளாதோரும் திருக்குர்ஆனின் வரலாற்று முக்கியத் துவத்தை உணர்த்தும் விதமாகவும், மனித நாகரிகத்திற்கு நபிகள் நாயகம் அவர்கள் ஆற்றிய தொண்டை அங்கீகரித்தும், அனுதாபத்துடனும் எழுதுவார்களே யானால் அவையும் இஸ்லாமிய (தமிழ்) இலக்கியமாகக் கருத்தப்படும்” என்றும் வரையறை செய்தார். இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் தோற்றுவாயாக இருந்த பேராசிரியர் எம்.எம்.உவைஸ் தான் எழுதிய “மருதை முதல் வகுதை வரை” என்ற நூலில் இஸ்லாமிய இலக்கியம்பற்றி பின்வரு மாறு வரையறை செய்கின்றார்: “இஸ்லாத்தைப் பற்றி தமிழில் எழுதும் பொழுது பெறப்படுவது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம். அது செய்யுள் நடையாக இருக்கலாம் அல்லது உரைநடையாக இருக்க லாம். இஸ்லாம், தமிழ், இலக்கியம் என்னும் மூன்று சொற்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம்” (பக்கம் - 15). நவாஸ் செளபி இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம் என்பதற்கு மாற்றிடாக, “முஸ்லிம் தேசிய இலக்கியம்” என்ற கருத்தாக்கத்தினை முன்மொழிந்துள்ளார். அதற்கு அவர் பின்வருமாறு விளக்கம் சொல்கின்றார். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் என்பது முஸ்லிம்களின் முழுமையான இலக்கிய வடிவங்களையும் உட்கொண்டதா? இஸ்லாமி யத் தமிழ் இலக்கியம் மதத்தினை அல்லது பக்தி இலக்கியத் தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்படுவது என்று வரையறை செய்யப்பட்டிருப்பதை வைத்து, இஸ்லாமியர் கள் எழுதுவதெல்லாம் இஸ்லாம் இலக்கியமா? அல்லது இஸ்லாம் குறித்து எழுதப்படுபவை எல்லாம் இஸ்லாமிய இலக்கியமா? என்ற வினாக்களை முன்வைத்து ஆராய்ந்து, அவற்றின் அடிப்படையில், “முஸ்லிம்களின் தனித்துவமான இருப்பினையும், சுயத்தினையும் கொண்ட பண்பாடு, கலாசாரம், சம்பிரதாயங்கள், சடங்குகள், பாரம்பரியங்கள், அழகியல் சார்ந்த அகமன படைப்புகள், மண்வளம் கொண்ட மொழிப்பயன்பாடுகள் என்று முஸ்லிம்களின் எல்லா வகையான படைப்புகளையும் ‘முஸ்லிம் தேசிய இலக்கியம்’ உள்ளடக்கும். இவற்றுள் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், நாட்டாரியல், ஓவியம், ஆய்வுகள் என்று

இன்னும் பல இலக்கியப் படைப்புகளும் முக்கியம் பெறுகின்றன. மதம், பக்தி இலக்கியம் என்ற வரையறைக்குள் சுருங்கிய இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்தினை முஸ்லிம்களின் முழு எழுத்து வடிவங்களையும் உள்ளடக்கக் கூடிய வகையில் விரிந்த ஓர் இலக்கிய அடையாளமாக பேச முனைவதே 'முஸ்லிம் தேசிய இலக்கியம்' ஆகும்" என்று நவாஸ் செளபி வரையறை செய்திருக்கும் கருத்தும் அவதானத்திற் குரியது. பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களின் ஆய்வுகள், இஸ்லாமிய மதம் சார்ந்த, அல்லது மதக் கருத்துகளை முன்வைக்கின்ற இலக்கியங்களுையே 'இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம்' என்று அடையாளப்படுத்துகின்றது.

"முதல் தமிழ் இஸ்லாமிய இலக்கியம் 16ம் நூற்றாண்டில் எழுந்த மின்னாறுத்தீன் புலவரின் "பொன்னரிமாலை" என்ற கருத்து இருந்தது. ஆனால், 1986இல் வெளிவந்த இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முதல் தமிழ் இஸ்லாமிய இலக்கியம் "பல்சந்தமாலை" எனவும் அது 12ம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது எனவும் கூறப்படுகிறது. அப்படியாயின் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம் 900 வருடப் பாரம்பரியமுடையது" என்று பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு "தமிழும் இஸ்லாமும் சில சிந்தனைகள்" என்ற கட்டுரையில் கூறியுள்ளார்.

இலங்கையிலும், தமிழ் நாட்டிலும் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் ஒரு தனிப்பட்ட சமூகக் குழுவாக (Separate ethnic community) நிலைபெற்று அடையத்துவங்கிய காலப்பகுதியிலிருந்து (16ஆம் நூற்றாண்டு) இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களும் தோற்றம் பெற்றன. 'தீன் மாலை', 'சீறாப்புராணம்', 'குத்பு நாயகம்', 'ஆரிபு நாயகம்', 'சைத் தூன் கிஸ்ஸா', 'புதுகுஷ்ஷாம்', 'கஸஸூல் அன்பியா', 'ராஜ நாயகம்' என்று பெருந்தொகையான இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்கள் உருவாகின. சீறாப்புராணம் போன்ற காப்பியங்களை கற்றுத் தேர்ந்தவர்களும், ராஜ நாயகம், குத்பு நாயகம் முதலானவற்றினை படிக்கத் தெரிந்தவர்களும், கிராமங்கள் தோறும் இவற்றின் சுவையை அனுபவித்துப் படியோரும் இருந்தனர். ஆனால் நவீன கல்வியும் புதிய நாகரிக ஊடுருவல்களும் மக்களை இவற்றிலிருந்து அந்நியப்படுத்தின. எனவே இவை அழிவின் விளிம்பினை அண்மிக்கத் தொடங்கின. இந்தக் காலப்பகுதியில்தான் (1950) பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸ் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களைத் தேடி ஆராயும் பெரும் பணியை ஆரம்பித்தார். இதனை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்துகின்றார்: "தமிழினுள்ள இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்து அந்த இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைத் தமிழ் இலக்கியப் பண்பாட்டின் ஒன்றிணைந்த ஒரு கூறாக ஆக்கிய பெருமை இவரைச்சாரும். இந்தப்பணி உண்மையில் மீள் கண்டுபிடிப்பே ஆகும். இது இரண்டு வகைகளில் இலக்கியமாகின்றது. ஒன்று, அனைத்துலக இஸ்லாமியப் பாரம்பரியத்தினுள் இஸ்லாமியத் தமிழ் அல்லது "தமிழ் வழி நிற்கும் இஸ்லாம்" எத்தகைய முறைகளிலே தனது இஸ்லாமிய சிந்தனைகளை, உணர்வுகளை வெளியிட்டிருக்கிறது என்பதாகும். இரண்டாவது, பன்மதத்தமிழ்ப் பண்பாட்டினுள் இஸ்லாமியச் சிந்தனைகளும், இலக்கியங்களும் பெறுமிடமாகும். இந்த இரண்டுமே, இஸ்லாத்துக்கம் தமிழுக்கும் முக்கியமானவையாகும். இந்த மீள் கண்டுபிடிப்புப் பணியைத் தமது தேவ ஊழியமாகச் (mission) செய்தவர்; அப்படி இன்று செய்பவர்களுக்கு முன்னோடியாக விளங்குபவர். ஜனாப் ம.மு.உவைஸ் அவர்களாவார்" (2010: 201, 202).

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் "தமிழ் இலக்கிய வரலாறு" (1951) நூலில் இஸ்லாமிய இலக்கியம் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். மாதிரிக்காக சிலவரிகள்: "இஸ்லாமிய

சமயத்தோர் பிறமதக்கண்டனம் செய்வதாகவோ, பிறரைத் தம் வசப்படுத்தச் சமயப் பிரசாரஞ் செய்ததாகவோ அவர்கள் இயற்றிய நூல்களிலிருந்து நாம் அறியக்கூடியதாய் இல்லை. அவரனைவரும் தம் சமயத்தைச் சீரியமுறையிலே பேணவேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்தை யுடையோராய் வாழ்ந்து வந்தனர். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உமறுப்புலவர் இயற்றிய சீறாப்புராணம் என்ற காவியமே இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுள் முதன்மை வாய்ந்தது. சீவிய சரித்திரம். வரலாறு என்னும் பொருள்களையுடைய "சீர்த்" என்னும் அரபிச் சொல் திரிந்து சீறாயாயிற்று என்பர். நபிகள் திலகத்தின் வரலாற்றைக் கூறும் அந்நூல் காப்பிய நலங்களிந்து விளங்குவதொன்றாகும். கங்கைநாடு கம்பர் காவியத்தில் காவிரி நாடானதுபோல அராபியப்பாலைவனம் சீறாப் புராணத்தில் நெல்விளையும் தண்பனல் நாடாகத் திகழ்கின்றது. அழகிய உவமை யுருவகங்களும் கற்பனைச் சிறப்புக்களும் அக்காவியத்தின்கண் மலிந்து கிடக்கின்றன" (2005: 144). ஜேசுதாசன், ஹெப்ஸிபா ஜேசுதாசனுடன் இணைந்து ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' (A history of Tamil literature (1961), C. Jesudasan and Hephzibah Jesudasan) நூலில், 7வது பிரிவாக 'The Period of Transition' என்ற தலைப்பில் முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு இஸ்லாமிய இலக்கியம் பற்றி மெல்லியநிலையில் உதறிகளாக சொல்லப்பட்ட போதிலும், அவை ஆய்வுமுறையியல் அடிப்படையில் எடுத்துரைக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களே இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களை பிரக்களுபூர்வமாக ஆய்வு செய்த மூலவராவார்.

2.1

தமிழ் இலக்கியத்தில் இஸ்லாமிய பங்களிப்பு பற்றிய உவைஸின் ஆய்வுப்பணி, அவருடைய முதகலை மாணி பட்ட ஆய்வுடன் ஆரம்பமாகின்றது. கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றவுடன் முதுகலைமாணிப்பட்ட ஆய்வினை மேற் கொள்ளுமாறும், முஸ்லிம்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பு பற்றி ஆய்வு செய்யுமாறும் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவருக்கு ஆலோசனை வழங்கினார். இப்பணியில் ஈடுபடுமாறு அறிஞர் எம்.ஏ.அலீஸ் அவர்களும் உவைஸை ஊக்கப்படுத்தி, ஆய்வுப்பணிக்காக தமிழகம் செல்லதற்கான பணவசதிகளை 'இலங்கை முஸ்லிம் சகாய நிதி' மூலம் செய்து கொடுத்தார். தமிழகம் சென்றபொழுது கீழ்க்கரையில் சீதக்காதிப் பள்ளிவாசலில் தங்கியிருந்த அகமது ஆலிம் புலவர் அவர்களைச் சந்தித்து இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களுள் சிலவற்றை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு உவைஸுக்குக் கிடைத்தது. அந்தப் பட்டியலை வைத்து ஏனைய இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களை அவரால் ஒன்று சேர்க்க முடிந்தது. முஸ்லிம்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டு என்னும் ஆய்வுத் தேடலின் போது, ஏறத்தாழ 200 நூல்களை உவைஸால் ஒன்று திரட்ட முடிந்தது. (மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய இருக்கை நிறுவப்பட்டதன் பயனாக 2000 திற்கும் அதிமான நூல் களைத் திரட்டி ஒன்று சேர்க்க உவைஸால் முடிந்தது; 1994: 30).

1951இல் 'தமிழ் இலக்கியத்திற்கு முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு' (Muslim Contribution to Tamil Literature) என்னும் முதுகலைமாணிப்பட்ட ஆய்வேடு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு உவைஸால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. "தமிழ் இலக்கியத்திற்கு முஸ்லிம்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பினைப் பகுப்பாய்வு செய்யும் முயற்சியே இவ்வாய்வுக் கட்டுரை" என்பதே இந்த ஆய்வின் முன்னுரைக் குறிப்பாக அமைந்துள்ளது. இந்த ஆய்வினை "இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய

ஆய்வுகளும் பண்பாட்டுப் பங்களிப்பும்” (1994: 62,62) என்ற கட்டுரையில் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம்.அனஸ் நுண்ணாய்வு செய்துள்ளார். உவைஸின் ஆய்வு முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அதன் மீள் கண்டு பிடிப்பிற்கும் ஆதாரமாய் அமைந்த ஆய்வாகும். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு ஒரு புத்தாக்கத்தை இவ்வாய்வு வழங்கியது எனில் அதுமிகையாகாது.

உவைஸின் இந்த ஆய்வு 1953-ஆம் ஆண்டு நூலாக வெளிக்கொணரப்பட்டது. இது இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் இருந்த புலமையாளர் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தினை தோற்றுவித்தது. நண்டகாலத் தேவையை மிகநுட்பமாக நிவர்த்திசெய்த உயரிய ஆய்வென அறிஞர்கள் கொண்டாடினர். பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை, “இந்நூல் வெளிவந்ததன் மூலம் தமிழ் ஒரு படி உயர்ந்து விட்டது” (1994:99) என்றார். இஸ்லாமிய இலக்கிய உலகம் இதுகாலவரையில் அறிவியல் ஆய்வு அணுகுமுறைகளுடன் ஆய்வுகளை வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கவில்லை. நவீன கல்வி யுகத்தின் தேவையாயிருந்த தற்கால ஆய்வறிவு முறை களுக்கு உரிய வகையில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தை அணுக முயன்ற முதல் நூலாக இது அமைந்தது.

இஸ்லாமிய இலக்கியங்களின் எண்ணிக்கை, அவற்றின் இலக்கியத்தரம், தமிழிலக்கியப் பரப்பிலும் வரலாற்றிலும் அதற்குரிய இடம், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் பிரிவுகள், வடிவங்கள், அவற்றின் உள்ளடக்க விடயங்கள் என்ற பல்வேறு அம்சங்களை அடக்கியிருந்தார். இக்கட்டுரை நான்கு பிரதான பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. 1. இலக்கிய வடிவங்கள் 2. உரை நடையாக்கங்கள் 3. சூஃபிஞானியரும் அவர்களின் பாடல்களும் 4. இஸ்லாமி இறையியல் நூல்களும் ஒழுக்கவியல் நூல்களும். இதன் அறிமுக அத்தியாயம் இஸ்லாமியத் தமிழ்ந்த காலத்து தமிழ்நாட்டு அரசியற் சூழலையும் இஸ்லாத்திற்கும் தமிழ்நாட்டிற்குமிடையிலான பண்டைத் தொடர்புகளையும் ஆராய்கிறது. இலக்கிய வடிவங்களில் ஜனரஞ்சக இசைப்பாடல் வடிவங்களான மாலை, ஏசல், திருப்புக்ஷம், கீர்த்தனை, சிந்து, கும்மி, ஆனந்தக்களிப்பு முதலிய இலக்கிய வடிவங்களைக் கையாண்டு முஸ்லிம் புலவர் பலர் யாத்துள்ள கவிகளைப் பற்றி இக்கட்டுரையின் இரண்டாம் அத்தியாயம் விரிவாக ஆராய்கிறது. காவியத்தைப் பற்றிய ஆய்வில் சீறாப் புராணம் அமுத்தம் பெறுகின்றது. உமறுப்புலவர் கடிசை முத்துப்புலவரிடம் தமிழ் கற்றிருந்தபோதும் தமிழ் காவியங்களினதும் இலக்கியங்களினதும் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்தபோதும் உமறுப்புலவரின் சீறா இஸ்லாமியப் பண்புகள் பலவற்றைத் தெள்ளிதிற்புலப்படுத்தி நிற்பதை சொல்லியல் ஆய்வு மூலமும் ஒப்பீட்டாய்வு மூலமும் உவைஸ் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

உரை நடை ஆக்கம் பற்றிய அத்தியாயத்தில் அறபு மொழியிலிருந்து நேரடியாக மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூல் களையும் பாரசீக உர்து மொழிகளின் தழுவல் தமிழாக்கங்கள் பலவற்றையும் உவைஸ் அறிமுகம் செய்கிறார். முஸ்லிம்கள் தமிழிலக்கிய மரபிற்குப் புதிதாகத் தந்த அல்லது முஸ்லிம் அல்லாதோரால் இயற்றப்படாத படைப்போர், மஸ்அலா முனாஜாத், நாமா, கிஸ்ஸா என்ற புதிய இலக்கிய வடிவங்களும் இதில் ஆராயப்படுகின்றன. இப்படைப்புக்களைப் பற்றிய முதலாவது செய்யப்பட்ட ஆய்வும் இதுவே என்றும் கூறலாம். சமயக் கருத்து முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்த நூல்களில் அத்வைத

மூலமொழி, உலூமுத்தீன், பஞ்சாவரலாறு, கிறிஸ்து மத திரியோகத்துவ மறுப்பு ஆகியவற்றை உவைஸ் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இஸ்லாமிய ஒழுக்கவியல் விடயங்களைக் கூறுவதாக ஆசாரக்கோவை, திருநெறிநீதம் எனும் இரு நூல்கள் இக்கட்டுரையில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

இதுவரை பேசப்படாத துறைகளையும், இஸ்லாமிய இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகம் பெற்றிராத நூல்களையும் உவைஸ் தன்னுடைய ஆய்வில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இருநூற்றுக்கும் அதிகமான இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை அவர் இவ்வாய்வுக்காகப் பயன்படுத்தியிருந்தார். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களின் இடத்தை மதிப்பீடு செய்ய தமிழ் இலக்கியங்களடனான ஒப்பீட்டையும் அதே வேளை இஸ்லாமிய இலக்கியங்களின் தனித்துவமான பண்பினையும் அவர் இவ்வாய்வுரை முழுக்க, ஒரு முக்கிய இலட்சியமாக அமைத்திருந்தமை இவ்வாய்வின் சிறப்பிற்குப் பிரதான அடிப்படையாக அமைந்தது. உவைஸ் கையாண்ட இந்த முறையினால் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கண்ணோட்டம் பற்றிய முதல் நூலாக அது பெயர்பெறும் தகுதியைப் பெற்றது. தமிழ் இலக்கியங்களுடன் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை அவர் ஒப்பீடு செய்ததும் இதே அளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்ததையும் இங்கு முக்கியமாக குறிப்பிடலாம். உவைஸின் ஆய்வு இஸ்லாமியர் அல்லாத புலமையாளர்களையும் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களை அறிய ஆர்வமுட்டியது. இதனை பேராசிரியர் சி.தில்லை நாதனின் வார்த்தைகள் நிரூபிக்கின்றன: “இவ்வாய்வு இஸ்லாமியரின் கவனத்தை மட்டுமன்றித் தமிழ்கூறு நல்லுலகினதும் ஏனையோரினதும் கவனத்தை இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் பால் திருப்பியது” (1994: 55). இந்த ஆய்வு இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய ஆய்வின் முதற்படியாக அமைந்து, உவைஸின் ஆய்வுத்திறனையும் ஆழமான அறிவினையும் துல்லிமாய் துலக்கிற்று. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் கருத்தொன்று இவ்விடத்தில் கவனத்திற்கொள்ளத்தக்கது:

“கிறிஸ்தவத் தமிழ் இலக்கியங்களின் மீட்டிக்கு கிறிஸ்தவ தேவ ஊழிய நிறுவனங்களும், சில அறிஞர்களும் பாடுபட்டனர். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பரப்பெல்லை ஜனாப் உவைஸ் அவர்களாலேயே முதன் முதலில் இனங்காட்டப் பெற்றது. இது ஒரு பெருஞ்சாதனை. பேராசிரியர்கள் சுவாமி விபுலாநந்தர், கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் அகண்ட பார்வையினதும், திறந்த உள்ளங்களினதும் பேறு உவைஸ் அவர்களின் இந்த ஆய்வுச் சாதனையாகும். இந்த வகையிலேதான் பேராசிரியர் ம.மு. உவைஸ் அவர்கள் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் மைல் கல்லாகிறார். தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இந்தப்பேறு விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய மிகச் சிலருக்கே கிட்டியுள்ளது; சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, உ. வே. சாமிநாதய்யர் போன்றோர்” (2010: 206).

உவைஸ் தன்னுடைய முதுகலைமாணிப் பட்ட ஆய்வின் பொருட்டு இஸ்லாமிய இலக்கியங்களைத் தேடித் தமிழகம் சென்றபோது முதலில் அவருக்கு, “இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் இரண்டு மட்டும்தான்” என்னும் அதிர்ச்சியான செய்தியே கிடைத்தது. முஸ்லிம்கள் தமிழுக் காற்றிய தொண்டு என்னும் விடயம் பற்றிய ஆய்வினை நிறைவேற்றும் போது ஏறத்தாழ இருநூறு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களைக் கண்டறிந்த அவர் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போது இடைவிடாத தேடுகையின் மூலம் இரண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களைக் கண்டுபிடித்த சாதனை சாதாரணமானதல்ல. கூர்ந்து நோக்கினால் பேராசிரியர் அல்லாமா உவைஸ்

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வு முயற்சிகளில் செலவழித்த நேரத்திலும் சக்தியிலும் பல மடங்கு நேரத்தையும் சக்தியையும் இலக்கியங்களைத் தேடிக்கண்டு பிடிப்பதிலும் உரைகள் எழுதுவதிலும் பதிப்பிப்பதிலும் செலவிட்டார் என்னும் உண்மை புலப்படும். இலக்கியங்கள் பற்றிய தேடுகையின் போது சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே.சாமிநாத ஐயர் முதலியோரைப் போன்றே அவர் பட்ட சிரமங்கள் சொல்லும் தரமன்று (பார்க்க, பேராசிரியர் க.அருணா சலம்; “இலங்கையில் தமிழியல் ஆய்வு முயற்சிகள்”; 1997: 249).

2.2

ம.மு.உவைஸ், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1962ஆம் ஆண்டு கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுக்காக, “தமிழ் இலக்கியத்தில் முஸ்லிம் காப்பியங்கள்” (Muslim Epics in Tamil Literature) என்னும் தலைப்பை பதிவு செய்தார். இவரது ஆய்வுக்கு நெறியாளராக விளங்கிய பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையின் திடீர்மறைவினால் ஆய்வு தற்காலிகமாக நின்றுவிட்டது. தமிழ்துறைத் தலைவராக பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் நியமனம் பெற்ற பின்பு, 1971இல் ஆய்வைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டு, 1975ஆம் ஆண்டு ஆய்வைச் சமர்ப்பித்து கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றார். தமிழ்த்துறையில் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்ற முதல் முஸ்லிம் என்ற பெருமையைப் பெற்றார். உவைஸ் தன்னுடைய கலைமாணிப்பட்ட முதல் ஆய்வில் சீறாப்புராணத்தை மட்டுமே மையப்படுத்தியிருந்தார். சுமார் எட்டு பக்கங்களில் அது அமைந்திருந்தது. 1975இல் கலாநிதிப்பட்டத்தை ஈட்டித்தந்த இரண்டாவது ஆய்வு இஸ்லாமிய காப்பியங்கள் பற்றிய முழுமையான ஆய்வாகும். சீறாப்புராணம், சின்னச்சீறா, புதுகுஷ்ஷாம், இராஜநாயகம், ஆரிபுநாயகம், குத்புநாயகம், முகிதீன்புராணம், கனகாபிஷேக மாலை, திருக்காரணப் புராணம், திருமணிமாலை, நாகூர் புராணம், தீன் விளக்கம் முதலிய 12 காப்பியங்களை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளார். மறைந்துகிடந்த இந்த ஆக்கங்கள் உவைஸின் ஆய்வின்மூலம் காவியங்கள் என்ற தகுதியை பெற்றன. ஆயிரக் கணக்கான செய்யுள்களைக் கொண்ட இக்காப்பியங்கள் ஒவ்வொன்றும், எவ்வாறு காவியங்கள் ஆகின்றன என்பதை பதினைந்து அத்தியாயங்களில் காப்பிய இலக்கண கட்டமைப்புக்கு அமைவாக விரிவாக ஆராய்ந்து நிறுவிடப்பட்டுள்ளன.

காவியங்களின் இயல்பு, உலகப்புக்கழ் பெற்ற காவியங்களின் உள்ளடக்கம், தமிழ் காவியங்கள் பற்றிய விரிவான விளக்கம் என்பன இவ்வாய்வின் முதற்பகுதி களாக விளங்குகின்றன. ஏனைய அத்தியாயங்கள் அனைத்தும் 12 முஸ்லிம் காப்பியங்களையும் பல்வேறு தலைப் பக்களில் ஆராய்கின்றன. முஸ்லிம் காப்பியங்களுக்கு குரிய தனித்துவமான கண்ணோக்கினை விளக்கிச் செல்வதும் ஏனைய தமிழ்க் காப்பியங்களோடு முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்களை ஒப்பிடுவதும் இவ்வாய்வின் பிரதான பண்பாக அமைந்துள்ளது. கடவுள் வாழ்த்து, இயற்கையும் நிலமும், இயற்கையும் விவசாயமும், நகர் வர்ணனை, பாத்திரங்களின் பண்பு என்று பல்வேறு தலைப்புக்களில் முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்கள் இதில் ஆராயப்படுகின்றன (1994: 64). இவ்வாய்வு இஸ்லாமிய இலக்கிய பாரம்பரியத்தின் செழுமையினை செய்நேர்த்தியோடு வெளிக்காட்டியுள்ளது.

1970கள் வரை இஸ்லாமியரின் தமிழுக்கான இலக்கியப் பங்களிப்பு பற்றி புலமைவெளியில் தெரியப் படாதநிலையே இருந்திருக்கிறது. இதனை கலாநிதி உவைஸ் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக, இஸ்லாமியத் தமிழ்துறைக்கு நியமனம் பெற்ற 1979களில் நடந்த ஒரு சம்பவம் மெய்ப்பிக்கின்றது. அக்காலப்பகுதியில் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தராகக் கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்த முனைவர். வ.சு.ப. மாணிக்கம் அவர்களை முனைவர் அஜ்மல்கானும், பேராசிரியர் உவைஸும் சந்தித்தபோது துணைவேந்தர், “இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய ஆய்வில் என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள்” என்று கேள்வியெழுப்பியதுடன் “இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியமாக சீறாப்புராணம் தவிர வேறு என்ன இருக்கின்றது” என்றும் கேட்டிருக்கிறார் (“இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு படைத்த மாநாடுகள்” என்ற கட்டுரையில் இச்சம்பவம் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது). அச்சந்தர்ப்பத்தில், துணைவேந்தர் வ.சு.ப. மாணிக்கம் அவர்களுக்கு 'Muslim Epics in Tamil Literature' என்ற கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடு வழங்கப்பட்டது. நூலைப் பிரித்துப் பார்த்த துணைவேந்தர் ஒரு கணம் சிந்தித்து விட்டு, “இவரைப் (டாக்டர் உவைஸைப்) போன்றவர்களுக்கு சாதாரண பணிகளைக் கொடுக்கக் கூடாது” என்று கூறினாராம். இது பற்றிய மு.மஹம்மது கவுஸின் அவதானக்குறிப்பு குறித்துக்காட்டத்தக்கது: “தமிழில் நிறைப்புலமை பெற்ற துணைவேந்தர் அறிஞர் வ.சு.ப. மாணிக்கம் அவர்கள் நம் டாக்டர் உவைஸ் அவர்களை ஒரு நிமிடத்தில் கணித்து விட்டார்கள். துணைவேந்தரின் இக்கூற்று ஒன்றே டாக்டர் உவைஸ் அவர்களின் பன்மொழி அறிவாற்றலையும், தமிழ் ஆழத்தையும், மதித்து களரவிக்கப் போதுமானதாக இருந்தது. இதைவிட மேலாக டாக்டர் உவைஸ் அவர்களுக்கு என்ன புகழாரம் வேண்டுமென்று நான் என்னுள் நினைத்துக் கொண்டேன்” (1994: 159).

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக துணை வேந்தரின் (வ.சு.ப.மாணிக்கம்) உத்தரவுக் கமைய, காமராசர் பல்கலைக்கழகம் இரண்டு ஆய்வுத்திட்டங்களை பேராசிரியர் உவைஸிடம் ஒப்படைத்தது. ஒன்று, இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள அறபு, பாரசீ மொழிச் சொற்களின் கருத்துக்களை அறியும் அகராதி தயாரித்தல். இரண்டு, இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதுதல். இவ்விரு ஆய்வுத்திட்டங்களை மேற்கொள்ளும் பணியில் மிகத்தீவிரமாக ஈடுபட்டு செவ்வனே செய்துமுடித்தார்.

2.3.1

பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களின் இலக்கியப் பணிகளில் மிகவும் போற்றத்தக்கது பிறசமய இலக்கிய கஉத்தாக்களும் இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை புரிந்துக் கொள்ளும் வகையில் அறபுச்சொற்களுக்கு விளக்கந்தரும் அகராதி ஒன்றினை உருவாக்கியமையாகும். நான்கு வருட கட்டும் உழைப்பில், “தமிழ் இலக்கிய அறபுச் சொல்” அகராதியை அவர் உருவாக்கினார். இது காமராசர் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக 1983 ஆண்டு வெளிவந்தது. இந்த அகராதி பற்றி பேராசிரியர் இராம. பெரியகருப்பன் (தமிழண்ணல்) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்: “இஸ்லாமிய இலக்கியத் தமிழ் நூல்களில் இடம்பெறும் அறபு சொற்களை எளிதில் விளக்கிக் கொள்ள இயலாததால்தான், அத்தகைய நூல்கள் தமிழ் மக்களால் தொடர்ந்து படிக்கப்படுவதில்லை. இவ்வகராதியின் மூலம் அக்குறை நீங்கிவிட்டது” (1994: 159). “தமிழ் இலக்கிய அறபுச்

சொல்” அகராதியில் இஸ்லாமிய இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள அறபுச்சொற்கள் அகரவரிசையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் அறபுச்சொல் கையாளப் பட்டுள்ள நூலின் பெயர், தமிழ்ச் சொல்லின் ஆங்கில ஒலி வடிவம், இலக்கண அமைப்பு, அறபு வடிவத்தின் ஆங்கில ஒலி வடிவம், பொருட்குறிப்பு ஆகிய விளக்கங்கள் யாவும் மிகத்தெளிவாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அகராதித் துறையில் இது ஒரு புதிய அணுகலாகும். எனவேதான் இவ்வகராதியின் அணிந்துரையில் காமராசர் பல்பலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் இராம. பெரியகருப்பன் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

“கலாநிதி ம.மு.உவைச அவர்கள் இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் ஆழமும் அகலமும் அதிகம் கற்றுத் தேர்ந்தவர். இவ்விலக்கியத்தில் இளமை முதல் பயிற்சிப் பெற்றவர். இலக்கியங்களைக் கற்பதிலும் கற்பிப்பதிலும் தணியாத ஆர்வமும் ஈடுபாடும் கொண்டவர். தமிழில் அறபுச் சொற்கள் எடுத்தாளப்படும் முறைகளையும் நெறிகளையும் பல்சால் ஒதி உணர்ந்தவர். அத்தகைய பெருந்தகையாளர். இவ்வகராதியினை உருவாக்கியிருப்பது இதன் நிறை பண்புக்கு நிகரற்ற சான்றாகும். இத்தகைய நல்லமைப்புடைய அறபுத் தமிழ் அகரவரிசை ஒன்றை வெளிக் கொணர்வது மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் பெருமை தருவதாகும். இஸ்லாமிய இலக்கியக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இந்நூல் பெரிதும் உதவும்”.

வீரமாமுனிவர் முதன்முதலில் தமிழுக்கு “சதுரகராதி”யை உருவாக்கியது போல, பேராசிரியர் உவைஸ் “தமிழ் இலக்கிய அறபுச் சொல்” அகராதியை உருவாக்கினார்.

2.3.2

பேராசிரியர் உவைஸின் இஸ்லாமிய தமிழ் ஆய்வுப்பணிக்கு சிகரமாக அமைவது, “இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின்” உருவாக்கமே என்பதில் ஐய மில்லை. மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக “இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத் துறை”யின் சார்பாக உருவாக்கப்பட்ட இப்பணி ஆறு தொகுதிகளாக ஆக்கப்பட திட்டமிடப்பட்டது. அவையாவன,

- I. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (கி.பி.1700 வரையில்)
- II. இஸ்லாமியத் தமிழ்க் காப்பியங்களின் வரலாறு
- III. இஸ்லாமியத் தமிழ்க் சிற்றிலக்கியங்களின் வரலாறு
- IV. இஸ்லாமியத் தமிழ் ஞான இலக்கியங்கள்
- v. அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள்
- vi. பழங்கால வசனநடை, தற்காலக் கவிதை

முதல் ஐந்து தொகுதிகள் முற்றுப்பெற்று விட்டன. ஒவ்வொரு தொகுதியும் அறுநூறு பக்கங்களுக்கும் மிகுதி யான செய்திகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. தமிழிலக்கிய வரலாற்றிற்கே இதுபோன்ற விரிவான இலக்கிய வரலாறு உருவாக்கப்படவில்லை என்று கூறப்படும் வகையில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் முதல் மூன்று தொகுதிகள் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளன. இதில் இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய நயங்கள் ஒவ்வொன்றும் திறனாய்வுக்கு உட்படுத்தப் பட்டுள்ளன. இந்த ஆய்வுப் பணியில் பேராசிரியர் உவைஸுடன் கலாநிதி அஜ்மல்கானும் இணைந்து செயற்பட்டுள்ளார்.

முதல் தொகுதி 1986இல் வெளிவந்தது. இது வரலாற்றுப் பின்னணி தொடங்கி பல்சந்தமாலை, யாகோபு சித்தர் பாடல், ஆயிரம் மசல என அதிசய

புராணம், மிகுராச மாலை, திருநெறி நீதம், கனகாபிசேக மாலை, சக்கூன்படை போர், முதுமொழி மாலை, சீறாப் புராணம், திருமக்காப் பள்ளு என்னும் தலைப்புக்களில் கால அடிப்படையில் பத்து நூல் களையும் அறிமுகம் செய்கின்றது. இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆக்கங்கள் ஹிஜ்ரி ஆண்டு குறிப்பிடப்பட்டு விருத்த யாப்பியல் அமைந்திருப்பது ஒரு தனித்துவ சிறப்பாகும். உவைஸ் ஹிஜ்ரி ஆண்டோடு ஆங்கில ஆண்டையும் குறிப்பிட்டு விளக்கியுள்ளார். முதலாம் இயலில் முஸ்லிம்களும் தமிழகமும் என்னும் ஆராய்ச்சி தமிழ்நாட்டிலும் ஈழத்திலும் இஸ்லாமியர் குடியேறி வாழ்ந்த வரலாற்றுச் செய்திகளை வரிசைப் படுத்துவதாக அமைந் துள்ளது. இந்நூலுக்கு சிறப்புரை வழங்கிய பேராசிரியர் சுவீத்தியானந்தன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்: “ஒவ்வொரு நூலையும் அறிமுகம் செய்யும்போது அந்நூற் செய்திகள் தொடர்பான இஸ்லாமிய மார்க்க விடயங்கள் வரலாற்றுச் சான்றுகளுடன் எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றன. இதனால் ஆதாரபூர்வமான தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. நூல்களில் காணப்படும் சொற்களில் அறபு, பாரசீகம் ஆகிய மொழிகள் தொடர்பானவற்றை எடுத்து விளக்கு வதில் ஆசிரியர்கள் கவனஞ் செலுத்தியுள்ளனர். எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பத்து இலக்கியங்களிலும் இலக்கியச் சுவையை எடுத்துக்காட்டும்போது அவ்வகை சார்ந்த தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு தொடர்பு படுத்திக் காட்டுவது ஆசிரியரது தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலுள்ள ஆழ்ந்த புலமைக்குச் சான்றாக உள்ளது”.

கலாநிதி உவைஸ் கால நிர்ணயத்தில் கைதேர்ந்தவராக காணப்படுகின்றார். “பல்சந்த மாலை” என்னும் நூலின் பாக்களை வைத்து கால நிர்ணயம் செய்திருக்கின்றார். அவை பவணந்திக்கு முற்பட்ட பாடல்கள் என்பதை பவணந்தியின் இலக்கணம் நோக்கி நிறுவுகின்றார். அசைக்க முடியாத நிலை நிறுத்தலுக்கு தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்கள், சான்றோர்கள் அவருக்கு ஆதாரமாக அமைந்திருந்தன. பண்டைய தமிழ் நூல்களை நுண்ணாய்வு செய்து அறியும் திறம் அவரிடம் கடல்போல் நிறைந்திருந்தமைக்கு இது ஒரு துளி எடுத்துக்காட்டாகும்.

தமிழ்க்காப்பிய மரபின்படி ஒரு பெண்ணைக் கேசாதிபாத வருணனை செய்ய வேண்டுமென்பது மரபு விதி. அவ்விதமில்லையேல் காப்பியத்தைச் சான்றோர்கள் மத்தியில் அரங்கேற்ற முடியாது. அடிமுடிக்கிடையிலுள்ள அங்கங்களின் இலட்சணங்களை உமறுப் புலவர் சீறாப்புராணத்தில் வரும் பெண்களில் வர்ணிக்க முடியாது. “அவ்லுல் பைத்” - நபிகள் நாயகத்தின் குடும்பப் பெண்களை அவ்விதம் வர்ணிப்பது தவறாக இஸ்லாமியர் மத்தியில் கொள்ளப்படுகின்றது. எனவே, வேற்றுப் பெண்ணை உருவாக்கி இவ்விதம் செய்திருக்கிறார் என உவைஸ் விளக்கியுள்ளார். முஹிதீன் புராணத்தில் பதுறுத்தீன் புலவர் தரீசாவின் கேசாதிபாத வர்ணனையை நுணுக்கமாக விபரிக்கின்றார். பதுறுத்தீன் புலவர் ஏனைய புலவர்களிலும் ஒரு படிசூடி நின்று தரீசாவின் மர்மஸ் தானங்களையே வர்ணனை செய்திருக்கிறார். இத்தகைய வியாக்கியானங்களை உவைஸ் முன்வைத்திருக்கின்றார் (1994:102).

இஸ்லாமிய இலக்கிய வரலாற்றின் இரண்டாவது தொகுதி காப்பியங்கள் பற்றிய தாகும். இது 1990இல் வெளிவந்தது. பதினைந்து ஆண்டுகளில் ஒன்பது காப்பியங்கள் காப்பியங்கள் பாடப்பட்டுள்ளதை ஆராய்ந்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கூட இவ்வாறு இலக்கியப் படைப்புக்கள் பதினைந்து ஆண்டுகளில் தோன்றவில்லை என்பதை பேராசிரியர் உவைஸ் நிறுவுகின்றார். கி.பி. 1807 முதல் கி.பி. 1821 வரை உள்ள காலகட்டத்தில் இஸ்லாமிய

அடிப்படையில் ஒன்பது காப்பியங்கள் தோன்றியுள்ளன என்பதை பெருமையுடன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இந்நூலின் முகவுரையில் காமராசர் பல்கலைக்கழக தமிழியல் துறைத்தலைவர் முருகரத்தினம் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்: “இந்நூல் வரிசையில் காணப்படுவன வரலாற்று நோக்கும் இலக்கிய நோக்குமாகும். நூலாசிரியர், வாழ்க்கை, காலம், நூலின் அமைப்பு, அணிகள் முதலான இலக்கிய நயங்கள், மொழிவழக்கு ஆகியவை இங்குச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. பேராசிரியர் முயற்சி தமிழுக்கு ஆக்கந் தருகிறது, பிறருக்கு ஊக்கந் தருகிறது. தமிழலகம் வரவேற்புத் தருகிறது. தமிழ்த் துறை நன்றி தருகிறது”.

மூன்றாவது தொகுதியில் வேதபுராணம், பொன்னரிய மாலை, மூலநாபி புராணம், யுகபு நபி காவியம், புத்தாகுல்துநாப், முகாஷாமாலை, சாதுலி நாயகம் முதலிய இஸ்லாமிய குறுங்காப்பியங்கள் ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தமிழில் தோன்றியுள்ள படைப்போர், முனாஜாத்து, கிஸ்ஸா, மசாலா, நாமா, கலம்பகம், அந்தாதி, ஆற்றுப்படை, கோவை, மாலை, சதகம், திருப்புகழ், கீர்த்தனை, சும்மி, சிந்து, தாலாட்டு, ஏசல், குறவஞ்சி, பிள்ளைத்தமிழ் போன்ற பிரபந்த இலக்கியங்களை மிக விரிவாக அறிமுகப்படுத்துகின்றது.

நான்காவது தொகுதியில் துபித்துவ அடிப்படையில் தோன்றிய ஞானப்பாடல்களையும், அவற்றைப்பாடி அருளிய ஞானிகளைப் பற்றியும் வெகு விரிவாக ஆராய்கிறது. “தமிழ் நாட்டுக்கோ அல்லது வேறு எந்தப் பிரதேசத்துக்கோ சூபித்துவம் எடுத்துச் செல்லப்படும் பொழுது, எடுத்துச் செல்லப்பட்ட அந்நாட்டின் மண்வாசனை சூபித்துவத்தில் ஓரளவு கலப்பதை இயல்பானது என்றே கொள்ள வேண்டும். அந்த மண்வாசனை அந்த சூபிபாக்களின் இலக்கியங்களில் கமழ்வதைக் காணலாம். சில சமயங்களில் அது வெளிப்படையான மண் வாசனையாக இருப்பதே உள்ளூற மண்வாசனையாக அமைந்து விடுவதில்லை. ஆழமான ஆராய்ச்சியினாலேயே அத்தகைய வேறுபாட்டை அறியக்கூடியதாக இருக்கும்” என்று துபித்துவத்தின் மண்வாசனைக்குறித்து பேராசிரியர் உவைஸ் விளக்கியுள்ளார்.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத் ஆய்வுப்பணிக்கு சிகரமாக அமைந்துள்ள பணி பேராசிரியர் உவைஸின் “இஸ்லாமித் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின்” உருவாக்கமே என்பதில் ஐயமில்லை. “முஸ்லிம் புலவர் பெருமக்களின் தமிழ்ப் பற்றினையும், தமிழ்த் தொண்டினையும் அறிந்து கொள்வதோடு மட்டுமன்றி, இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியத்தின் பரப்பையும், வீச்சையும் அறிந்து கொள்ள பெரிதும் துணைசெய்வது இந்நூல்” என்று மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் கலாநிதி குத்தலிங்கம் மிகப் பொருத்தமாகவே குறித்துள்ளார்.

2.4

1968ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட பேராசிரியர் உவைஸ், தமிழிலக்கியத்திலுள்ள முஸ்லிம் இலக்கிய வடிவங்கள் பற்றி ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பித்திருக்கிறார். அந்த ஆங்கிலமொழி ஆய்வின் தலைப்பு “Muslim Literary Forms in Tamil Literature” என்பதாகும். 1974ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் “The spoken Dialects of the Muslims of Srilanka” என்ற கட்டுரையை படித்துள்ளார். இந்த ஆங்கில மொழி ஆய்வு முஸ்லிம்களுடைய பேச்சு

வழக்கினை மையப்படுத்தியதாக அமைந்திருந்தது. இக்கட்டுரை மாநாட்டு சிறப்பு மலரிலும் இடம்பெற்றது. ஐந்தாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் (1982) அவரது இரண்டு இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆய்வுகள் மாநாட்டை அலங்கரித்திருக்கின்றன. அவையாவன, ஒன்று, “மதுரைக் கலம்பகமும் மக்காக் கலம்பகமும்”. இரண்டு, ‘Putukucam: Epic grandeur of the Tamil speaking Muslims’. 1987இல் மலேசியாவில் நடந்த மாநாட்டில் “தனிச்சிறப்பு மிக்க சீறாப் புராணம்” என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையை சமர்ப்பித்திருக்கிறார்.

தமிழ்ப் பேசும் முஸ்லிம்களின் மொழி, இலக்கியம், கலாசாரம் ஆகியவற்றைப் பேணிக்காக்கும் நோக்கத்துடன் “இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாடு” 1973ம் ஆண்டு திருச்சியில் உதயமானது. இதனைப் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்கள் “இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் திருச்சித் திருப்பம்” என வர்ணித்துள்ளார் என்று எஸ்.எம்.ஏ.ஹஸன் குறிப்பிடுகின்றார். இஸ்லாமிய இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு புதிய திருப்பம் உருவாவதற்கு அந்த மாநாடு வழிவகுத்தது. இத்தகைய திருப்பத்துக்கு பேராசிரியர் உவைஸ், பேராசிரியர் நெய்னார்முஹமது ஆகியோரே முழுமுதற் காரணர்களாக அமைகின்றனர். திருச்சி மாநாட்டில் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்கள் சேகரித்து வைத்திருந்த நூல்களும் அவரது ஆய்வுகளும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. இருநூறு முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அச்சிடப்பட்டு சிதைவுற்ற இஸ்லாமியத் தமிழ்நூல்களும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. இவ்வாறு ஏராளமான நூல்களை மாநாட்டு காட்சிக்காக உவைஸே எடுத்துச் சென்றார். இந்த மாநாட்டில் பேராசிரியர் இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய தமிழ்க் காப்பியங்கள் பற்றிய ஆய்வினை 52 பக்கங்களில் அச்சிடப்பட்ட ஒரு நூலாகவே எடுத்துச் சென்று விளக்கியபோதுதான், இஸ்லாமிய தமிழ்க்காப்பியங்களின் சிறப்புப் பற்றி புலமையாளர்கள் புரிந்துக்கொண்டு, உவைஸை போற்றலாயினர். அந்த மாநாட்டில் முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ.விஸ்வநாதம் ஆற்றிய உரையின் சில வரிகள் இதை உணர்த்திநிற்கின்றன: “இஸ்லாம் என்பதன் பொருள் சாந்தி” இந்த சாந்தி மார்க்கம் உலகெல்லாம் பரந்து வளம் பெற்று வருகின்றது... ஏக தெய்வக் கொள்கையை வலியுறுத்து கின்றது இஸ்லாம். ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்; யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற பரந்த தத்துவத்தை தமிழ் மொழியில் கூறிவந்த போதினும். அதனை நடைமுறைப்படுத்தி வெற்றி கண்டவர்கள் இஸ்லாமியர். அதன் அடிப்படையிலே தோன்றி காப்பியங்களையும் இலக்கிய வகைகளையும் முஸ்லிம் புலவர்கள் படைத்துத் தந்துள்ளனர். இதனைத் தெளிவாக இஸ்லாமிய தமிழ்க்காப்பியங்கள் என்ற நூல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது....” (எஸ்.எம்.ஏ.ஹஸன்; 1994: 82). இந்த மாநாட்டில் “திருக்குர் ஆனும் முஸ்லிம்களின் தமிழ்ப் பேச்சு வழக்கும் இலக்கிய வழக்கும்” என்ற தலைப்பிலும் ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பித்து உரையாற்றியிருக்கிறார். சென்னையில் 1974 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இரண்டாவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு, “ஈழத்து முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கில் பயன் படுத்தப்படும் செந்தமிழ்ச் சொற்கள்” என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையை அளித்திருக்கிறார். சென்னையில் 1976 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சீறாப்புராண கருத்தரங்கில், “சீறாவில் வரலாற்றுக் குறிப்புகள்”, “சீறாவில் அரபு பாரசீகச் சொற்கள்” என்ற தலைப்பில் ஆழமான ஆய்வுக் கட்டுரை அளித்து உரையாற்றியிருக்கிறார்.

காயற்பட்டினத்தில் 1978ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மூன்றாவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய

மாநாட்டில், “முஸ்லிம் தமிழ்க் காப்பியங்கள் - புலவரும் புலவரும்”, “காயற்பட்டினம் வளர்த்த தீன் தமிழும் தீந்தமிழும்” என இரு தரமிக்க ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசித்திருக்கிறார். “காயற்பட்டினம் வளர்த்த தீன் தமிழும் தீந்தமிழும்” என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையில் அவர் முன்மொழிந்த ஒரு கருத்து அவதானத்திற்குரியது:

“தமிழிலக்கியப் பரப்பிலே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட காப்பியங்களை இயற்றிய புலவர்களைக் காண்பது அரிதிலும் அரிது. ஆனால், தீன் தமிழ் இலக்கியத்திலே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட காப்பியங்களை இயற்றிய புலவர்கள் உள்ளனர். காப்பியங்கள் இரண்டை இயற்றித் தீன் தமிழுக்கு அழகு செய்தவர் நாகூர் குலாம் காதிறு நாவலர். மூன்று காப்பியங்களை யாத்துத் தீன் தமிழுக்கு மெருகு அளிப்பவர் மதுரை மீசல் வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர். ஆனால்,

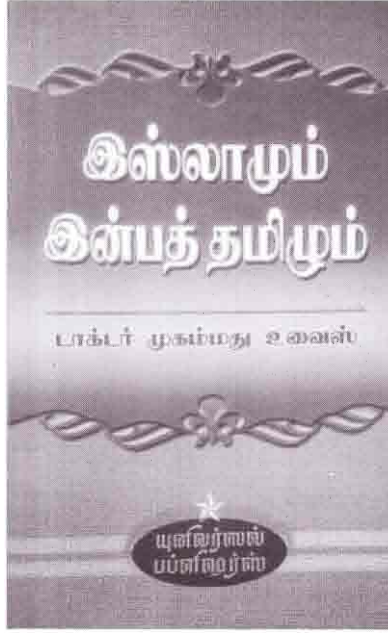
நான்கு காப்பியங்களை இயற்றித் தீன் தமிழுக்கும் தமிழ் பேசும் நல்லுலகுக்கும் காயற்பட்டினத்துக்கும் பெருமையைத் தேடித் தந்தவர் புலவர் நாயகம் என்றும் சேகுளாப் புலவர் என்றும் புகழ்ப்பெயரைப் பெற்றுள்ள அப்துல் காதிறு நயினார் லெப்பை ஆலிம் புலவர். ஒரே மொழியில் ஒரு புலவர் நான்கு காப்பியங்களைப் பாடியுள்ளமையை வேறு எந்த மொழியிலும் காண முடியாது”.

பேராசிரியர் உவைஸ் 1979ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் நான்காவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மாநாட்டை கொழும்பில் மிகச்சிறப்பாக நடத்தினார். இம்மாநாட்டில் பேராசிரியரால் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட நூல் “பிறைக்கொழுந்து” ஆகும். இதில், புலமையாளர்கள் எழுதிய இஸ்லாமிய வரலாறு, பண்பாடு, கலை சார்பான ஆய்வுகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. கீழ்க்கரையில் 1990இல் நடந்த ஐந்தாவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மாநாட்டில் காப்பியக்கருத் தரங்கிற்கு தலைமையேற்று, “பதினைந்து ஆண்டுகளில் ஒன்பது காப்பியங்கள்” என்ற தலைப்பில் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார். நூரில் 1994இல் நடைபெற்ற மாநாட்டிலும் ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பித்துள்ளார். இவ்வாறு இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாடுகள் பிரகாசிக்க உவைஸ் ஊன்றுகோலாக இருந்திருக்கிறார். ஒரு மொழியின் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாடுகளின் அவசியத்தன்மை பற்றி அவர், “மருதை முதல் வருதை வரை” என்ற தன்னுடைய நூலில் பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்துகின்றார்:

“ஓர் இலக்கியம் வளர அது பரப்பப்பட வேண்டும். அது பற்றி ஆய்வுகள் நடத்தப்படல் வேண்டும். அடிக்கடி இலக்கிய உரையாடல் களுக்கு இலக்காக்கப்படல் இன்றியமையாதது. பழைய கருத்துக்கள் கவனமாக அலசி ஆராய்தல் நிகழ்த்தப்படின், அது புது மெருகூட்டப் படும். புதுக்கருத்துக்கள் புகுத்தப்படின் புதுப்பொலிவு பெறும். அதனைப் பயிலும் மக்களின் உள்ளங்களில் அது பதிந்துவிடும். அது அழிந்திடாது வாழும். வளம் பெற்று வளர்ச்சி அடையும்”.

2.5

இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய ஆய்வில் ஈடுபட விரும்புகின்றவர்களுக்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக அமைவது பேராசிரியர் உவைஸ் வெளிக்கொணர்ந்த “இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய நூல் விபரக்கோவை” என்ற

நூலாகும். 1951இல் வெளிவந்த “முஸ்லிம்கள் தமிழுக் காற்றிய தொண்டு” என்னும் ஆய்வேட்டில் பேராசிரியர் இருநூறு இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் இருப்பதை தேடிக்கண்டுபிடித்து வெளியிட்டதை பெரும் வெற்றியாக தமிழுலகு கொண்டாடியது. ஆனால் 1991இல் அவரால் வெளியிடப்பட்ட “இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய நூல் விபரக்கோவை” மூலமாக இரண்டாயிரத்துக்கும் குறையாத இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் இருப்பதை வெளியிட்ட போது, தமிழுலகம் பெரும் வியப்பில் ஆழ்ந்துள்ளது என்றே கூறல்வேண்டும். இஸ்லாமிய தமிழ் ஆய்வுலகு விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒருசில இஸ்லாமிய இலக்கியங்களையே அறிந்திருந்தது. ஆய்வொழுங்கு முறையில் அவை அறிமுகப்படுத்தப்படாமையே இதற்கு

காரணமாகும். இதனை நன்குணர்ந்த பேராசிரியர் உவைஸ், கலாநிதி பீ.மு.அஜ்மல்கானுடன் இணைந்து, காமராசர் பல்கலைக் கழக வெளியீடாக இப்பெரும் படைப்பினை வெளியிட்டார். இந்நூல் விபரக் கோவையுள் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் தொடக்கம் முதல் 1950 வரை வெளிவந்துள்ள இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியம் தொடர்பான நூல்கள் பற்றிய விபரங்கள் தொகுக்கப்பட்டு முறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பேராசிரியர் இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியத்தின் மீது கொண்ட அதீத பற்றுதலுக்கும், அவரது கடுமையான உழைப்புக்கும் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றியே இந்நூலாகும். பேராசிரியர் உவைஸ் இந்நூலினை உருவாக்கியதன் மூலமாக ஒரு நூற்றாண்டிற்கும் மேலாக ஆய்வு நிகழ்த்தக்கூடிய இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆய்வுக் களத்தை ஆய்வுலகிற்கு அளித்துள்ளார் என்றால் மிகையாகாது.

3

“சாகவிருந்த தமிழ் இலக்கியங்கள்

சிலவற்றிற்கு

உயிர் அளித்தவர்

உ.வே.சா!

ஒருவருக்கும் தெரியாதிருந்த

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை

ஊறியச் செய்தவர்

உவைஸா!!”

என தமிழறிஞர் எம்.ஆர். எம். முஸ்தபா புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். தமிழ்நூற் பதிப்புப் பணியில் உ.வே.சாமி நாததையர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை போன்றவர்கள் ஆற்றிய பணிகளுக்கு ஒப்பான பணிகளை இஸ்லாமிய நூற் பதிப்புத்துறையில் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்கள் ஆற்றியிருக்கிறார். இது பற்றி ஏ.இக்பால் “இலக்கிய சித்தர்” என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: “கலாநிதி உவைஸ் அவர்களின் பதிப்புப் பணி, மகாமகா உபாத்தியாயர் உ.வே.சாமிநாதையர், யாழ்ப்பாணம் சிவை.தாமோதரம் பிள்ளை ஆகியோர் ஆற்றிய பெருந்தொண்டுகளுடன் ஒப்பிட வல்லதே” (1994:100). பிறைக் கொழுந்து, பிறைப் பூக்கள், பிறைத்தேன், புதுக்குஷ்டம் (நான்கு பாகங்கள்), ஆசாரக்கோவை (மூலம்), அலங்காரக் கீர்த்தனம், புகழ்ப்பாவணி (மூலம்),

திருமக்காக் கோவை (மூலம்), ராஜ நாயகம் (மூலம்), மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் புலவராற்றுப்படை (மூலம்), குத்பு நாயகம் (மூலம்) உட்பட 17 நூல்களை பதிப்பித்துள்ளார்.

“மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் புலவராற்றுப்படை” கிடைத்தற்கரிய நூலாக இருந்தது. அதனை இவரே அச்சில் வெளிக்கொணர்ந்தார். புதுக்குஷ்டம் காவியத்தை நான்கு பாகங்களாக வெளியிட்டார். அக்காப்பியத்தின் முஹம்மதியா, சித்தீக்கியா, பாருக்கியா என்னும் மூன்று காண்டங்களுக்கும் முறையே ஜெ.எம்.எம்.அப்துல் காதிரு, புலவர் மணி ஏ.எம்.ஷரி புத்தீன் ஆகியோரால் எழுதப்பட்ட உரைகளையும் பதிப்பில் சேர்த்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. ஞானச் செல்வர் குணங்குடியார் பாடல் களை ஆய்வு செய்து உரைக் குறிப்புடன் வெளியிட்டுள்ளார்.

4

தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழி களிலும் புலமை உடைய பேராசிரியர் உவைஸ் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். பல தமிழ்மொழி நூல்களை சிங்களத்தில் பெயர்த்திருக்கிறார். “தித்திக்கும் திருமறை” (மௌலவி அப்துல் வஹாப்) என்ற நூலை “குர்ஆன் அமாபிந்து” என்றும், “நபிகள் நாயகம்” (எம்.ஆர்.எம். அப்துல் ஹஹீம்) என்ற நூலை “நபிநாயக சரிதம்” என்றும் சிங்களத்தில் பெயர்த்திருக்கிறார். 1956 ஆம் ஆண்டு கலாசாரத்துறைக்குப் பொறுப்பாக ஓர் அமைச்சர் நியமிக்கப்பட்டார். அந்த அமைச்சில் “சாகித்திய மண்டலம்” என்னும் இலக்கிய மன்றம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. அம்மன்றில் ஓர் உறுப்பினராக நியமனம் பெற்ற உவைஸ் அதன் நிர்வாக சபை உறுப்பினராகவும் கடமையாற்றினார். வித்தியாலங்காரப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தரின் தலைமையில் இயங்கிய அந்த மன்றத்தில் சிங்கள இலக்கியங்களைத் தமிழிலும் தமிழ் இலக்கியங்களை சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்னும் கொள்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இந்தக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தும் முகமாக சிங்கள எழுத்தாளர் மார்டின் விக்கிரமசிங்க எழுதிய “கம்பெரலிய” என்ற நாவலை தமிழில் பெயர்க்கும் பணியை “சாகித்திய மண்டலம்” உவைஸிடம் ஒப்படைத்தது. “கிராமப் பிறழ்வு” என்னும் பெயரில் அவர் தமிழ்படுத்திய நாவலை, “சாகித்திய மண்டலம்” 1964இல் வெளியிட்டது. நாவலின் அணிந்துரையில் வண.கிரிவத் துடுவே சிரி பிரக்ஞாசார நாயக தேரர் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஒரு கருத்து நோக்கற்பாலதாகும்: “தமிழ்மொழியில் எவ்வளவு பயிற்சி இருக்கின்றதோ அவ்வளவு பயிற்சி சிங்கள மொழியிலும் பெற்றுள்ள சிறந்த எழுத்தாளரான ஜனாப். ம.மு.உவைஸ் அவர்களினால் இப்பெரும் பணி திறம்பட நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளமை இலக்கியத் தொண்டர்களின் புகழ்ச்சிக்கு உரித்தாகும் என்பது திண்ணம்”. இதேபோல் இம்மொழி பெயர்ப்பு நூலின் மதிப்புரையில் பேராசிரியர் சு.வித்தி யானந்தன் உவைஸின் மொழி பெயர்ப்புப் புலமையினை பின்வருமாறு புகழ்துரைத்துள்ளார்: “தலைசிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளரினை அளிப்பதற்கு,

மொழி பெயர்ப்பாசிரியருக்கு இரு மொழிகளிலும் ஆழ்ந்த அறிவு இருப்பதோடு, மூலக்கதையின் உயிரோட்டத்தையும் உணர்வினையும் வெளிப்படுத்தக்கூடிய நுண்மாண் நுழைபுலம் இருக்க வேண்டியதவசியம். மொழியெயர்ப்புக் கடினமான ஒரு பணியாகும். எனினும், ஜனாப் உவைஸ் அவர்கள் அதனைச் செவ்வனே நிறைவேற்றியுள்ளார். மூல நாவலின் மொழி நுட்பத்தையும் மரபையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் அதே வேளையில், தமிழ் மொழிக்கே உரிய சிறப்பான நெறியினின்றும் அவர் பிறழ்ந்து விடவில்லை”.

“இலங்கைப் பொருளாதாரத் முறை” (கலாநிதி ஜ.ஏ.எஸ்.வீரவர்த்தன), “பொருளியல் பாசுபாடு” (“ஆர்த்திக விக்கிரகம்”; எப்.ஆர்.ஜயதரிய), “பிரித்தானிய யாப்பு முறைமை” (கலாநிதி ஜ.ஏ.எஸ்.வீரவர்த்தன) முதலான சிங்களப்பாட நூல்களைத் தமிழிலும், சீ.என்.தேவராஜன் எழுதிய “வணிக எண் கணிதம்” என்னும் நூலை

“வாணிஜ அங்க கணிதம்” (1958) என்று சிங்களத்திலும் பெயர்த்துள்ளார். இஸ்லாமிய நூல்கள் பலவற்றை தமிழிலிருந்தும் ஆங்கிலத்திலிருந்தும் சிங்களத்திற்கு அவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

5

தேடுவாரற்று, நாடுவாரற்று, போற்றுவாரற்று ஒரு சிலரின் பழைய பெட்டகங்களிலும், வீட்டுப் பரண்களிலும் முடங்கிக் கிடந்த இஸ்லாமியத் தமிழ் நூல்களையும், ஏட்டுச் சுவடிகளையும் தேடிக்கண்டுபிடித்து, அவற்றைத் தமிழுல கிற்குமீள் அறிமுகம் செய்து, அவற்றுக்குப் புதுப்பொலிவும் புதுவாழ்வும் வழங்கி, முறையான ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்கள் மறைந்தாலும் (1996 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 25 ஆம் நாள் மறைந்தார்), அவரது பெயர் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய உலகில் என்றும் மின்னும் ஆளுமை பேரொளியாக ஒளிரும் என்பதில் ஐயமில்லை. “இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஆறுமுக நாவலர். சுவாமி விபுலாநந்தர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, வித்தியானந்தன், தனிநாயக அடிகள், கைலாசபதி (கா.சிவதம்பி, எம்.ஏ.நுஃமான்) முதலியோரைப் போன்றே அறிஞர் சித்திலெவ்வை, அறிஞர் அஸீஸ், பேராசிரியர் அல்லாமா உவைஸ் முதலியோர் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றனர் என்பதும் அவர்களது பணிகள் பற்றிய ஆரம்ப ஆய்வு முயற்சிகளே இதுவரை மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன என்பதும் எதிர்காலத்தில் அவர்களைப்பற்றிய ஆய்வுகள் காத்திரமாகவும் விரிவாகவும் இடம்பெற வேண்டும் என்பதும் நாம் மனங்கொள்ளத் தக்கவையாகும்” என்ற பேராசிரியர் க.அருணாசலத்தின் (1997:250) கருத்து கவனிக்கத்தக்கது. பேராசிரியர் கா.சிவத் தம்பியின் “தமிழிலக்கியத்தின் பரப்பை அகட்டியவர்” (1994:204) என்ற கட்டுரையின் இறுதி வரிகளோடு இதனை நிறைவு செய்கின்றேன்: “உவைஸ் அவர்களின் புகழை இஸ்லாமிய இலக்கிய அறிமுகக்காரர் என்ற வரையறைக்குள் மடக்கிவிடக்கூடாது. அவர் தமது பதிப்பு முயற்சிகளின் மூலமாக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத் தொகுதி ஒன்றினை உருவாக்கி உள்ளார். அந்த நூல்களின் பதிப்பு இவருக்கு அழியாப் புகழைத் தந்துள்ளது. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நன்றியுடன் போற்ற வேண்டிய பெயர்களுள் ஒன்று பேராசிரியர் ம.மு.கம்பது உவைஸ்”.

அதிகாலையிலேயே

வேட்டைக்குப் போகும் பரபரப்பும்
ஆர்வமும் ஒருவித மன
உத்வேகத்தை உண்டு பண்ணிய
படியே இருந்தது. ராசன் மன்னா
கண்டல் தம்பாவிடம் ஏற்கனவே
சொல்லியிருந்தான். வேட்டைக்குச்
செல்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச்
செய்யும்படி. முத்தையன் கட்டு
வயல்வெளிகளையும் காடுகளையும்
காணப்போவது இப்போதே கண்
களில் குளிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

“அங்க சாப்பாடு என்ன
மாதிரி?” என்றேன், கார்த்தியிடம்.

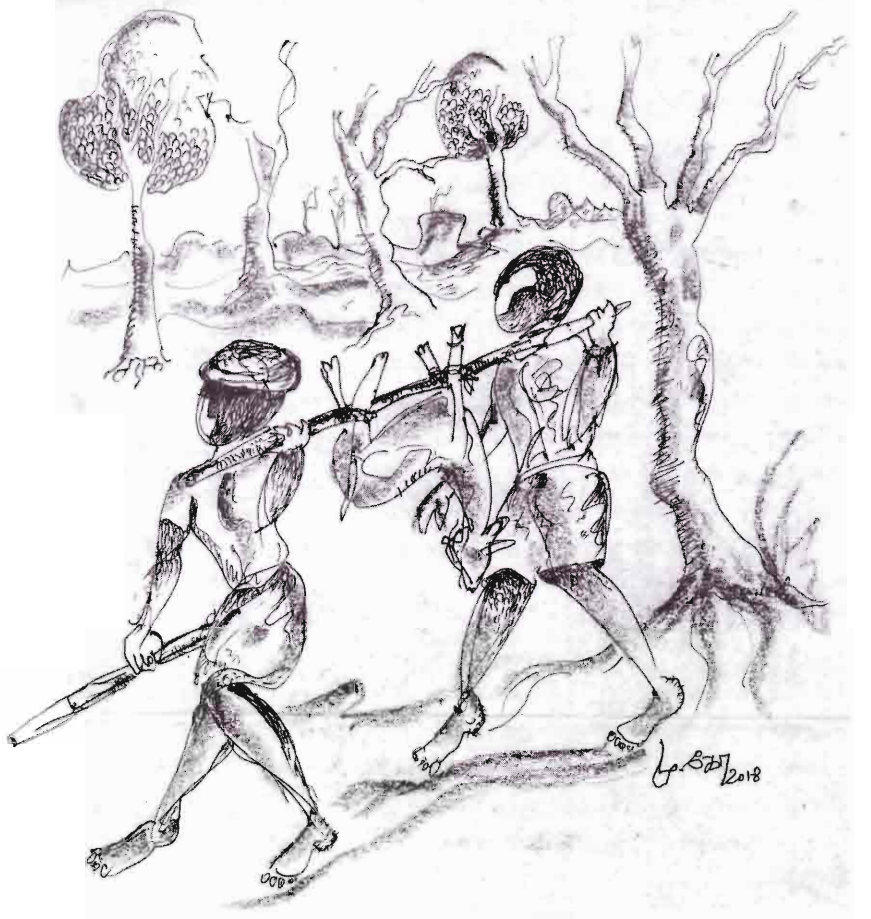
“அதெல்லாம் பிரச்சினை
யில்லை. மன்னாகண்டல் வயலில்
ரவியினர் கொட்டில் இருக்கு.
போகேக்க அரிசி சாமான் கொண்டு
போவம். மான்மரை ஆப்பிடாட்டி
லும் முயல் உடும்பாவது எப்பிடி
யும் ஆப்படும். கொட்டில்ல வடி
வாய்ச் சமைச்சுச் சாப்பிடலாம்.”

அவன் சொல்லும் போது
நாவில் இறைச்சியின் சுவை
உண்டானது. உதடுகளை
நாவினால் நனைத்துச் சீர் செய்து
கொண்டு ஊறிய எச்சிலை விழுங்கி
வாயை மூடிக்கொண்டேன்.

மாலை நான்கு மணிக்
கெல்லாம் மோட்டார் சைக்கிள்
களில் புறப்படத்தயாரானோம்.
ராசனும் கார்த்தியும் ஒரு வண்டி
யிலும் நானும் ரவியும் ஒரு வண்டி
யிலுமாக நால்வரும் புதுக்குடி
யிருப்பிலிருந்து புறப்பட்டோம்.
போகும் வழியில் பச்சையரிசி
கொச்சிக்காய் உப்பு மிளகு எனச்
சமையலுக்குத் தேவையானவற்றை
வாங்கிக் கொண்டு வரும்போது
கார்த்தி சொன்னான்.

“சேர் கனநாளாய்
ஆசப்பட்ட வேட்ட இண்டைக்கு
நிறை வேறப்போகுது”

“ஓமடாப்பா சின்ன வயசில்
தூண்டில்ல மீன் பிடிக்கிறது,
சம்புக் கோழி இரவில லைற்றில்
அடிச்சுப் பிடிக்கிறதெல்லாம்
எவ்வளவு சுவாரஸ்யமாய்
இருக்கும். வேட்டைக்குப்
போறதுக்குத்தான் கனநாளாய்
ஆசப்பட்டது கிடைக்கேல்ல
இண்டையோட அதுவும்”

வேட்டைக் கடிவு

கிடைக்கப் போகுது”

“அப்ப மாஸ்ரருக்கு மானோ மரையோ விருப்பம்”? மற்ற வண்டியில்
பின்னாலிருந்த ராசன் கேட்டான்.

“எனக்கு மான்தான்ரா விருப்பம். மர இறைச்சி மாட்டிறைச்சி மாதிரி
கொஞ்சம் றவ்பாய் இருக்கும். மான் இறைச்சி நல்ல சொப்ராய் இருக்கும்.”

“பெட்ட மானோ பொடியன் மானோ?”

ஒருவித நமட்டுச் சிரிப்புடன் எனது வண்டியில் இருந்த ரவி
சீண்டினான்.

“உனக்குப் பெட்ட மான் தான் தேவப்படுது. பொறு கொப்பரிட்டச்
சொல்லி ஒழுங்கொண்டு செய்யத்தான் வேணும்:

ஒட்டுசுட்டான் செல்லும் வழியில் பிச்சம்பீலி இறக்கம் குண்டும்
குழியுமாய் மோட்டார் சைக்கிள்களை உலுப்பி எடுத்தது. நாரி கடுகடுத்தது.
மயில் ஒன்று வீதியைக் குறுக்கறுத்து ஓடியது. இரு கரையிலும்
விண்ணாங்கும் பாலையும் வீரையும் ஓங்கி வளர்ந்திருந்த விதமும் சீழே
காரை குரை கரம்பை நிஜறைந்த பற்றைக் காடும் ரம்மியமாய் இருந்தது.
இறக்கம் தாண்டி வீதி உயரே ஏறும் போது பெரிய பாலை மரத்தில் சிறுவன்
குரங்குகள் குட்டிகளுடன் கிளையாய் கொப்புகளில் தாவியபடி திரிந்தன.

“மாஸ்ரர் அங்க ஒண்டும் ஆப்பிடாட்டிலும் கைகாவலாய்

இவியள்ள ஓராள்ப்போட்டோண்டு போவவே” ராசன் முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த வண்டியிலிருந்து என்னைப் பார்த்து உரக்கச் சிரித்தவாறு கேட்டான்.

“அங்க போய் ஒண்டும் ஆப்பிடாட்டி உன்னப் போடுவம்” என்று எனக்குப் பின்னாலிருந்த ரவி ராசனைப் பார்த்துக் கூறினான்.

எல்லோருமாய்ச் சிரிக்க குரங்குகள் கொப்புகளை உலுப்பியபடி வேறு மரங்களுக்குத் தாவிப் பாய்ந்தன.

மாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் குஞ்சுக்குளம் கடந்தோம். நீரில் செந்நிற வானத்து விம்பம் தங்கக் கோடுகளாய் அலைந்தது. நீர்க்காகம் ஒன்று மீனைக் கவ்வியபடி நீந்திக் கொண்டிருந்தது. மீன் துடித்தபடி அதன் அலகுகளிலிருந்து விடுபட எத்தனித்தது. கரையின் சிறகுகளை விரித்துக் காயவிடும் கொக்குகளும் குளத்திற்குள் நின்ற பட்ட மரக் கிளைகளில் இருந்த நாரைகளும் ஆளரவம் கண்டதும் எழும்பிப் பறந்தன.

ரவி சொன்னான் “மாஸ்ரர் நாரை இறைச்சி சாப்பிட்டிருக்கிறியளோ?”

“இல்லேடாப்பா.”

“சுப்பர் இறைச்சி மாஸ்ரர். எலும்பு போடாமல் சமைக்கோணும். எலும்புதான் வெடுக்கு. நல்ல பச்ச மிளகாய் மிளகோட மிளகாய்த்தூள் கொஞ்சம் உண்டணப் போட்டு உறைப்பாய்ச் சமைச்சால் ஊர்க் கோழி என்ன ஊர்க்கோழி அந்த மாதிரி இருக்கும்.”

அவன் சொல்லும்போது சாப்பிட்ட மாதிரியே இருந்தது.

குஞ்சுக்குளம் தாண்டி இரவல் தெருவி லிருந்தது. ஒற்றையடிப்பாதையில் இறங்கியபோது திடீரெனக் கார்த்தி மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு எங்களையும் நிறுத்தச் சொல்லி சைகை காட்டினான். அப்போதுதான் அசையும் பற்றைகளின் மேல் சாம்பல் நிறக்குன்றுபோல் யானை ஒன்றின் முதுகு தெரிந்ததைக் கவனித்தேன். நெஞ்சு பசீரென்றது. கைகால்களில் பதட்டம் உண்டானதை ரவி கவனித்து விட்டான் போல மெதுவான குரலில் சொன்னான் “யானை குறுக்கறுக்குது மாஸ்ரர். இது தனியன் ஒண்டு பின்னேரம் நாலைஞ்சு மணிக்கே உணசாடத் துவங்கீடும். ஆனாப் பயப்புடத் தேவையில்ல.”

அது குழைகளை முறிக்கும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. கொஞ்ச நேரம் எல்லோரும் அமைதியாக அவ்விடத்திலேயே நின்றிருந்தோம். சற்று நேரத்தில் கிளைகள் அசைய பாதையின் மறு பக்கத் திற்கு அசைந்ததை காட்டு யானை போவதை மிக அண்மையில் கண்டது அதுவே எனக்கு முதல் தடவை.

அது சற்றுத் தூரம் போன பின்னரும் தடிகளும் குழைகளும் முறியும் சத்தம் கேட்டபடியே யிருந்தது. மோட்டார் சைக்கிள்களை “ஸ்ரார்ட்” பண்ணி மீண்டும் புறப்பட ஆயத்தமானோம்.

கார்த்தி சொன்னான் “சேர் கிட்ட வந்தோண்ணதான நான் யானைக் கண்டன். இல்லேண்டா திடுமுட்டாய்ப் போய் யானையில்தான் முட்டுப்பட்டிருப்பன்.”

இப்போதுதான் சற்று மனம் நிம்மதி கண்டது.

மோட்டார் சைக்கிள்களை வயல் எல்லையில்

நின்ற புளிய மரத்தின் கீழ் நிறுத்தி “லொக்” பண்ணினோம். இப்போது வாய்க்காலைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். தொடையளவு தண்ணீரில் பைகளைத் தூக்கிப் பிடித்தவாறு, சாறங்களை உயர்த்தியபடி சென்றோம். ரவி உள்ளே போட்டிருந்த காற்சட்டை நீரில் நனைந்தது. தெளிந்த வாய்க்கால் தண்ணீரின் மேற்பரப்பில் காய்ந்த சருகுகளும் சிவப்பு நிறப்பூக்களும் மிதந்தன. வாய்க்கால் கரைகளில் நின்ற மருத மர நிழலினால் தண்ணீர் மிகுதியான குளிர்ச்சியாய் இருந்தது. மேலே ஏறச் சறுக்கியது. கால்களில் தட்டுப்பட்ட மரவேர்களில் கால்களை அழுத்தமாக ஊன்றி கரையில் நின்ற விண்ணாங்கு மரக்கிளையைக் கெட்டியாகப் பிடித்து ஒவ்வொருவராக மேலே ஏறினோம். நாங்கள் வருவதைக் கொண்டிலடியில் நின்ற தம்பா தூரத்திலேயே கண்டு விட்டு அங்கிருந்தவாறே குரல் கொடுத்தான்.

“காத்தி... வரம்பு சறுக்கும் கீழால் வாருங்கோ.”

மழை பெய்த ஈரத்தில் வரம்பில் நடக்கச் சறுக்கிக்கொண்டேயிருந்தது. வயலுக்குள் இறங்கி நடந்தோம். பயிர்களில் படிந்திருந்த மழை நீர் கால்களை மேலும் ஈரமாக்கியது. கோரைப் புற்களின் பூக்கள் கால்களின் ஈரத்தில் ஓட்டிக் கொண்டன. ராசன் சாரத்தை உயர்த்தி காற்சட்டைப் பையில் இருந்து பீடி ஒன்றை எடுத்து பற்ற வைத்துக்கொண்டே சொன்னான் “இஞ்ச நல்ல மழைதான் பெய்திருக்கு. இண்டைக்கு எப்பிடியும் மான் மர வெட்டைக்கு வெளிக்கிடுவினம்.”

கொண்டு போன சாமான்களை கொண்டிலில் உள்ள பரணில் வைத்து விட்டு அங்கு செருகியிருந்த பசளைப் பைகளை விரித்து உட்கார்ந்து கொண்டோம். கொண்டில் தாவாரத்தில் ஏற்கனவே தம்பா மூட்டி யிருந்த சுடுவானில் கால்களை நீட்டி உலரவிட்டவாறு ரவியும் ராசனிடம் ஒரு பீடியை வாங்கிப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

தம்பா கொண்டு வந்த இடியன் துவக்கு கொண்டிலின் உள்ளே வரிச்சுகளுக்குள் செருகியிருந்தான்.

“என்னடாப்பா ஹற்றம் ஒண்டும் கொண்ட ரேல்லயோ கொண்டணந்தா தாங்கோவன்ராப்பா ஒரு பக் அடிப்பம். இந்தக் குளிருக்கு கைகாலெல்லாம் உதறுது.” தம்பா தவிப்போடு கேட்டான்.

“இல்ல மச்சான்... நாங்கள் ஒண்டும் கொண்ட ரேல்ல, இஞ்ச வடியன் ஏதும் எடுக்கேலாதோ?” என்றான் ரவி.

“அப்ப மண்ட ராசனிட்டத்தான் போக வேணும். ரவி வா, ரெண்டு பேரும் போட்டு வருவம்.” என்று கூறிய படியே பரணில் இருந்த பிளாஸ்டிக் போத்தலை எடுத்துப் பையொன்றில் வைத்தான். இருவரும் வரம்பு வழியே போகும்போது இருள் மெல்ல இறங்கத் தொடங்கி யிருந்தது. கார்த்தி தண்ணீர் எடுத்து வருவதற்காய் கேனுடன் வாய்க்கால் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்தான். மயில் அகவும் ஒலியும் காட்டுக் கோழி கத்தும் ஒலியும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

ராசன் சொன்னான் “அந்தக் காஞ்சூர் மரத்தடியில் மாஸ்ரர் நெடுக்கக் காட்டுக்கோழி காணுறனான்- பொறி வைச்சால் பிடிக்கலாம். நல்ல இறைச்சி மாஸ்ரர். கட்டுக்கம்பி கொண்டு வந்திருந்தா முயலுக்கும் சுருக்கு வைச்சப் பார்த்திருக்கலாம். பாப்பம் அடுத்த முற வரேக்க அந்த ஒழுங்கோடதான் வரோணும்.” நீண்ட கால வேட்டை பற்றிய அனுபவம் போல ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லியதிலிருந்து அவனுக்கு இறைச்சி சாப்பிடுவதில் அலாதியான விருப்பம் இருப்பது தெரிந்தது.

சற்று நேரம் கழித்து தம்பாவும் ரவியும் ஒரு பிளாஸ்டிக் போத்தல் நிறைய வடி சாராயத்தோடு வந்தார்கள். தம்பா அங்கேயும் குடித்திருப்பான் போல, உரத்த தொனியில் கதையும் சிரிப்புமாய் சாரத்தை உயர்த்திக் கட்டியவாறு வந்தான். அவர்களிருவரும் கொட்டிலுக்குள் நுழையும் போதே சாராய வாடையடித்தது.

இரவு ஏழு மணிக்கெல்லாம் தம்பா காட்டுக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தான். துவக்கை எடுத்து வெடி மருந்து இயக்குண்டு பொச்சுத்தும்பு எல்லாவற்றையும் மாறி மாறிப் போட்டு நீண்ட தடியொன்றினால் இடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஒவ்வொரு இடியும் இடிக்கும்போது எனக்கு நெஞ்சு பகீர் பகீரென்றிருந்தது. உந்த யுத்தத்தில எல்லாம் தப்பி இப்ப இடியினால் மாட்டப்போறன் என்று நினைத்தபடி கொட்டிலுக்கு வெளியே வந்து பரந்து கிடந்த வயல் வெளியைப் பார்த்தேன். இருளில் ஆங்காங்கே தெரிந்த பற்றைகள் யானைகள் நிற்பது போலவே பிரம்மையாக இருந்தது. சில அசைவது போலவும் தோற்றம் காட்டின. வாய்க்கால் கரையோர மரமொன்றில் மின்மினிப்பூச்சிகள் மொய்த்துக் கிடந்தன.

ரம்ளரைக் கழுவியபடி ரவி குரல் கொடுத்தான் “மாஸ்ரர் வாங்கோ இஞ்ச குடிக்காட்டி இந்த பனிக்குளிக்குத் தாக்குப் பிடிக்க மாட்டீங்கள்.”

மேகம் முகில்களற்று நிர்மலாய் வெளித்திருந்தது. பனி மெதுவாகச் சாம்பல் நிறப் புகை போல தூவ ஆரம்பித்தது. சுவற்றர் ஒன்று கொண்டு வந்திருக்கலாம் என்று அப்போது தான் தோன்றியது. ரவி சொன்னது போல ரெண்டு பக் விடவேண்டியது தான்.

கொட்டிலுள்ளே நுழையும்போது தம்பா காற்சட்டையுடன் நிலத்திலமர்ந்திருந்து, பீடியைப் பற்ற வைத்தவாறு, தலையில் சாரத்தை தலைப்பாகை போல கட்டிக் கொண்டிருந்தான். “எப்படி இவன் குடித்திருந்தும் குறி தவறாமல் சுடுவான்” என எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டேன்.

“என்னோட ஆர் வாறியன்? ஆராவது ஓரான் வாருங்கோ. என்னோட வேகமாய் நடக்க வேணும். செருப்புப் போடக் கூடாது. போன முறை கார்த்தி சாக்கன் போல செருப்போட வந்து, கிட்ட முட்டவாய் நிண்ட பண்டிய சருக உழக்கி கலைச்சவன். இண்டைக்கு ஆள் வேண்டாம்.”

“நான் வரட்டோ” என்றேன்.

“இல்ல மாஸ்ரர் நீங்கள் செருப்பில்லாமல் உந்தக் காட்டுக்க நடக்க மாட்டியள். ராசன் இல்லாட்டி ரவி வரட்டும். நீங்கள் கார்த்தியோட கொட்டில் இருந்து, கொச்சிக்காய் வெங்காயத்தை வெட்டி ஆயித்த மாய் இருங்கோ. நாங்கள் ஏதும் ஆப்பிட்டால் போன் பண்ணிறம். பிறகு நீங்கள் வாங்கோ.” என்றான் தம்பா. அதுவும் சரி போலத்தான் பட்டது. ராசன் தான் வருவதாகக் கூறி சாரத்தை கழட்டி இருப்பில் கட்டிக் கொண்டான். காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள் தீப் பெட்டி பீடி வெத்திலைச்சரை போன் என்பவற்றை வைத்துக் கொண்டான். போக முன்னர் இருவரும் திரும்பவும் ரம்ளரில் சாராயத்தை ஊற்றிக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ரவி சொன்னான் “தம்பா! ஏதும் ஆப்புடாட்டி திருப்பி ஆளுக்கு ஒரு குண்ட எத்தி விடு” என்று சிரித்தான்.

அதற்கு ராசன் “ஏன்ரா வெளிக்கிடேக்க தரித்திரம் மாதிரி வாய் வறியாய்க் கதைக்கிறாய். உன்னில முளிச்சுக் கொண்டு போனலே ஒண்டும் ஆப்பிடாது”

“எட வெளியில் அலம்பாமல் வாடப்பா” தம்பா சொல்லிக் கொண்டே துவக்கைத் தோளில் வைத்துக் கொண்டு வரம்பு வழியே நடந்தான். அவனது டோர்ச் லைற் வெளிச்சம் பிரகாசமாய் காட்டின எல்லையை ஊடுருவியது. ராசன் பின்னால் நடக்க இருவருமாக காட்டினுள் நுழைந்து மறைந்தார்கள்.

இராப்பூச்சிகளின் இரைச்சலைத் தவிர எங்கும் நிசப்தமாக இருந்தது. கிழக்குப் பக்க காட்டிலிருந்து மயில் “மயோவ்... மயோவ்” என்று இருமுறை ஒலியெழுப்பி அந்த நிசப்தத்தைக் கலைத்தது.

உள்ளே இறங்கிய வடிசாராயம் இப்போது பனிக் குளிரை விரட்டியிருந்தது. அடுத்த வயலில் இருந்த கொட்டிலில் இருந்து தகரத்தில் தட்டும் சதம்தமும் “கூ... கூ...வே” என்று குரல் கொடுக்கும் சப்தமும் காற்றில் மிதந்து வந்தது.

“பக்கத்து வயல்ல யான இறங்கீட்டுது போல” ரவி வெளியில் போய் நின்று பார்த்தவாறு சொன்னான்.

கார்த்தி கொச்சிக்காய் வெட்ட நான் வெங்காயத்தை உரித்துக் கொண்டிருந்தேன். உள்ளே இறங்கியிருந்த சாராயம் வயிற்றில் ஒரு வித எரிவை உண்டு பண்ணத் தொடங்கியிருந்தது. வெங்காயத்தில் ஒன்றை உரித்து வாயில் போட்டுக் கொண்டேன்.

“என்ன மாஸ்ரர் பசி வந்திட்டுதே?” கேட்டவாறே ரவியும் வந்து வெங்காயத்தை உரிக்கத் தொடங்கினான்.

“இல்லேடாப்பா. வயிறு ஒரு மாதிரியாக் கிடக்கு” என்று நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே காட்டில் தூரத்தே துவக்கின் வேடியோசை கேட்டது.

“மாஸ்ரர்! தம்பா என்னத்துக்கோ வெடி வைச்சிட்டான். துவக்குச் சத்தம் ஏதோ மிருகத்தில தைச்ச மாதிரித்தான் அமுக்கமான சத்தமாகக் கிடக்கு” கார்த்தி சொல்லி முடிக்கும் முன்னரே கார்த்தியின் போன் அடித்தது. போனை ஒண் பண்ணி “சொல்லுடா ராசன்” என்றான் அவசரமாக.

“மாஸ்ரரையும் கூட்டிக் கொண்டு கெதியா வா.

பெட்ட மர ஒண்டு விழுத்தியாச்சு. ராசனின் குரல் உற்சாக மிகுதியியல் இருப்பதாகத்தான் தெரிந்தது. இரவின் அமைதியில் அவனது குரல் தெளிவாக வெளியிலும் கேட்டது.

உடனே வெட்டிய கொச்சிக்காய் வெங்காயத்தை ரவியிடம் கொடுத்து விட்டு வேகமாகக் கிளம்பினோம். ராசன் இடையிடையே கார்த்திக்குப் போனில் கூறிய அடையாளங்களை வைத்துக் கொண்டு அவன் முன்னால் செல்ல நான் பின்னால் தலையில் முட்டும் கிளைகளுக்குக் குனிந்தவாறு நடந்தேன். சில இடங்களில் முள்ளுப் பற்றைகளில் கூனிக் குறுகியும் தவழ்ந்தும் போக வேண்டியிருந்தது.

காடு கொஞ்சம் தளர்ந்து மரங்களற்ற சிறு வெளியொன்றில் முடியும் இடத்தில் தம்பா துவக்கைக் கீழே வைத்து விட்டு பீடியைப் பற்ற வைத்தவாறு நின்றிருந்தான். ராசன் விழுந்து கிடந்த பட்ட மரக் குற்றியில் அமர்ந்திருந்தவாறு வெற்றிலைப் பையில் இருந்து பாக்குப் புளகுகளை வாயில் போட்டபடி சொன்னான் “தாயும் குட்டியுமடா கார்த்தி. குட்டி பெரிய ஆட்டுக் கிடாய் சைசிருக்கும். அது பாய்ஞ்சிட்டுது.”

“சரி கதய விட்டிட்டுத் தூக்குங்கோ கொட்டில்ல கொண்டுபோய் உரிப்பம்” தம்பா கூறியபடி துவக்கைத் தூக்கித் தோளில் வைத்துக் கொண்டான்.

மரைக்கு வெடி பட்ட காயத்திலிருந்து நுரை தள்ளியபடி குருதி பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. மரையின் கண்கள் திறந்தபடியே இருந்தது. ஒரு கணம் தன் குட்டியைத் தேடுகிறதோ என எண்ணிக் கொண்டேன்.

தம்பா சொன்னான் “குட்டிப்பிள்ளையர் விடியப் புறத்த அண்டியோ நாளைக்கோ தாய்ச் சுட்ட இடத்திற்குத் தேடி வருவேர். அவருக்கும் என்றை கையால தான் வெடி தீரும்”

அவன் சொன்னபோது என் மனசை ஏதோ நெருடியது. “தாயைப் பிரிந்த அந்தக் குட்டி இப்ப மிரள மிரளப் பார்க்கும். தாயைத் தேடியலையும். தனித்துப் போன அந்தக் குட்டி இனி என்ன செய்யும். என்றெல்லாம் எண்ணங்கள் அலைந்தபடி இருந்தது. குட்டியைப் பிரித்து தாயைக் கொன்று சாப்பிடப் போகிறோமே என நினைத்தபோது இறைச்சிக்கறியே வெறுப்பாக இருந்தது.

கொட்டிலுக்குக் கொண்டு வந்த மரையை பசளைப் பையை விரித்து அதில் வைத்து உரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

நான் எதிலுமே லயிப்பில்லாமல் பரணில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டேன். அன்றைய வேட்டை நாளோடு எனது வேட்டைக்கனவு முடிந்து போனது. பிறகெப் போதுமே நான் வேட்டைக்குப் போகவேயில்லை.

குறுங்கதை

நீர் என்ன சாதி!!

கொற்றை
பி.கிருஷ்ணானந்தன்

யாமினி... உம்மை ஒரு விஷயம் கேட்கிறன் மறைக்காமல் உண்மை சொல்ல வேணும் அ... “நீர் என்ன சாதி...?”

“சாதியா... அப்பிடியெண்டால்... என்ன எனக்கு விளங்கேல்ல... ஹரிணி...”

“என்னப்பா... ஒன்றும் தெரியாது என்று நடிக்கிறீர்... சாதியென்றால் அதுதானப்பா Caste... ஆது வந்து வெள்ளாளர், பள்ளர், பறையர், கோவியர், நளவர் இப்படியெல்லாம் இருக்காமல்லே... யாமினி... நீரும் நானும் நல்ல ப்ரெண்ட்ஸ் எண்டதாலே அம்மம்மா உம்மைப்பற்றி விசாரிச்சவா...”

“இல்லை ஹரிணி... உண்மையாகவே இதைப் பற்றி நான் கேள்விப்படேல்லை. இது பற்றி நான் அப்பா அம்மாட்ட கேட்டு நாளைக்குச் சொல்லுறன்”

சுவிஸ் நாட்டில் Bern நகரில் உள்ள பிரபல பாடசாலையொன்றில் ஏழாம் ஆண்டில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கும் மாணவிகள் இருவரும் நடந்த சம்பாஷணைதான் இது.

அடுத்தநாள் நண்பகல் வேளை இருவரும் ஒன்றாக இருந்து சிற்றுண்டி சாப்பிடும் வேளை மீண்டும் இதுபற்றிய உரையாடல் தொடர்கிறது.

“நான் அப்பாட்டை எங்கட சாதி பற்றி விசாரிச்சனான்... நாங்கள் சக்கிலியச் சாதியாம்...”

“என்னப்பா சொல்லுறீர் சக்கிலியரா... எங்கட வீட்டிலை உம்மைப் பற்றி...”

“ஆமாம்... நாங்கள் சக்கிலியராம். நீங்களும் சக்கலியர்தானாம்...”

இதைக் கேட்டதும் அவள் கோபப்பட்டாள்.

“பேய்க்கதை கதைக்காதையும்... நாங்கள் என்ன சாதியெண்டு உமக்குத் தெரியுமா...”

“இல்லையப்பா... எங்கட அப்பா சொன்னவர்... நாங்கள் நீங்கள் மட்டுமல்ல சிறிலங்காவிலிருந்து வந்த முழுப்பேரும் அல்லது முக்கால்வாசிப்பேராவது சக்கிலியர் தானாம். செய்கிற தொழில் அடிப்படையிலை தானாம் சாதி வந்ததாம். சக்கிலியர் எண்டால் Toilet கழுவற ஆட்களாம். வெளிநாடுகளுக்கு வந்தவையிலை முக்கால்வாசிச் சனங்களும் அல்லது அவைகளின்றை குடும்பங்களிலை ஒருவராவது இப்பவோ முந்தியோ Toilet கழுவற வேலை செய்கிறதுதானாம். அப்பிடப்பார்த்தால்... எல்லாருமே சக்கிலியர் என்கிற ஒரே சாதிதானே... இதை உங்கட வீட்டில ஒருக்கால் சொல்லி விடப்பா...”

கடந்து வந்த கலிகள்...

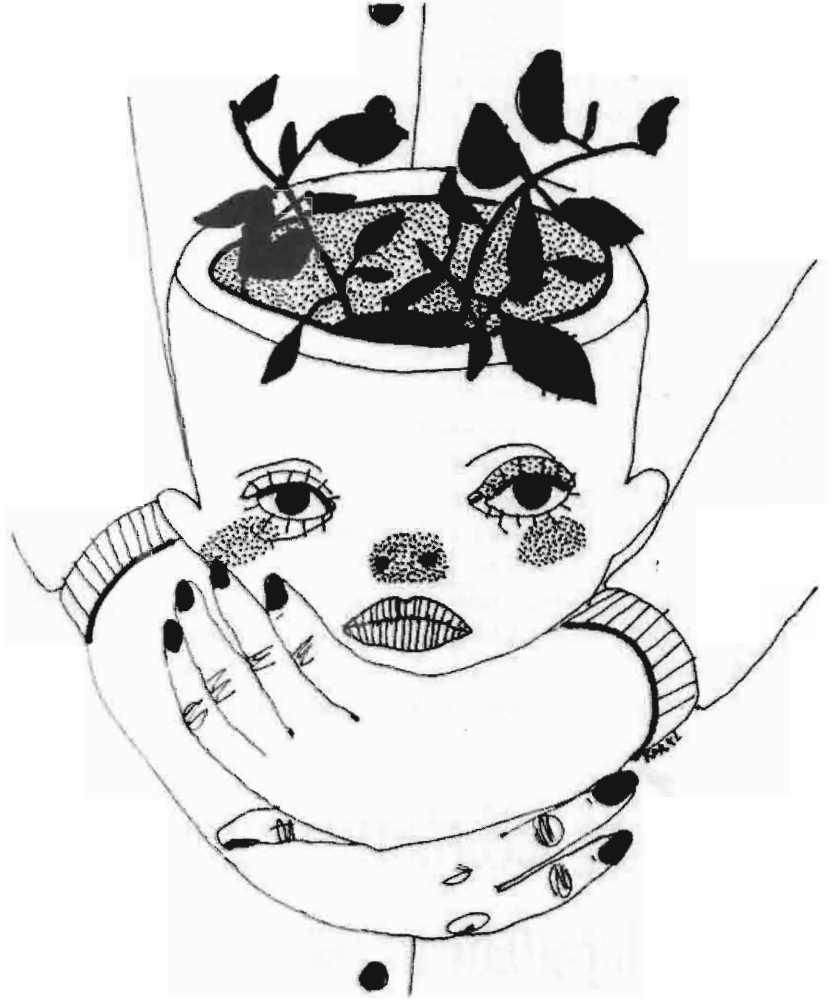
சந்தித்த பலபேரின் கதை கேட்டு
சிந்திக்கத்தான் தூண்டியது - ஆனால்
நிந்திக்க வரவுமில்லை
எதையும் பார்க்கவுமில்லை
எந்தைக்கு வலியுமில்லை
எதையும் பார்க்கவுமில்லை

இரத்தமும் சதைபும் கண்டோம்
சுத்தமாய் எதைக்கண்டோம்
இறுதிஒலங்கள் கேட்டோம்
இரவுகள் நீளக்கண்டோம்
என்றவர்களது
இடுக்கண்களெல்லாம் செவிமடுத்தோம்,
இற்றைவரை வலிக்கவில்லை
ஏனோ தெரியவில்லை

கடந்துவந்த கலிகளெல்லாம்
கனவல்ல நனவுதானென்றார்
தொடர்ந்து வந்த பலிகளிலெல்லாம்
தொலைத்து விட்டோம்
சில உறவுகளையென்றார்
தடங்கல் வரவுமில்லை தண்ணளி
உணர்வுமில்லை

பட்டவனுக்குத்தான்
வேதனை என்ற பாங்கான பேச்சுக்களும்
பகட்டுக்காக பரிந்துரைகளும்
திகட்டவில்லை இவர்களுக்கு
பதினெட்டு, இந்த மாதமென்றால்
புரியாத சென்மங்களும்
பாரினில் வாழும் பச்சைத்தமிழரூர் இவர்கள்?
வலிகளே தெரியாமல் வாழும்
மறத்தமிழர்களும் இவர்களே!
ஒற்றுமை என்பது இங்கே
உணர்வில்லாப் பெட்டகமே
ஒன்றுகூட நினைத்தால்
உண்மையாக நடக்குமா?

சாமிக்கும்
கருணையில்லை
சர்வதேசத்துக்கும் உணர்வில்லை
சர்வமும் அடங்கினாலும்
சரித்திரம் மட்டும் மழுங்காது
- மஞ்சு மோகன் (கனடா)

கேப்பாப்பிலவு

வீதியோரமாய் கழிகின்றன
எமது நாட்கள்
எத்தனை நாளாகியும்
இன்னும் வீதியில்
வருவோர் ஒவ்வொருவரும்
வாக்குகளை தந்து செல்கின்றனர்
ஆனால்
இதுவரை ஒன்றும் நடக்கவில்லை
வீதியோரமாய் கழிகின்றன
எமது நாட்கள்.
பூர்வீக தேசத்தைக் கைவிட்டு
யாருமில்லா அநாதைகளாய்
எம் வாழ்வு
கழனிகளால் நிறைந்திருந்த தேசம்
இன்று இராணுவ
முகாம்களாய்....
அழும் வரை
அழுது விட்டோம்

கொடுக்கும் வரை
மனுக்கள்
கொடுத்து விட்டோம்
ஆனால்
ஒன்றும் நடக்கவில்லை
வீதியோரமாய்
கழிகின்றன
எமது நாட்கள்.
எமது நிலம்
எமக்கு வேண்டும்
என்ற கோசங்களும்
எம் நிலத்தில்
எம்மை வாழவிடு
என்ற எண்ணங்களும்
இன்னும் ஓய்ந்த பாடில்லை.
ஒன்றும் நடக்கவே இல்லை
வீதியோரமாய் கழிகின்றன
எமது நாட்கள்.

- வல்வைக் கமல்

“காற்றுக்கு எதிராகப் போராடிய பிறகே பட்டங்கள் உயர்ச் சென்று பறக்கின்றன. கஸ்டங்களை எதிர்த்து போராடுபவர்கள் பட்டங்களைப் போல வாழ்வில் உயர்வார்கள்”

என்பது வின்ஸ்டன் சேர்ச்சில்லின் கருத்து. அவ்வகையில் ஆய்வாளராகவும் அறிவுசார் ஆசிரியராகவும் அனுபவமிக்க இதழாசிரியராகவும் ஆன்மாவைத் தொடும் கவிஞராகவும் உள்ளத்தை உருகச் செய்யும் பாடகராகவும் சிந்தனைத் திறன் கொண்ட சிறுகதை யாசிரியராகவும் விளங்கும் குகபரன் மனிதநேயப் பணியாளர். தேசிய கல்வி நிறுவனத்திலும் அதேசமயம் கிளிநொச்சி வலயக்கல்வி பணியகத்திலும் தமிழ் வளவாளராகக் கடமையாற்றி வருபவர்களில் ஒருவர். இலங்கைப் பரீட்சைத் திணைக்களத்தில் அனுபவத் திறன் கொண்ட ஆசானாக இருந்து முன்னோடி வினாத்தாள்கள் பலவற்றைத் தயாரித்தவர். பரந்த தமிழ்ப் புலமையாளனாகவும் பார் புகழும் பட்டிமன்றப் பேச்சாளராகவும் விளங்குபவர். முதுக்கலைமாணிப் பட்டத்திற்கு குகபரனால் சமர்ப்பித்த ஆய்வேடு இன்று “ஈழத்தில் ஒல்லாந்தர் காலத் தமிழ் இலக்கியங்கள்” என்ற பெயரில் நூலுருப் பெற்றுள்ளது. ஆய்வின் மீது கொண்ட தீவிரமும் அதீத ஈடுபாடும் அர்ப்பணிப்பான

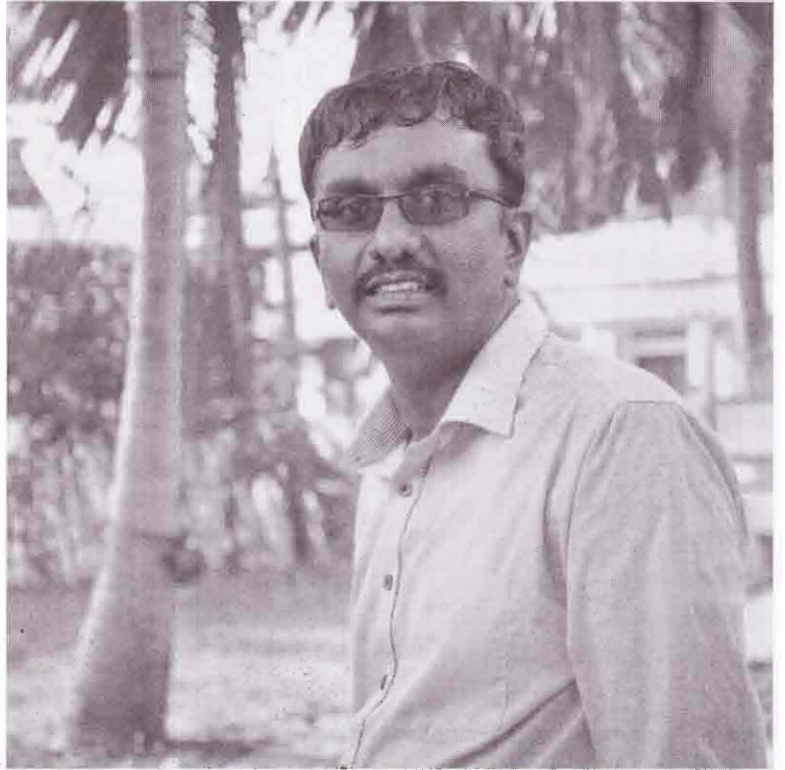
உழைப்பும் ஆய்வினை செம்மைப்படுத்தி உள்ளது. பேராசிரியர் சிவலிங்கராஜா அவர்களின் வழிகாட்டலும் பேராசான் இரகுபதியுடன் கொண்ட நட்பும் இந்நூல் சிறக்கவழிசெய்துள்ளது.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்ற குகபரன் கல்லூரிக்காலத்தில் அங்கு அதிபராகப் பணியாற்றிய பேராயர் ஜெபநேசன் அடிகளாரைப் பார்த்துப் பார்த்து இலக்கியத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர். ஒன்பதாம் வகுப்பு கற்கும் காலத்திலேயே பட்டிமன்ற பேச்சாளராக ஒளிர்ந்தவர். 2003 காலப்பகுதியில் பம்பிலப்பிட்டி இந்துக் கல்லூரியில் 60பாடசாலை மாணவர் கலந்து கொண்ட பட்டிமன்ற விவாதப் போட்டியில் தங்கப்பதக்கத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவர். இதற்கு பொருளியல் ஆசிரியர் கலாதரன் பொறுப்பாசிரியராகக் கடமையாற்றினார் என்பதுவும் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கது. அரசியல், இலக்கியம் என அவருடைய பட்டிமன்றம் குமாரவேலின் தலைமையின் கீழ் இற்றை வரை தொடர்கிறது. பண்டிதர் மயில்வாகனம், பண்டிதர் கடம்பேஸ்வரன், பண்டிதர் ஆறுமுகம், பண்டிதர் பொன்னம்பலவானரிடம் கல்வி பயின்றவர். இதனால் பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள், இலக்கணங்களில் ஆழப் புலமை கொண்டவர். அதுவே அவரின் ஆய்வுக்கு இன்று வரை துணை செய்கிறது.

இலக்கியப் பயணத்தில் தொலை தூரச் சூரியன்

சி.ரமேஷ்

ஆய்வாளராகவும்
அறிவுசார் ஆசிரியராகவும்
அனுபவமிக்க
இதழாசிரியராகவும்
ஆன்மாவைத் தொடும்
கவிஞராகவும் உள்ளத்தை
உருகச் செய்யும்
பாடகராகவும் சிந்தனைத்
திறன் கொண்ட சிறுகதை
யாசிரியராகவும் விளங்கும்
குகபரன் மனிதநேயப்
பணியாளர்.

புலரி என்னும் இலக்கிய இதழின் ஆசிரியராக விளங்கிய குகபரன் 2004 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு திசையில் தொடக்கத்திலிருந்து 2006 பங்குனி வரை 5 இதழ்களை கனதியான இலக்கியப் பக்கங்களுடன் காத்திரமாக வெளிக்கொண்டு வந்தவர். இப்புலரி சஞ்சிகை ஈழத் தமிழர்களின் தொன்மைகளைக் கண்டறியவும், தமிழ்தேசியம் குறித்தான கருத்தியல்களை விதைக்கவும் தமிழில் ஆழப்பரிட்சயம் கொண்ட முதுத்தமிழறிஞர்களை இன்றைய இலக்கிய உலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டவும் அறிவியல் திறன் கொண்ட சமூகத்தை உருவாக்கவும் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தை வாசகன் தெளிந்த நோக்கில் அணுகவும் நாம் இலங்கையர் என்ற உணர்வுப்பாட்டை வளர்க்கவும் வழிசமைத்தது எனலாம்.

அவ்வகையில் ஈழத்தமிழர்களின் அடையாளத்தையும் அதன் தொன்மைகளையும் கண்டறிவதற்கு பேராசிரியர் பொ.இரகுபதி அவர்களின் கடற்கோட்டை, வல்லியக்கரும் வல்லிபுரநாதனும் முதலான கட்டுரைகள் உதவுகின்றன. கடற்கோட்டை கட்டுரையை கொண்டு வருவதில் குகபரன் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியும் எதிர்நோக்கிய சிரமங்களும் அநேகம். புலரி மூன்றாம் இதழ் முழுமை பெற்றிருந்த நிலையில் அதன் முதற்பிரதியை பேராசிரியர் இரகுபதி அவர்களிடம் குகபரன் கையளித்த சமயம் அவருடைய கட்டுரையில் இடம்பெறும் பேராசிரியர் இந்திரபாலா வினுடைய மேற்கோள் தவறாக எழுத்துப் பிழைகளுடன் வெளிவந்ததை சுட்டிக்காட்டி எடுத்துரைத்தார். அதனை சிரத்தையோடு கேட்ட குகபரன் பின்னர் இதழை அச்சுக்கத்துக்கு எடுத்துச் சென்று அப்பிழையை திருத்தி மீண்டும் அதை அச்சிட்டு தன் இதழை மீளக் கொண்டு வந்தார். குகபரனின் தொழிற்சிரத்தையைக் கண்ணுற்ற இரகுபதி அவருடன் தன் நட்பை இற்றைவரை பேணி வருகிறார். இதேயபோல் வல்லியக்கரும் வல்லிபுரநாதனும் என்ற கட்டுரை வெளிவந்த பின்னர் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் தவறான புரிந்துணர்வின் காரணமாக குகபரன் சந்தித்த இடர்பாடுகளை வார்த்தையால் சொல்ல முடியாது. தமிழரின் கல்விப் பரம்பரியத்தின் தொன்மையையும் அறிவுப் புலமையையும் கண்டறிவதற்கு கலாநிதி சக்திவேலால் எழுதப்பட்ட “தமிழர் அகராதிகள் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” கட்டுரை துணை செய்கிறது. தமிழில் வெளிவந்த நிகண்டுகளையும் அகராதிகளையும் இக்கட்டுரை சுருக்கமாக குறிப்பிடுகிறது.

தமிழ்தேசியத்தின் யதார்த்த இயங்கியலை அதன் வடிவத்தை நவீன இலக்கியத்தின் ஊடாக புலரி அடையாளப்படுத்திச் சென்றது. பேராசிரியர் இரகுநாதனின் “ஈழத்து தமிழ் நாவல்களில் தமிழ் தேசிய உணர்வின் வெளிப்பாடுகள்” கட்டுரை இதற்கு தக்க சான்று. இக்கட்டுரை நீங்கலாக பேராசிரியர் இரகுநாதன் புலம்பெயர் கதைகளில் கலப்பு மணங்கள், செ.கணேசலிங்கனின் நாவல்களில் குடும்பச் சிதைவு, சமகால யாழ்ப்பாணம், சமுதாய வாழ்வை நெறிப்படுத்தும் உயிரினங்கள் என்ற தலைப்புக்களில் நான்கு கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரைகள் நவீன இலக்கியத்தின் வெளிப்பாட்டுத் தளங்கள் குறித்துப்

பேசுகின்றன. இவ்விதழில் வெளிவந்த பேராயர் ஜெபநேசன் அடிகளார் எழுதப்பட்ட “சிலோன் விஜேந்திரன் மறக்கப்பட்ட தமிழ் அறிஞர்”, “புதுமைப் பித்தனின் நூற்றாண்டு” போன்ற கட்டுரைகளும் இன்றும் மனதில் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டியவை. விரிவுரையாளர் ஈ.குமரனின் பிச்சமுர்த்தியின் “பெட்டிக்கடை நாரணன்” மற்றும் நீலவாணனின் “உறவு” முதலான கட்டுரைகள் கல்வி பயிலும் உயர்தர மாணவர்களைக் கருத்தில் கொண்டு ஆர்ப்பாட்டமில்லாத நேர்த்தியான மொழி நடையில் எழுதப்பட்டன. கலாநிதி சக்திவேலால் எழுதப்பட்ட வாசிப்பதால் மனிதன் பூரணமடைகிறான்” கட்டுரை புலமையும் நுண்மதியும் கொண்ட ஆக்கபூர்வமான எதிர் கால மாணவர் சந்ததியினரை உருவாக்கும் நோக்கில் எழுதப்பட்ட கட்டுரையாகும். மலரவனின் “உலங்கு வானூர்த்தியின் பறப்பு செயற்பாடு”, கலாநிதி சக்திவேல் வெற்றிவேலின் “சித்த மருத்துவத்தில் கிராமப்பு” முதலான கட்டுரைகள் ஆற்றல்மிக்க தமிழ்ச் சமூகத்தை உருவாக்கும் நோக்கில் எழுதப்பட்ட அறிவியல் கட்டுரைகளாகும்.

ஒப்பியல் இலக்கிய உருவாக்கத்திலும் புலரி ஓரளவுக்கு கவனம் செலுத்தியது. மகேந்திரன் திருவரங்கனால் எழுதப்பட்ட “உத்திகளின் மூலமாக ஒற்றுமையுறும் இலக்கியங்கள்” என்ற கட்டுரை தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் கையாளப்படும் அணிகள் குறித்து விளக்கி நிற்கின்றது.

நூல் விமர்சனம் என்ற பகுதியில் பேராசிரியர் சிவலிங்கராஜா அவர்களின் யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியற் கோலங்கள் நூலுக்கு துணை விபூரானாலும் ஐ.சாந்தனின் இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம்” நூலுக்கு சு.தவராணியால் எழுதப்பட்ட விமர்சனங்கள் வாசகர் கவனத்தை ஈர்த்தன.

நாடகம் குறித்து எழுதப்பட்ட விமர்சனங்கள் தமிழல்லாத பிற கலைஞர்களால் நிகழ்த்தப்பட்ட பிற மொழி நாடகங்களையும் அறியத்தூணை செய்கிறது. அரங்குகூத்தனால் எழுதப்பட்ட “பிற அரங்குகளின் வருகையும் தமிழரங்குகளின் வறுமையும்” என்ற கட்டுரை இதற்குத் தக்கசான்றாகும். தமிழ் தேசிய எழுச்சிக்குப் பாதகமான கட்டுரை என முற்கற்பிதங்களுடன் அணுகப்பட்ட இக்கட்டுரை போரின் பிடிக்குள் சிக்குண்டு அழகியல் வன்மையற்ற கருத்துத் திணிப்புள்ள அரங்காற்றுகளை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்த யாழ் மண்ணில் சிங்கள, ஆங்கில, டோய்ச்சுமொழி (ஜேர்மன் மொழி) பேசுகின்ற கலைஞர்களால் நிகழ்ந்தப்பட்ட நாடகங்கள் குறித்துப் பேசுகின்றன. புகணேசராசாவால் எழுதப்பட்ட “சிறுவர் நாடக எழுத்துருவின் அம்சங்கள்” என்ற கட்டுரை பன்னிரண்டு வயதுக்கும் பதினெட்டு வயதுக்கும் உட்பட்ட சிறுவர்களுக்கான எழுத்துருக்கள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதை விளக்கி நிற்கிறது.

புலரி இதழில் செம்பியன் செல்வன், பேராசிரியர் சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் பேனார்ட் பேட், ஆறுமுகம் அ.குமாரவேல், சபாரட்னம் முதலானவர்களின் பேட்டிகள் முறையே முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் நான்காம் ஐந்தாம் இதழ்களில் வெளிவந்தன.

முதறிஞர் வரிசையில் பண்டிதர் மயில்வாகனார், பண்டிதமணி கலாநிதி வைத்தீஸ்வரக் குருக்கள்,

நாகலிங்கப் பண்டிதர் முதலானவரும் நினைவுகூரப்படுகின்றனர். இன்று எழுதாமலே முடங்கி கிடக்கும் ஜெ.கி.ஜெயசீலன், மற்றும் சோ.பத்மநாதன் முதலான மூத்த தலைமுறைக் கவிஞர் முதல் அஜந்தகுமார், தீபச்செல்வன் போன்ற இளைய தலைமுறையினர் வரை புலரியில் கவிதைகளைப் படைத்தவர்கள். செம்பியன் செல்வன், தொல்புரம் சி.கதிர்காமநாதன், பிரபா, செம்பியன் செல்வன், இனியவன் போன்றவர்களின் சிறுகதைகளும் புலரியில் இடம்பெற்றன. நோயினால் வாடி உடல் தளர்ந்த வேளையிலும் செம்பியன் செல்வனின் தமிழ்ப்பணி தொடர்ந்ததை புலரி இதழுக்கு செம்பியன் செல்வன் இறுதியாக எழுதிய சிறுகதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இச்சிறுகதையை எழுதுவதற்கு செம்பியன் செல்வன் எடுத்துக் கொண்ட சிரமப்பாடுகளை செம்பியன் செல்வன் குறித்து குகபரன் எழுதிய அஞ்சலிக் குறிப்பு விளக்கிநிற்கிறது.

குகபரன் ஆக்கத்திறன் மிக்க ஆசிரியர். அதேசமயம் மாணவர்களின் ஆற்றல்களை அறிந்து அதனை செயல்படிவமும் ஆக்கியவர். அவ்வகையில் சண்டிலிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் கற்பிக்கும் காலத்தில் மாணவரின் கவிதைகளை உள்வாங்கி “தூறல்” என்னும் கவிதைத் தொகுப்பைக் கொண்டு வந்தவர். O/L, A/L கற்கும் பதின்மூன்று மாணவர்களால் எழுதப்பட்ட இக்கவிதைத் தொகுப்பு 27கவிதைகளைத் தாங்கி 2008ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இதில் ஒன்பது பெண்மாணவிகளின் கவிதைகளும் நான்கு ஆண் மாணவர்களின் கவிதைகளும் இடம்பெற்றன. இக்கல்லூரியில் பணிபுரிந்த காலத்தில் குகபரனால் முழுக்க முழுக்க மாணவர்களின் ஆக்கங்களைக் கொண்டு “முகிழ்” என்ற பெயரில் மூன்று செய்திப் பத்திரிகைகள் வெளிக் கொண்டு வரப்பட்டன. குறிப்பிட்ட காலத்தில் கல்லூரியில் மாணவர் எட்டிய அடைவு மட்டங்கள், அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சாதனைகள் முதலானவற்றை இப்பத்திரிகை வெளிக்கொண்டு வந்தது. பத்திரிகையில் இடம்பெற்ற கல்லூரியில் சாதனைபடைத்த மாணவர்களின் நேர்காணல்கள் அக் கல்லூரியில் தொடர்ந்து கல்வி பயிலும் மாணவருக்கு முன்னுதாரணங்களாக அமையும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டன. மாணவர்களுடைய சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், நூல்விமர்சனங்களைத் தாங்கி வந்த இப்பத்திரிகை அக்கல்லூரியில் கற்பித்த புகழ்பூத்த ஆசிரியர்களையும் இப்பத்திரிகை நினைவுகூர்கிறது.

குகபரன் யாழ்ப்பாணத்தைப் போலவே கிளிநொச்சி மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியிலும் அதிக அக்கறை எடுத்து உழைத்து வருபவர். கிளிநொச்சி மத்திய கல்லூரியில் இவர் கடமையாற்றிய காலங்களில் பேரிகை என்ற செய்திப்பத்திரிகையையும் வெளிக் கொண்டு வந்து சாதனை படைத்தவர். மாணவர்களின் ஆக்கங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து கொண்டு வரப்பட்ட இப்பத்திரிகையில் மாணவரின் நேர் முகங்களும் கட்டுரைகளும் விமர்சனங்களும் கல்லூரி சார்ந்த பதிவுகளும் இடம்பெற்றன. பேரிகை முதலாவது இதழில் இடம்

பெற்ற ஜெ.தயூட்சனின் நேர்காணல் மனதை உறைய வைக்கிறது. போரின் காரணமாக கால் ஒன்றினையும் கையொன்றினையும் இழந்த தயூட்சன் கல்வியில் சாதித்து பொறியியலாளராக வரவேண்டும் அவாவில் கல்வி பயில்வதை எடுத்துரைக்கும் இப்பேட்டி போரின் உக்கிரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பிஞ்சின் உள்ளத்தை அப்பட்டமாகக் காட்சிப் படுத்துகிறது. குகபரனின் கல்வி, இலக்கியப் பணிக்களின் சிறப்பை அறிந்த இலங்கை அரசு 2004ஆம் ஆண்டு கிளிநொச்சி வலயத்தின் சிறந்த ஆசிரியருக்கான விருதினை வழங்கிக் கொளவித்தது.

“ஈழத்தில் ஒல்லாந்தர் காலத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சமூக அரசியல் நோக்கு” என்ற நூல் குகபரனின் அறிவுத்தேடலுக்கு தக்க சான்றாக அமைகிறது. ஒல்லாந்தர் காலம் குறித்து ஈழத்தில் வெளிவந்த முதல் நூலாக இந்நூல் விளங்குகிறது.

ஒல்லாந்தர் காலம் குறித்து ஈழத்தில் பலர் ஆய்வினை மேற்கொண்ட போதிலும் ஒப்பீட்டளவில் கட்டுரையளவிலேயே அவை நிற்கின்றன. ஒல்லாந்தர் கால புலமைத்துவப் பாரம்பரியம் குறித்து ஈழத்தில் அதிகளவான ஆய்வினை மேற்கொண்டவர் பேராசிரியர் இரா.வை. கனகரத்தினம் அவர்கள் ஆவார். ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் பயனள்ள தகவல்களைத் திரட்டி விளக்க முறைமையிலுக்கூடாக புதிய அறிவு நெறிமுறைகளைப் புகுத்தி ஆய்வினை மேற் கொண்டவர் பேராசிரியர். கூழங்கைத் தம்பிரான், இருபாலை சேனாதிராஜா முதலியார், பிலிப் டிமெலோ பாதிரியார், கொன்சல்வேஸ் பாதிரியார், மயில்வாகனப் புலவர், நல்லூர் சின்னத்தம்பி புலவர், இணுவில் சின்னத்தம்பி புலவர், மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் என ஒல்லாந்த காலப் புலவர் குறித்து வெளிவந்த பேராசிரியருடைய ஆராய்ச்சிகள் ஏராளம்.

“ஈழத்தில் ஒல்லாந்தர் காலத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சமூக அரசியல் நோக்கு” என்ற குகபரனின் நூல் அணிந்துரை, முன்னுரை நீங்கலாக ஈழத்தமிழரின் வரலாற்றுப் பின்னணி, சமயமும் சமூக வாழ்வும், மரபுகளும் வழக்காறுகளும், கலைகள், அதிகார அடுக்கமைவு, ஈழமும் இந்தியத் தொடர்பும், மதிப்பீடு என ஏழு பகுதிகளை கொண்டது. இந்நூலின் தலைப்பு ஈழத்தில் ஒல்லாந்தர் காலத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சமூக அரசியல் நோக்கு என்பதற்கு பதிலாக ஈழத்தில் ஒல்லாந்தர் கால சமூக அரசியல் நோக்கு என வருதலே சாலப் பொருத்தம். ஏனெனில் நூலில் ஒல்லாந்தர் கால இலக்கியங்கள் குறித்தான தகவல்கள் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. ஆயினும் நூலுக்கான முன்னுரையில் ஒல்லாந்தர் கால இலக்கியங்கள் பற்றிய குறிப்புக்களைச் சுருக்கிக் கூறிச் செல்வதாலும் ஈழத்தின் கலை, சமய, சமூக பண்பாட்டு பின்னணி முதலான விடயங்கள் ஒல்லாந்தர் கால இலக்கியங்கள் ஊடாக விளக்கப்படுவதாலும் நூலின் தலைப்பு பொருத்தமானது என ஒரு சிலர் கூறினாலும் அக்கருத்தும் ஏற்படையது.

அறிவுப்பரப்பில் புதிய தூண்டல்களையும் துலங்களையும் முன்வைத்து மறைந்துள்ள யதார்த்தங்களையும் உண்மைகளையும் இவ்வாய்வு கண்டறிய முயல்கிறது. அறியாத விடயங்கள் பல வற்றை

அறியச் செய்யும் ஆய்வாகவும் இது விளங்குகிறது.

“ஈழத்தமிழரின் வரலாற்றுப் பின்னணி” என்னும் பகுதி தமிழரின் இருப்பின் தொன்மையை வரலாற்று அடிப்படையில் ஆய்வு செய்கிறது. இவ்வாய்வில் கி.மு 500 நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு வந்த விஜயனும் அவனைச் சார்ந்தோரும் ஆரியர்களாகவே கருதப்படுகின்றனர். கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் பெருங்கற்காலத்தைச் சேர்ந்த கூறுகளை ஆதாரம் காட்டியும் இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிராமிக்கல்வெட்டுக்கள், நாகவழிபாடு மற்றும் சத்திராந்தை, கும்புறுப்பிட்டி, மண்ணித்தலை, பரமன்காடு, வெட்டுக்காடு, நாகர் கோவில், மாந்தை, மாமடு, குச்சவெளி, கதிரவெளி முதலான இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளைச் சான்றாதாரமாகக் கொண்டும் நூலாசிரியர் தமிழரின் இருப்பு அதற்கும் முற்பட்டது எனவும் உரைப்பார். இவ்வியல் ஈழத்தமிழரின் வரலாற்றுப்பின்னணியை அறிந்து கொள்வதற்கும் தமிழரின் வாழ்க்கையின் இருப்பை அறிந்து கொள்வதற்கும் இவ்வியல் துணை செய்கிறது.

“சமயமும் சமூக வாழ்வும்” என்ற இரண்டாம் பகுதி ஈழத்தில் ஒல்லாந்தர் காலப்பகுதியில் செல்வாக்குப் பெற்ற சைவசமயம், கத்தோலிக்க சமயம், புரட்டஸ்தாந்து சமயம், பௌத்த சமயம், இஸ்லாம் சமயம் முதலான மதங்கள் தொடர்பான விடயங்களை எடுத்துரைக்கும் சமூகவிஞ்ஞானம் குறித்தான வரலாற்று ஆய்வாக அமைகிறது. மனிதனின் சமூகசத்துழை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் சமூகத்தில் மதங்கள் குறித்தான புதிய அறிவினைப் பெறுவதற்கும் இவ்வாய்வு துணைசெய்கிறது. சாதாரண புலத்தில் சைவசமயம் எவ்வாறு வேரூன்றி மோலோங்கி இருந்தது என்பதையும் அதேசமயம் கிறிஸ்தவ சமயத்தை பரப்புவதில் கிறிஸ்தவ அமைப்புக்கள் எவ்வாறான செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டன என்பதையும் விரிவாக எடுத்துரைக்கும் இவ்வாய்வு ஈழத்தில் மையம் கொண்ட

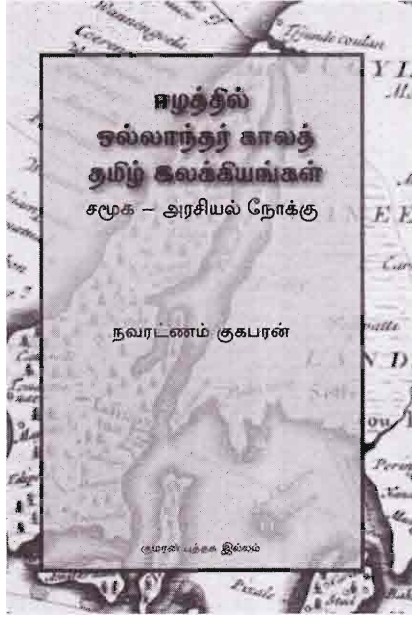
பௌத்த, இஸ்லாமியக் குடியிருப்புக்கள் குறித்தான செய்திகளையும் கூறிச்செல்கிறது. கடந்த கால நிகழ்வைத் தெளிவுபடுத்தும் பொருட்டு கட்டுரை யாசிரியரால் இவ்வியலில் பயன்படுத்தப்படும் வரலாற்று மூலங்கள் நம்பிக்கைக்குரிய முறையில் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க ஒன்றாக அமைகின்றன.

“மரபுகளும் வழக்காறுகளும்” என்னும் மூன்றாம் இயல் விபரண ஆய்வாக அமைகிறது. துருவிக் கண்டறியும் விபரணமுறையியல், உறுதிப்படுத்தும் விபரண முறையியல் என்ற அடிப்படையில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. கண்டறியப்படாத கருத்துக்களையும் விபரணங்களையும் தேடிக்கண்டறிதல் துருவிக்கண்டறியும் விபரணமுறையாகும். அவ்வகையில் சமயச் சடங்குகளை முதன்மைபடுத்தி ஆராயும் இவ்வேடு இந்து மக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட விரதங்கள், யாகங்கள், நேர்த்திக்கடன் சுவாமி உலாவருதுலுக்கூடாக சைவ சமயிகளின் வழிபாட்டு மரபுகளை ஆய்வுக்குட்படுத்துகிறது. ஞானஸ்நானச் சடங்கு ஊடாக பண்டைத்தமிழ் கிறிஸ்தவர்களின் வழிபாட்டு மரபுகளையும் ஆயும் இவ்வேடு சமூகச் சடங்குகள் குறித்தும் கவனம் செலுத்துகின்றது. தமிழர்களின் திருமண வரலாற்றுப் பாரம்பரியங்களை அலங்காரரூபம் நாடகத்தின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கும் இவ்வாய்வேடு சைவ, கிறிஸ்தவ திருமண நடைமுறைகளையும் விளக்கி நிற்கிறது. அதேசமயம் இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்களின் மரணச் சடங்குகள் குறித்தான ஐதீக விடயங்களை அக்காலப்பகுதியில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் வாயிலாக எடுத்துரைக்கின்றது. யோசேவாஸ் பாதிரியாரின் மரணச் சடங்கு எவ்வாறு நடாத்தப்பட்டன என்பதை குகபரன் காட்சி சித்திரத்தின் வாயிலாக விபரணத்தன்மையில் எடுத்து விளக்குகிறார். இப்பகுதியில் “திவசம்” கொடுக்கும் முறையும் எடுத்து விளக்கப்படுகிறது. மற்றும் இவ்வாய்வின் “நம்பிக்கை” என்னும் பகுதியில் சோதிடம், செய்வினை - தூனியம், பேய். பூதம், பிசாசு,

காப்புக்கட்டுதல், கர்ப்பம் தரித்தல், முசூர்த்தம் பார்த்தல், சாபம் கொடுத்தல், கனவு, வசியம், சத்தியம் பண்ணல், முழுவியளம் முதலான விடயங்களையும் ஆய்வுக்குட்படுத்துகிறது. இது தவிர இவ்வியல் சட்டங்களையும் சமூகவிழுவியங்களையும் வழக்காறுகளையும் விரிவாக ஆய்வு செய்கிறது. அது போல உறுதிப்படுத்தும் விபரணமுறை என்பது முன்வைக்கப்பட்ட கருதுகோள்களை விபரண சான்றுகளின் மூலம் நிரூபித்தலைக் குறிக்கும். அவ்வகையில் இவ்வாய்வின் பெரும்பகுதிகள் ஒல்லாந்தர் கால இலக்கியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டே ஆராயப்படுகின்றன. மற்றும் இவ்வாய்வில் இடம்பெறும் “பெயரிடல் அதிகார அரசியல்” என்ற பகுதி ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தம் பெயரைச் சூட்டுவதில் ஏற்படும் இடர்பாடுகளை “மங்களேஸ்வரம்” என்ற நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்கி நிற்கிறது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பெயர்கள் சாதாரண மக்களின் பெயர்களில் இருந்து வேறுபட்டுச் செல்லும் வகையில் அமைக்கப்பட்டு இருந்ததை பறாணை விநாயகர் பள்ளு என்ற நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு குகபரன் ஆராய்கிறார்.

இந்நூலில் இடம்பெறும் “கலைகள்” என்ற பகுதியில் ஒல்லாந்தர்கால கலைகளான கட்டடக்கலை, நாடகக்கலை, கைவினைக்கலை, இசைக்கலை, பேச்சுக்கலை, ஆடற்கலை, ஒப்பனைக்கலை, சோதிடக்கலை, மருத்துவக்கலை, சிற்பக்கலை, சித்திரக்கலை, நிகழ்வுகள் சார் கலைகள் என்பன ஒல்லாந்தர் கால அரசியல், சமூகவியற் பின்னணியில் நோக்கப்படுகிறது. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதனின் மன உணர்வின் உந்துகையும் ஈழத்து கலைகளில் வெளிப்படும் அழகியல் அம்சங்களையும் அறிந்து கொள்வதற்கு நுண்கலைகள் துணை செய்வதுடன் சோதிடம், மருத்துவம், பேச்சு முதலான அறிவியல் கலைகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் இவ்வியல் துணை செய்கிறது. மக்கள் வாழ்வில் இடம்பெறும் சமய சார்ந்த விழாக்கள், மங்கள, அமங்கள நிகழ்வுகள் குறித்தான நிகழ்வுகள் சார் கலைகள் சமூக, பண்பாட்டு மூலங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இப்பகுதியில் ஆராயப்படுகிறது. அதேசமயம் கலாணிய ஆதிக்கப் பின்னணியில் கலைகளின் எழுச்சியும் கலைவடிவங்களின் வெளிப்பாடும் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதை இவ்வாய்வு வரலாறு, விபரண ஆய்வின் அடிப்படையில் கூறிச்செல்கிறது.

“அதிகாரம் என்பது அறிவு என்ற அமைப்பின் செயற்பாடுகளால் வருவது. அது சமூகரீதியாக முறைப்படுத்தப்படும் போது சட்டமாகவும் சட்டங்களை அமுலாக்கும் நிறுவனங்களாகவும் மாறிவிடுகிறது” என்பார் பூக்கோ அவ்வகையில் பலவழிகளிலும் பல வகைகளிலும் வெளிப்பட்ட அதிகாரப் பிரயோக

முறைமையை இந்நூலில் இடம்பெறும் “அதிகார அடுக்கமைவு” என்ற பகுதி பிரபுத்துவ அதிகார இருப்பு, சாதியம் சார் அதிகார இருப்பு, இனம் சார்ந்த அதிகார அடுக்கு, ஆண்பெண் அதிகார அடுக்குநிலை முதலான தலைப்புக்களுக்கூடாக எடுத்து விளக்குகின்றது. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் சமூகசார்ந்து இவ்வதிகாரக் கட்டமைவு எவ்வாறு செறிந்திருந்தது என்பதையும் அதிகார கட்டமைவின் கீழ் மக்கள் எவ்வாறு ஒடுக்கப்பட்டனர் என்பதையும் அறிந்து தெளிவுபடுத்திக் கொள்வதற்கும் இவ்வியல் துணைசெய்கிறது.

“ஈழமும் இந்தியத் தொடர்பும்” என்ற இயல் 1658 முன்னர் ஈழத்துக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலான உறவுநிலை எவ்வாறு

இருந்தது என்பதை விளக்கி நிற்கிறது. ஆய்வு செய்யும் குகபரன் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான சமயத் தொடர்புகள், குடிப்பெயர்வுகள், புலமைத்துவத் தொடர்புகள், தொழில் சார் குடியேற்றங்கள், இலக்கிய, இலக்கண தொடர்புகள், ஈழம், இந்திய கலைமரபு என்பன குறித்தும் இவ்வியல் விளக்கிநிற்கிறது. அதேசமயம் அதிகார நிலைப்பட்ட உறவில் ஈழத்தில் இந்தியா அதிகாரம் செலுத்திய நிலைமையானது இணுவில் பகுதியில் கோயில் கொண்டிருக்கும் இளந்தாரி எனப்படும் கைலாய மன்னனை அடிப்படையாகக் கொண்டும் தண்டிகை கனகராயன் பள்ளு நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டும் கட்டுரை ஆசிரியரால் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

“மதிப்பீடு” என்னும் பகுதி ஒரு ஆய்வின் தகுதி, மதிப்பு மற்றும் முக்கியத்துவம் ஆகியவற்றின் முறையான உறுதிப்பாட்டை விளக்கி நிற்கிறது. அவ்வகையில் இப்பகுதி ஆய்வின் சுருக்கத்தை சாறு பிழிந்து தருகிறது. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் அரசியல், சமூக விடயங்கள் எவ்வாறு ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டன என்பதையும் இவ்வியல் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறது. நூலையும் ஆய்வையும் புரிந்து கொள்வதற்கும் நூலை வாசகன் விளங்கிக் கொள்வதற்கும் இவ்வியல் துணைசெய்கிறது.

ஒல்லாந்தர் காலத்தை விளங்கிக் கொண்டு அக்கால இலக்கியங்களை நன்கு பரீட்சிப்படுத்திக் கொண்டு ஒல்லாந்தர் காலம் குறித்து இந்நூலில் எழுதப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அனைத்தும் குகபரனின் கடின உழைப்பையும் ஆழ்ந்த தேடலையும் எமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. விரிவான முறையில் செம்மையான வகையில் செய்யப்பட்ட இவ்வாய்வேடு என்றும் அவர்புகழ் கூறிநிற்கும். இதற்கு வழி காட்டியாகவும் அமைந்த பேராசிரியர் சிவலிங்கராஜா என்றும் நினைவு கூரத்தக்கவர்.

பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா அவர்கள் கூறுவதைப் போல “ஈழத்து வரலாற்றை துலக்க முயலும் ஆய்வாளருக்கு இந்நூல் பெரிதும் துணைபுரியும் என்பதில் எவ்வித ஐயமில்லை”.

கூத்தாடி வாழ்வு

எல்லோரும் வாழும் வாழ்க்கை
பிறர் விருப்பிற்காய் வாழும் வாழ்க்கை
அரங்கமே இவ்வுலகொரு அரங்கமே
வேசமே எல்லாமே வெறும் வேசமே

நம்பிக்கையின்றி நூலில் தொங்கிடும் நாமெல்லாம்
நம் திக்கை அறியா பொம்மையென்றுணர்த்திட
நாடகம் காட்டுவர் பலர் வேடிக்கை பார்த்திட
கூத்தாடும் கூட்டமாய் நாமங்கு மேடையில்

கரவொலி ஒலித்திடும் அரங்கத்தின் முன்னிலே
அரங்கில் காட்சிகள் மாறிடும் கண்ணீரின் நடுவிலே
ஆடையணிகலன்கள் அரங்கத்தில் ஜொலித்திடும்
அதுவே நம் மனதின் வலிகளை மறைத்திடும்

மொத்தத்தில் நாமெல்லாம் கூத்தாடிக் கூட்டமே
எம்மை அரங்கேற்றி ரசிப்பர் சிலநாள்
தனிமையில் விட்டு கலைவர் என்னோவொருநாள்
பயனற்ற பொருளாய் தெருவோரம் மறுநாள்

கதையெழுதும் பேனா மற்றவர் கையிலே
எது வந்து சேருமோ எது வாராமல் போகுமோ
அது நியதியென்று நியாயங்கள் கூறுவர்
கூடார வாழ்வதில் கூத்தாடி நம் நிலையிது

தனக்காக வாழ்வவன் தனிமையில் வாழ்கிறான்
இருந்தும் அவன் தலை நிமிர்ந்தே வாழ்கிறான்
தெளிந்தவர் மனதின் கூத்தாடி வாழ்வதில்லை
குழப்பங்கள் சேர்வதில்லை மனமென்றும் சேர்வதில்லை.

- கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

இலக்கியப் பெருவிழா

பெருவிழா அழைப்பு, பேரா சிரியர்
அருமையாய்த் தகவல்கள் அனைத்தும் சேர்த்தார்!
பலநூல் படித்துக் குறிப்பினை யெடுத்து
அழைப்பினை ஏற்று அங்கவர் வந்தார்!

இலக்கிய அதிதியாய் இருந்தது பெயரும்
வெளியிடும் நூலின் விமர்சக ரென்றும்
அழைப்பில் இருந்தது, ஆதலால் வந்து,
அழைப்பினை ஏற்று அமர்ந்தார் அங்கே!

மாலை மூன்றரை, ஆறரை மணியாய்
வேளை பிந்தி விழா தொடங்கிற்று:
அரசியல் வாதி, அவரே விழாவின்
பிரதம அதிதி.., பிந்தியே வந்தார்!

பிரதம அதிதியைப் பேச்சில் வியந்து
புகழரை.., வாழ்த்துரை புகன்றனர் அங்கே!
நிகழ்ச்சி நிரலில் திடீரென மாற்றம்
புறப்பட வேண்டாமாம் பிரதம அதிதி!

கொழும்பில் அவர்க்கோர் கூட்டமாம், எழுந்தார்,
உரையினை நிகழ்த்தி.., பெருமையை நிறுவி,
விரைந்தார் அவரே, விழாகலைந் ததுவே..!

இலக்கிய அதிதி, எழுதிய குறிப்பை
எடுத்துப் பார்த்து மறைத்தார் பைக்குள்!
பாய்ந்து பஸ்ஸில் ஏறித் தொங்கிச்
சேர்ந்தார் இல்லம், சிந்தை நனைந்தே!

- பாலமுனை பாறாக்க

உலகினை நரகம் செய்து...

யாருக்கு யார் அஞ்சுகிறார்? !

எல்லைகள் எல்லைக் காவல்கள்
கடப்புக்கள் கடப்புச் சீட்டுக்கள்

யாருக்கு யார் அஞ்சுகிறார்? !
ஏன்தான் அஞ்சுகிறார்? !

அதிநுட்பக் கருவிகள் கொண்டு
உடல் குடைந்து

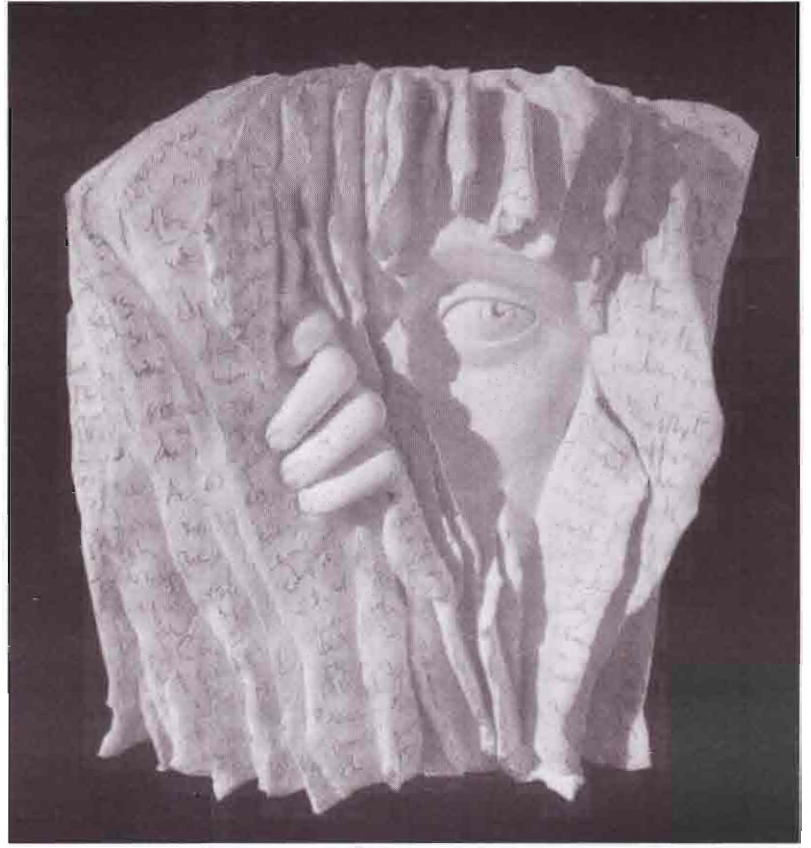
யாருக்கு யார் அஞ்சுகிறார்? !
ஏன்தான் அஞ்சுகிறார்? !

குற்றப் பரம்பரை ஆயினரோ
பொது மனிதர்? !

மனிதர் சிறப்பு விலங்கென்று
வரைந்தார் இலக்கணம்
உயர் அறிவுக் கலையில்

ஆயினும் மனிதர்

விலங்கொடு விலங்கே ஆகி
மேலும் கேவலராகி
வரலாறு படைத்து
வாழ்கிறார் இன்னும் வாழ்வு
உலகினை நரகம் செய்து...

உயர்கலை வல்லார்

உலக மனிதரெல்லாம்
ஒன்றுபோல் மற்றொன்றோ
இன்னொன்றோ இருந்ததில்லை

நாலுபேர் கூடி
கை எட்டியது கொண்டு
வார்த்தைகள் நாலு
நளினமாய் பேசி
படைக்கும் விளையாட்டு

புத்தியில் பதிந்த
பிடிக்காதவர் உளரேல்
அவர் பொருட்டு
ஆக்கிப் படைக்கும்
பகிடி விளையாட்டு

ஒன்றுபோல் மற்றொன்றோ
இன்னொன்றோ இருந்ததில்லை

பேசும்பொருளும் பேசாப்பொருளும்
பொதிந்து புனையும்
கத்தரி வெருளியெனும் வெருட்டி
பேசும்பொருளும் பேசாப்பொருளும்
உயர்கலை வல்லார்
உலக மனிதரெல்லாம்

சி.ஜெயசங்கரின்
இரு
கவிதைகள்

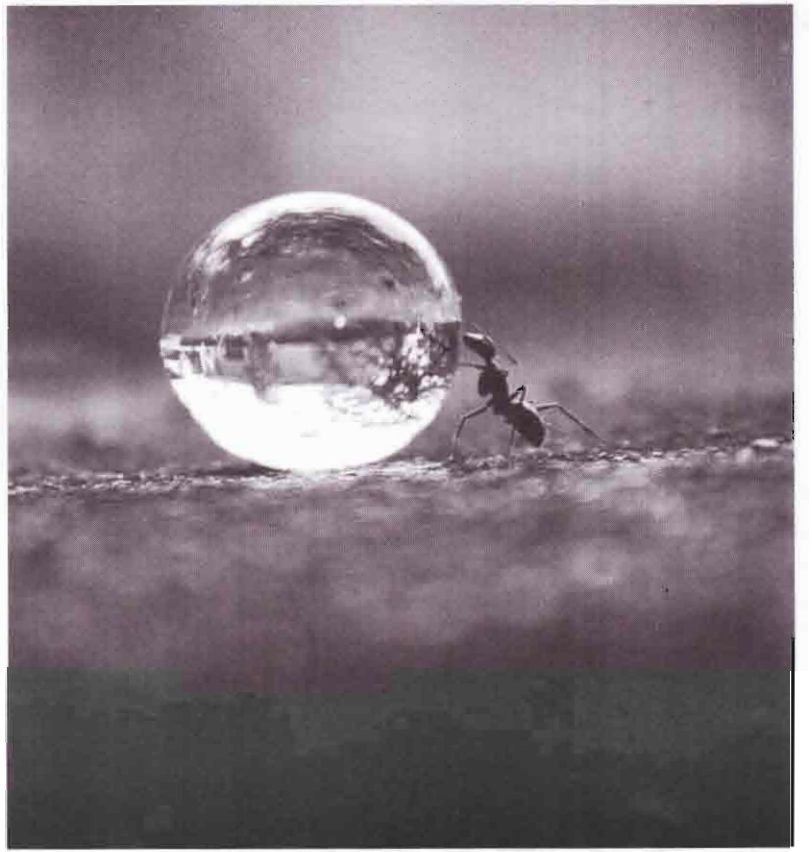
காணாமல் போன ஒரு நாள்

நான் காணாமல்
போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்
இப்படித்தான் வாழ வேண்டும்
என்ற எண்ணம்
சிதைக்கப் பட்டது.
நான் தொலைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்
முகவரியை இழந்து கொண்டிருந்தேன்
கண்ணாடி முன் தோன்றுவதேயில்லை.
கேட்காமலேயே
கோவைகளை காவித்திரியாமலேயே
பல பட்டங்கள் என்னைத் தேடித்தேடி வந்தன.
உறவுக்கும் நட்புக்குமான
அர்த்தங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன.
நான் கற்ற
இசங்களும் தத்துவங்களும்
தானாய் உதிர்ந்தன.
வாழ்க்கை புரிந்தது.
நான் நானாய் எழ
நட்பு நீட்டியது.
எழுகிறேன்...
வீழ்வதும் எழுவதும் தானே!
நம் விதி.

அவளின் வரவு

இரவுகள்
யுகங்களாய் கழிந்த நாட்களில்
அவளின் வரவு
இரவை கணப்பொழுதாய் மாற்றியது.
உரையாடல்கள் நீண்டன.
விவாதங்களும் வாக்கு வாதங்களும்
சிந்தனையைக் கிளறி
தீனியிட்டன.
அவளின் அழைப்பிற்காய்
காத்திருத்தல் தொடர்ந்தது.

- ச.மணிசேகரன்

பீனிக்ஸ்

தெருவோரமாய்
நடந்தபோது
என்னெதிரே
வந்தவர்களெல்லாம்
உமிழ்ந்து விட்டுச்
சென்ற போது
உயிரின் ஆழத்தை
துளைத்ததொரு வலி
இறப்பின் எல்லையை
அடைந்திருவென
வேகமாயோடி வந்த
ஆழிப் பேரலை
மனதில் சுழியிட்டு
துவம்சமாகிடு என
என்னை
உந்தியது

பார்த்தோர்
பழகியோர்
புகழ்ந்தோர்
இகழ்ந்தோரெல்லாம்
ஒற்றை குவியமாய் மாறி
மனதின் விளிம்பினை
மாறி மாறித் தாக்க

ரணப்பட்டுப் போன
மனம்
வளைந்தது
தள்ளாடியது
தடம் மாறி தருமாரியது
ஆனால்...
இன்னும் விழவில்லை

மாற்றானுக்காய்
மாள்வது மடைமையின்
உச்சமென
உச்சந்தலையில்
நச் சென
குட்டியது மனசாட்சி
எவரோ பூசிய
சேற்றுக்காய் ஏன் எமனிடம்
ஒப்படைக்க வேண்டும் உயிரை

ஒற்றை முடி உதிர்ந்தாலும்
இறந்திடும் கவரிமான் நானல்ல
ஓராயிரம் முறை எரிந்து
சாம்பாலானாலும்
எழுந்திடும் பீனிக்ஸ்

- வி.தயானி

கண்ணாடிச் சதுரங்கள்

சிவகாமி களைத்துச் சோர்ந்து வீடு வந்து சேர மணி பிற்பகல் 3:10 ஆகியிருந்தது. உடல்தான் சோர்வுற்றதே தவிர மனதின் உற்சாகம் குன்றவில்லை. பாடசாலை முடிவுற்றதும் நேராக வங்கிக்குப் போய் கடனுக்கு மறு கொடுத்துவிட்டு வந்திருந்தாள். அவளுடன் கூட வேலை செய்யும் ஆசிரியையான விமலா அவளது கடனுக்கு உத்தரவாதமளித்து கையொப்பமிட முன் வந்திருப்பது அவளுக்குப் பெரும் ஆறுதலைத் தந்தது.

“அப்பாடா”...ஒருபடியா கடனும் கிடைத்து பிள்ளையின்ரை கலியாணத்தையும் ஒப்பேத்திப் போட்டனெண்டால் எனக்குப் பெரிய நிம்மதி கிடைக்கும். என்னுடைய வாழ்க்கைப் பயணத்தை நான் வெற்றிகரமாய் கடந்திடலாம்.

மனம் நினைத்துக் கொள்ள,நிம்மதிப் பெருமூச்சு ஒன்று வெளியேறி அதை வழிமொழிந்தது. சிவகாமி உடைமாற்றிக் கொண்டு குளியலறை நோக்கி நடந்தாள். தொடடியில் நிறைந்திருந்த தண்ணீரை கிண்ணத்தில் எடுத்து முகத்தைக் கழுவினாள். நெற்றியில் குங்குமம் அவளது கைவிரல்களைச் சிவக்க வைத்தது.

“வாழா வெட்டியான எனக்கு...ஒரு குங்குமம்” மனதில் தோன்றிய சினம் கைகளை உசார்ப்படுத்த மளமளவென்று தண்ணீரை அள்ளி முகத்தைக் கழுவினாள்.

“அம்மா!..... அம்மா!

மகள் நிதர்சனாவின் குரல் கேட்டு வெளியே வந்தாள்.பரபரப்புடன் அம்மாவிடம் ஓடி

வந்த நிதர்சனா,“அம்மா! இண்டைக்கு நிமலன் எங்கட செயலகத்துக்கு வந்தவர்”என்று ஆவலுடன் கூறினாள்.

“மாப்பிள்ளை உன்னைத் தேடியே வந்தவர்?”

“சீ... போங்கம்மா.அவர் ஒவ்வீஸ் அலுவலாய் வந்தவர்.என்னையும் கண்டு கதைச்சிட்டுத்தான் போனவர்”

நாணத்தால் சிவந்திருந்த மகளின் வதனத்தை ஓரக் கண்ணால் அளவிட்ட சிவகாமி, என்னவாம்? என்றாள்.

“அவர் சொல்லுறார். உமக்கு அப்பா உயிரோட தானே இருக்கிறார். அவரும் கலியாணத்துக்கு வந்து ரெண்டு பேருமாய் தத்தம் பண்ணிக் கொடுத்தால்த் தான் நல்லாயிருக்குமாம்.”

மகள் கூறிய வார்த்தைகள் சிவகாமியின் மனத்தில் ஓராயிரம் தேள்கள் ஒன்றுசேர்ந்து கொட்டிவிட்டதான உபாதையையும் நமைச்சலையும் கொடுத்த போது சிவகாமி சீறும் புலியாகினாள்.

“அப்பிடியோ சொன்னவை. பிள்ளை நிதர்சனா! உனக்கு இந்தக் கலியாணம் வேண்டாம். நான் வேறே ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பார்க்கிறன்.”

“ஏனம்மா இப்பிடிச் சினக்கிறியள். அவை கேட்டதில் ஒன்றும் தப்பில்லைத்தானே”

அம்மா தான் தெரிவு செய்திருந்தாலும் நிதர்சனாவுக்கு மாப்பிள்ளையான நிமலனைப் பிடித் திருந்தது.அவனோடு தன்னை இணைத்து பலவிதமான கற்பனைகளை அவள் இதயத்தில் வரைந்து அதன் லாவண்யத்தில் தன்னையே தொலைத்து விட்டிருந் தாள். இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் அவனுக்கும்

அவளுக்குமென திருமணநாள் குறித்தாயிற்று. இந்தச் சமயத்தில் போய் அம்மா தடை விதித்தால் அவளுக்கு ஆத்திரம் ஏற்படாதா...என்ன!..

“என்ன பிள்ளை சொல்லுகிறாய்? அவங்கள் கேக்கிறது சரியோ? இந்தக் கலியாணம் பேசும்போதே நான் கண்டிப்பாய் சொல்லிப்போட்டன். பிள்ளைக்கு தாயும் தகப்பனும் நான்தான். தகப்பன் உயிரோட இருந்தாலும் அவருடைய நிழல்கூட படவிடாமல்தான் நான் பிள்ளை வளர்த்திருக்கிறன். பெயருக்கு முன்னால முதலெழுத்துப் போட மட்டும் தான் தகப்பன் என்ற உரிமையை நான் உனக்குத் தந்திருக்கிறன். மற்றும்படி உனக்கு அப்பா இல்லை. இதுதான் என்னுடைய வைராக்கியமான கொள்கை. இது உனக்கு நல்லாய்த் தெரிந்திருந்தும் இண்டைக்கு நீ மாறி நிற்கிறாய்”

“அதுசரி அம்மா. இவ்வளவு நாளும் நான் சின்னப்பிள்ளை. உங்கட கட்டுக்கோப்புக்குள்ள வாழ்ந்திருக்கலாம். அம்மா! இது என்னுடைய வாழ்க்கைப் பிரச்சினை. நான் உங்கட பிள்ளையாய் உங்கட விருப்பத்துக்கு கட்டுப்பட்டமாதிரி மற்றவையும் இருக்க மாட்டினம். இதை நீங்கள் புரிஞ்சு கொள்ளுங்கோ.”

“முடியாது. இது ஒருபோதும் நடக்காது. நடக்க நான் விடமாட்டன்”

ஆவேசத்துடன் கத்திய சிவகாமி மயக்கம் போட்டு விழுந்துவிட்டாள். செய்வதறியாது திகைத்த நிதர்சனா, “ஐயோ அம்மா! ” என்று அலறவும் அடுத்த வீட்டு அமுதா மாமி அவலக்குரல் கேட்டு ஓடி வந்தாள். முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து அவளது மயக்கம் தெளிந்ததும் அவர்கள் இருவருமாக சிவகாமியை அருகிலிருந்த வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துப் போனார்கள்.

பரிசோதனை செய்த டாக்டர் உயர் இரத்த அழுத்தம் காரணமாகத் தான் மயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறி மருந்துகளையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கி அனுப்பிவைத்தார்.

அன்றைய இரவு அவர்கள் இருவருக்குமே நிம்மதியற்ற பொழுதாக உருவாகி அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது. குழந்தைப் பிராயத்தில் நிதர்சனாவுக்கு அப்பாவின் ஏக்கம் இருக்கத்தான் செய்தது. பாடசாலையில் நடைபெறும் வைபவங்களில் மற்றைய மாணவர்களின் பெற்றோர்கள் நேரடியாக வந்து சமூகமளிக்கும் போது, அவளுக்கும் அம்மாவுடன் அப்பாவும் வந்திருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும் போன்ற எண்ணம் அவ்வப்போது தோன்றும். சில சமயங்களில் வாய்திறந்து சொல்லியும் அம்மாவிடம் நன்றாக வாங்கிக் கட்டியிருக்கிறாள். ஆனால் மறுநிமிடமே அம்மா அவளைத் தனது பாசமழையில் மூழ்க வைத்து அரவணைத்துக் கொள்ளுவாள். தவிர அம்மா அவளுக்கு எந்தக் குறையையும் வைத்ததில்லை. இன்று மட்டும் அம்மா ஏன் இவ்வளவு பதட்டமாக இருக்கிறாள். இந்தக் கலியாணத்தை செய்யச் சொல்லி என் மனதில் ஆசையை வளர்த்தவளும் அவள்தான். என் வாழ்க்கையைச் சிதைத்து விடுமளவிற்கு அம்மா பிடிவாதமாக இருக்கிறாளே. என் நலனில் முழு அக்கறை காட்டும் அவளுக்கு ஏன் இவ்வளவு உக்கிரமான கோபம்? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே. கடவுளே! நீதான் என்மீது கருணை காட்ட வேண்டும். கடவுளை மன்றாடுவதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.

சிவகாமியின் நிலையோ சொல்லும் தரமன்று.

அவளது நினைவுகள் நிதர்சனாவின் வயதையொத்த பருவத்துக்குத் திரும்பியிருந்தன. பெற்றோருக்கு மூன்றாவது பெண்ணாகப் பிறந்தவள் வீட்டில் செல்லப் பிள்ளை. அக்காமார் இருவருக்கும் அவ்வளவாகப் படிப்பு ஏறவில்லை. சிவகாமி மட்டும் படிப்பில் அக்கறை காட்டி ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியையாகத் தேர்ச்சி பெற்றாள். கொழும்பிலுள்ள ஒருபிரபல கம்பனியில் எழுதுநராக வேலை செய்த குமரேசனுக்கும் சிவகாமிக்கும் திருமணம் நடந்தது. சிவகாமி ஆசிரியையாகத் தொழில் புரிந்ததால் கணவனுடன் போய்த் தங்க முடியாத நிலை. எனினும் இடமாற்றத்துக்காக விண்ணப்பித்து விட்டுக் காத்திருந்தான். வார இறுதி நாட்களில் குமரேசன் வந்து போவது வழக்கமாகிவிட்டிருந்தது.

சிவகாமி கணவன்மீது உயிரையே வைத்திருந்தாள். வெள்ளிக்கிழமை எப்போது வரும் என கணவனது வருகைக்காக காத்திருப்பாள். காலம் கனிந்தது. அவளுக்கு இடமாற்றமும் கிடைத்தது. தென்விவளைப் பிரதேசத்தில் ஒரு சிறிய வீடாக வாடகைக்கு எடுத்து அதில் குடியேறினர், குமரேசன் சிவகாமி தம்பதிகள். இருவரும் வேலைக்கும் போய் வந்து இனிமையாகப் பொழுதுகளைக் கழித்தனர். சிவகாமியின் வயிற்றில் நிதர்சனா உண்டாயிருந்த போது குமரேசனின் குதூகலத்துக்கு எல்லையே இல்லை. மனைவிக்குப் பிடித்தமான தின் பண்டங்களை ஆவலோடு வாங்கி வந்து கொடுப்பான். அவற்றை அவளை உண்ண வைத்து வேடிக்கை பார்ப்பான். அவனைச் சீண்டுவதற்காகவே அவளும் உணவை வெறுப்பதுபோல் பிசு பண்ணுவாள். அவன் வலுக்கட்டாயமாக அவளை அரவணைத்து ஊட்டி விட இருவருமே மெய்மறந்து சொர்க்கலோகத்தில் சஞ்சரிப்பார்கள்.

காலம் கனிந்தது. சிவகாமிக்கு பிரசவ நாளும் நெருங்கிவிட்டது. குமரேசன் மனைவியை தலைப் பிரசவத்திற்காக யாழ்ப்பாணத்திற்கு அழைத்து வந்தான். மாமியார் வீட்டில் அவளை விட்டுவிட்டுப் போக மனமில்லாமல் அவன் தவித்த தவிப்பு இப்போதும் நினைவில் வந்து அவளது நெஞ்சத்தை நெருக்கும். பிரசவ வலி ஏற்பட்டு அவளை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ந்திருப்பதைக் கேள்வியுற்றதும் வேலைக்கு லீவு போட்டுவிட்டு ஓடோடி வந்து விட்டான்.

குழந்தையைப் பிரசவித்த கிறக்கத்திலிருந்து அவள் கண்விழித்தபோது... அவளது தலையைக் கோதியவாறு கண்முன்னால் நின்ற குமரேசனைப் பார்த்ததும் மகிழ்ச்சியின் எல்லையில் அவளது உள்ளம் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அத்தனை ஆர்வத்துடன் கூடிய அன்பு மழையை என் மீது பொழிந்த கணவனா எனக்கு இப்படியான ஒரு துரோகத்தைச் செய்தான்? அவளால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. கல் என்றாலும் கணவன் புல் என்றாலும் புருசன் என்று கூறுவார்கள். இதெல்லாம் வாய்ப்பேச்சுக்குத்தான் உதவும். கொந்தளித்த அவளது உணர்வுகள் அவனை மன்னிக்கும் திராணியை இழந்து விட்டிருந்தன. நிச்சயமாக அவளால் கண்ணகியாக வாழ முடியாது. முடியவேயில்லை.

குழந்தை நிதர்சனாவிற்கு இரண்டு வயதாக இருக்கும் போதுதான் அவளது வாழ்க்கையில் அந்தப் பேரிடி விழுந்தது. இல்லற வாழ்க்கையில் இனிமை சேர்க்க ஒரு மழலையும் இருந்துவிட்டால் இன்பத்திற்கு அங்கு குறையேது? ஆயினும் எதிர்பாராத விதமாக அந்த சினம் குடும்பத்தினரின் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் ஒரு

இடி விழுந்து விட்டது.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை குமரேசன் சந்தைக்குப் போய் தேவையான பொருட்களை வாங்கி வருவது வழக்கம்.அன்றும் அப்படித்தான் அவன் வெளியே போயிருந்தான்.அந்தச் சமயத்தில் சிவகாமியின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் ரவி வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். அவனும் குமரேசன் வேலை செய்யும் கம்பனியில்தான் பணிபுரிபவன்.அவன் சொன்ன சேதி அவளது செவிகளில் நாராசமாக வந்து விழுந்தது. எனினும் கணவன்மீது அதீத நம்பிக்கை கொண்ட அவளுடைய மனம் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. படபடக்கும் இதயத்துடன் கணவனது வரவுக்காகக் காத்திருந்தான். அவன் வந்ததும் வராததுமாக அவனிடம் கேள்விக் கணைகளைக் தொடுத்தான்.

“உங்களோட ஆபிஸில வேலை செய்யிற டைப் பிஸ்டர் சுதாவுக்கும் உங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு?”

எதிர்பாராத இந்தக் கேள்வியினால் ஒரு கணம் திக்குமுக்காடிப் போனவன் திருதிருவென முளித்தான்.

“ஏன்...ஏன் அப்பிடிக்கேக்கிறீர்?”

தயக்கத்துடன் அவன் கேட்ட கேள்வி அவளுடைய சந்தேகத்தை வலுப்படுத்தவே,அவள் அவனைப் போட்டு உலுப்பினாள்.

“அவள் இப்போது மாசமாய்

இருக்கிறாளாமே. அதுக்கு நீங்கள்தான் காரணமா?”

சீறிவந்த கேள்விக்கணையை எதிர்க்கும் திராணி அவனுக்கில்லை. மனைவியிடம் சரணடைந்தான்.

“சிவகாமி! என்னை மன்னிச்சிடும். எப்படியோ தவறு நடந்துவிட்டது.”

வெறி கொண்ட சிங்கமாய் அவள் கர்ஜித்தாள். அவளது கைகளைப் பிடித்துக் கெஞ்சியவனை அவள் உதறி விட்டாள்.

“என்னுடைய கைகளைத் தொட உனக்கு என்ன அருகதை இருக்கிறது. போ போய் அவளுடனேயே வாழ்ந்துகொள். இனியும் நான் உன்னோடு வாழ்ந்தால் அந்தப் பெண்ணின் வாழ்க்கையைக் கெடுத்த பழி உனக்கு மட்டுமல்ல.என்னையும் பிள்ளையையும்தான் பாதிக்கும்.

வெறும் வார்த்தைகளோடு நிறுத்தாமல் அன்று இரவே அவள் குழந்தையுடன் யாழ்.நோக்கி ரயிலேறி விட்டாள்.வெப்பியாரத்தால் வெந்து கொண்டிருந்த மனம் தாய் தந்தையரைக் கண்டதும் பேரிடியுடன் கூடிய மழையாய் பொழியத் தொடங்கியது. கண்ணீர் மழை பெய்து ஓய்ந்தவுடன் அவள் விரகதியின் விளிம்பில் நின்று சில முடிவுகளை எடுத்துக் கொண்டாள். மீண்டும் தனது சொந்த ஊருக்கே வேலை மாற்றம் பெற்றுக் கொண்டதுடன் அவனுக்கு விவகாரத்தும் பெற்றுக் கொடுத்துவிட்டாள். மகளின் துர்ப்பாக்கிய நிலையைக் கண்ணுற்ற பெற்றோர் வேதனை தாங்காது ஒருவர் பின் ஒருவராக போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள்.

சிவகாமி உறுதியுடன் நின்று மகளை வளர்த்து ஆளாக்கி படிக்கவும் வைத்து பிரதேச செயலகத்தில் வேலையும் பார்க்குமளவிற்கு முன்னேற்றி விட்டாள். திருமண வயது வந்ததும் பொருத்தமான வரனாகத் தேடினாள். தரகர் கொண்டு வந்த ஜாதங்களில் நிமலனுடையது நல்ல பொருத்தமாக அமைந்ததால் அவனுக்கே மகளைத் திருமணம் செய்து வைக்கலாம் என முடிவெடுத்தாள்.

“இத்தனை காலமும் அவரது முகத்திலேயே முளிக்காமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எனக்கு... மாப்பிள்ளை வீட்டார் கெடு விதிக்கிறார்களாம்.”

அவள் உள்ளம் ஆக்ரோஷத்தினால் எரிந்தது. நிதர்சனாவுக்கும் மாப்பிள்ளையைப் பிடித்திருக்கிறது உண்மைதான்.அதற்காக குமரேசனது காலில் போய் விழ அவள் ஒருபோதும் இணங்க மாட்டாள். “மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு உண்மையான நிலையை சுமுகமான முறையில் எடுத்துச் சொல்லுவம்.அவை ஒத்துக் கொண்டால் சரி.இல்லாவிட்டால் எனது பிள்ளை கன்னியாகவே இருந்து விட்டுப் போகட்டும்.”

தீர்க்கமாக ஒரு முடிவு எடுத்துக் கொண்டவள் அப்படியே கண்ணயர்ந்து போனாள்.காலையில் எழுந்தவள் நிதர்சனாவைப் பார்த்து திடுக்கிட்டுப் போனாள். கண்கள் சிவந்திருந்தன.அமுதிருக்கிறாள் போலும்.முகம் வீங்கிக் கிடந்தது.மகளின் இந்தக் கோலத்தைப் பார்க்க பெற்ற வயிறு பற்றி எரிந்தது.ஆதங்கத்துடன் மகளை அணைத்து ஆறுதல் சொன்னாள்.

“இஞ்சை பார் பிள்ளை கொப்பரைப் பிரிஞ்சு வாழுறதுக்கு நான்தான் காரணம் என்று நீ நினைக்கிறாயா?இந்த ஊர்ச்சனம் அப்பிடித்தான் சொல்லுது. தவறு செய்தது அவர் பாதிக்கப்பட்டது நான்.அவரை நான் மன்னித்து ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம் என்பது தான் பொது அபிப்பிராயம்.எல்லோரும் என்னை மட்டும் கருப்பொருளாக வைத்துத்தான் இந்த விசயத்தை ஆராய்ஞ்சு பார்க்கினம். ஆனால் அது சரியான செயல்லல்ல.அவரால் பாதிக்கப்பட்ட அந்தப் பெண்ணின் கதி என்னவாகும். எவராவது இதைப்பற்றிச் சிந்தித்தார்களா?கணவன் மனைவியிடையே நேர்மை, விசுவாசம் இல்லாவிட்டால் அது போலியானதொரு வாழ்க்கையாகி விடும். நிச்சயமாக என்னால் ஒரு போலி வாழ்க்கையை ஊருக்காக வாழ்ந்திருக்க முடியாது. இது இப்ப உனக்குப் புரியாது. உனக்கு நிமலன்தான் மாப்பிள்ளை என்று நாங்கள் நிச்சயம் பண்ணின உடனையே உனக்கு அவன்மீது ஒரு ஈர்ப்பும் கரிசனையும் வந்து விட்டது.ஆனால்...உன்னுடைய அப்பாவுடன் வாழ்ந்து ஒரு குழந்தைக்கும் தாயாகி விட்ட நான்,அவருடைய விசுவாசத்தை இழந்தபோது என்ன தவிப்பு தவித்திருப்பேன், என்பது உனக்கு இப்ப கொஞ்சமாவது விளங்கும் என்று நினைக்கிறன்.எதுக்கும் நீ கவலைப்படாதே.நான் மாப்பிள்ளை வீட்டாரோட கதைச்சு, அவைக்கு என்னுடைய நிலைமையை விளங்க வைக்க முயற்சித்துப் பார்க்கிறன்.அவைக்கு விளங்கினால் சரி. விளங்காவிட்டால் இந்த சம்மந்தத்தையே கைவிட வேண்டியதுதான்.உன்னுடைய இந்த அம்மாவும் ஒரு காலத்தில் தன்னுடைய இதயம் என்னும் கண்ணாடியில் ஒருவரை வைத்து பூஜித்து வந்தவள்தான். ஆனால்... அவருடைய செய்கையால, நான் பொத்தி பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த கண்ணாடி உடைஞ்சு, சுக்கு நூறாக நொறுங்கிப் போச்சுது.அதை உடைச்சதும் அவரே தான். இப்ப நீயே சொல்லு.உடைஞ்சு கண்ணாடிச் சிதறல்களை ஒன்று சேர்த்து ஒட்டி வைத்துவிட முடியுமா?”

கூறி முடித்தவளின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள், நிதர்சனா. நிதரிசனமான அவளது பார்வையில் கட்டுண்டவளாய் அம்மாவை இறுகத் தழுவிக்கொண்டாள்.

ஈந்தைக்குப் போன இடத்தில் வீட்டுக்குத் தேவையான மாமிச மற்றும் மரக்கறி உணவு வகைகளை வாங்கிக் கொண்டு, பரமன் திரும்பி வந்த போது, வீட்டு முற்றத்தில் நின்றவாறு... ஒரு குரைப்புக் குரைத்து விட்டு அவனிடம் தெருவோரக் கேற்றடிக்கு ஓடி வந்தது “வெள்ளைச்சி” என்று அழைக்கப்படும் அந்த வெள்ளை நிறப் பெட்டைநாய்.

இப்பொழுதெல்லாம் வெள்ளைச்சிக்கு பரமனைக் கண்டால் மனதில் அச்சம் எழுவதில்லை. மாறாக, ஒரு சிநேகபூர்வமான வெளிப்படுத்தலை அது தன் முகத்திலும் வாலிலும் பரமன் முன்பாக வெளிக்காட்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தது.

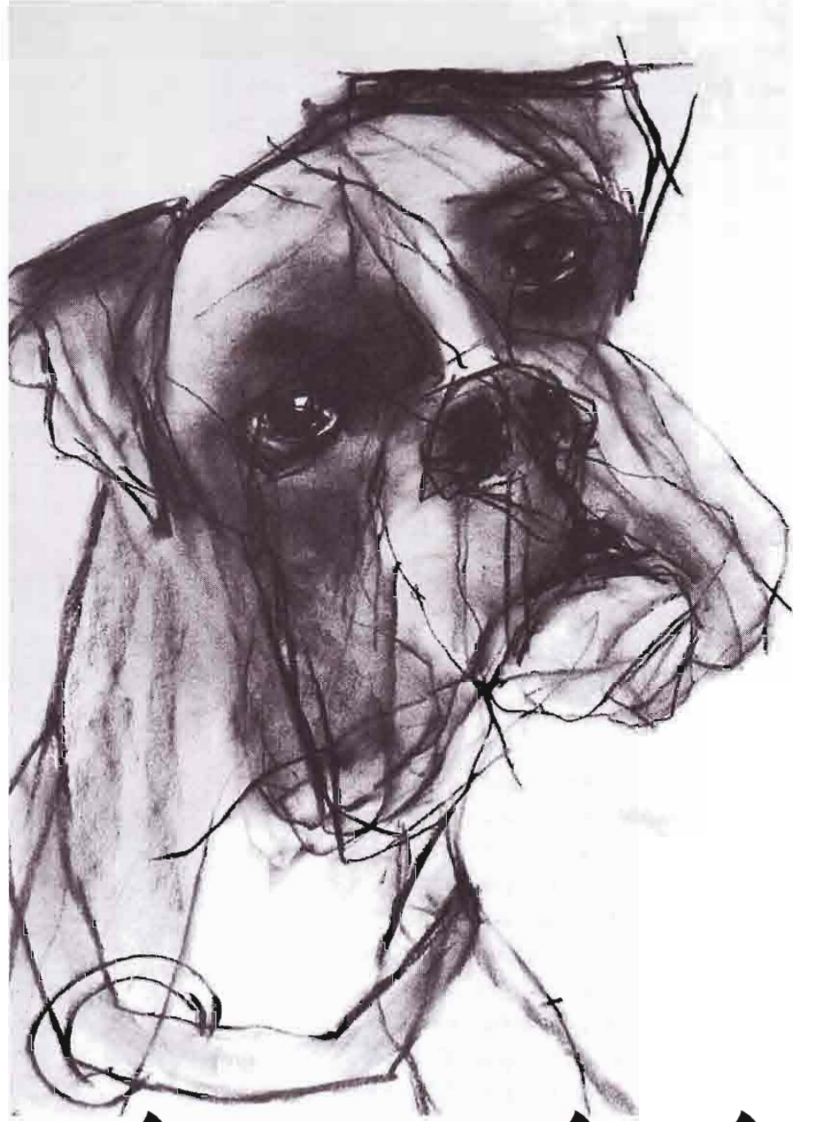
பரமனுக்கும் அந்தப் பெட்டை நாய் மீதான வெறுப்பு நீங்கி விட்டது... என்றே கொள்ளலாம். ஏனெனில், முன்னைய நாள்களில் நடந்து கொண்டது போன்று அந்தப் பெட்டை நாய் மீது தனது வெறுப்புணர்வுகளைக் காட்டாது அதனுடன் இயல்பாகப் பழக ஆரம்பித்தான்.

“ஏதோ இருக்கும் வரைக்கும் எங்களோட இருந்திட்டு, அது போற நாளைக்குப் போய்ச் சேரட்டும்...” என்று அவனும் தனக்குள் ஒரு தீர்மானம் எடுத்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்து விட்டான்.

அவனுக்குள் ஏற்பட்ட அந்த மனமாற்றத்திற்குரிய நிகழ்வு நடந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் ஆகி விட்டன. ஆயினும், கடந்து போன அந்த நிகழ்வுகளின் நினைவுகள்... அவனது மனசாட்சியை நிதம் உறுத்துபவையாகவே இருந்தன.

வெள்ளைச்சி மீது அவன் காட்டிய வெறுப்பு... விரட்டியடிப்பு... அருக்களிப்பு... அத்தனையும் ஒருங்கிணைந்து எதிர் மாறான சிந்தனைகளை தனக்குள் ஏற்படுத்தி விட்டதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

என்றோ ஒரு நாள் யாரோ ஒருவர் நான்கு பெட்டைக் குட்டிகளை இரவானதும் கொண்டு வந்து பரமனது வீட்டுக்கு முன்பாகத் தெருவினில் போட்டு விட்டுச் சென்றார். இன்னமும் பால் மணம் மாறாத பச்சிளம் குட்டிகள்... திக்குத் திசை தெரியாத நிலையில் திரிந்தது... தெருவிலே செல்லும் வாகனங்களின் சக்கரங் களுக்குள் அகப்பட்டு, இறந்து போனவைபோக, மீதி உயிரோடு தப்பிக்

பெட்டை நாய்கள்

அலெக்ஸ்பரந்தாமன்

கொண்டது வெள்ளைச்சி என்ற அந்தப் பெட்டை நாய்க்குட்டி மட்டுமே.

வெள்ளைச்சி பெட்டை இனமாக இருந்ததால், அது எவராலும் கவனிப்பு பெறவில்லை. அநாதரவாகவே தெருவினில் வளர ஆரம்பித்தது. தனக்கான வாழ்வியல் பாதையில் அந்தக் குட்டிநாய் பல போராட்டங்களைச் சந்தித்தது. வளர்ந்த பல நாய்களிடம் அது கடி வாங்கி அவதிப்பட்டது. சாப்பாட்டுக்காக அக்கம் பக்கத்து வீடுகளுக்கெல்லாம் போக முனைந்தது. பசி உணர்வு மேலெழ ஆள் ஆருமற்ற நேரங்களில் திறந்த கதவினூடாக குசினிக்குள் சென்று, அகப்பட்ட ஏதோவொரு தின்பண்டத்தை தனது வாயினால் கௌவிக் கொண்டு வரத்தொடங்கியது.

சில நாட்களாக இதை அவதானித்துக் கொண்ட பரமன், அந்தப் பெட்டைக்குட்டிக்கு “கள்ள நாய்” என்ற கௌரவப் பட்டத்தையும் குட்டி மகிழ்ந்ததோடு, அதனை விரட்டியொதிக்கியும் கண்ணெதிரே காணும் போதிலெல்லாம் கல்லெடுத்து எறிந்தும், வீட்டை விட்டுக்

கலைக்கவும் செய்தான்.

வீட்டை மட்டுமன்றி, வளர்க்கும் எசமானையும் காவல் காக்கக்கூடிய தகுதியும் ஆளுமைகளும் கடுவன் நாய்களுக்கே உண்டு... என்ற குறுகிய, தூர நோக்கமற்ற சிந்தனைகள்... சக மனிதர்களுக்குள் இருப்பதைப் போன்றே அவனுக்குள்ளும் உருவகித்து நின்றதால், தெருவிலே அநாதரவாக வளர்ந்து கொண்டிருந்த வெள்ளைச்சி மீது அவனது கவனம் திரும்பவில்லை.

பரமனது வீட்டில் செல்லமாக வளரும் "டைகர்" எனும் கடுவன் நாய்... ஆரம்பத்தில் அவனைப் போலவே வெள்ளைச்சியை வீட்டுக்கு வரவிடாமல் விரட்டிக் கலைத்தது. நாளடைவில் வெள்ளைச்சியின் வெள்ளைநிற மேனியில் தென்பட்ட ஒருவித மினுமினுப்பில் மயங்கி... அதனோடு மெல்லமெல்ல இசைவாக்கம் பெற்று அந்தப் பெட்டைநாயை வீட்டுக்குள் வர அனுமதித்தது. அத்தோடு, மாலைநேரங்களில் வீட்டு முற்றத்தில் அதனோடு ஓடிப்பிடித்து விளையாடவும் செய்தது.

இவ்வாறாக, பரமன் வீட்டில் இல்லாத போது அவனது டைகர் நாயுடன் வெள்ளைச்சி சிநேகம் கொண்டதில் வீட்டின் பின்புறத்தில் உள்ளதாழ்வாரப் பகுதி அதற்கு உறைவிடமாகப் போனது. சிலநேரங்களில் பரமனது டைகரும் அதனுடன் சேர்ந்து படுத்திருக்கும். வேறு நாள்களில் வேப்ப மரத்தின் நல்ல காற்றோட்டமுள்ள சுவாத்தியத்தை அனுபவித்த படி... இரண்டும் நல்ல உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும்.

டைகருக்கு பரமனின் மனைவி வைக்கும் உணவு வகைகளை டைகர் உண்டபின்பு, கோப்பையிலே எஞ்சியிருக்கும் மீதியையே வெள்ளைச்சி உண்ணும். பரமனோ அந்தப் பெட்டைநாய் மீதான அக்கறையை விரிவு படுத்திக் கொள்ளவில்லை. காரணம்- அது ஒரு பெட்டைநாய்! குட்டிகளைப் போட்டுக் கரைச்சல் கொடுக்கும் என்பதற்கப்பால், அவன் அதை விரும்பி வளர்க்கும் மிருகமல்ல.

வெள்ளைச்சி டைகருடன் இணைந்து திரிவதை பரமன் விரும்பவில்லை. அது தனக்குரிய பருவத்தை அடையும்போது, ஊரில் உள்ள காவாலி நாய்களின் பிரசன்னம் தனது வீட்டு வளவுக்குள் அதிகரிக்கும்... என்றதொரு அருக்களிப்பும் அச்சமும் ஒருபுறமிருக்க, அந்தக் காவாலி நாய்கள் மூலம் வெள்ளைச்சி தனக்கான இனப்பரம்பலை மேலும் விருத்தி செய்யும் போது, வீட்டின் சுற்றாடலில் நாய்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக் கொள்ளும்... எண்ணமுமே மேலோங்கி இருந்தது அவனுக்குள்.

இதன் நிமித்தம் டைகருடன் அதனைச் சேர விடாதபடிக்கு கூடுமானவரை அந்தப் பெட்டைநாயை வீட்டை விட்டு விரட்டியும்... அடித்தும்... கலைத்தும்... கல்லெறிந்து துரத்தியும் நாய் அசையவில்லை. அந்த முயற்சிகள் பலவற்றிலிருமிருந்து தோற்றுப் போனவனாக நின்றான் பரமன்.

ஒரு நாள் மாலை நேரம்... முரண்டு பிடித்து அழத்தொடங்கியது வானம். அது இரவு வரைக்கும் அழுது கொண்டேயிருந்தது. இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு, வீட்டின் வெளிப்புறமுள்ள

மின்குமிழ்களின் ஒளியை அணைத்து விட்டு, மனைவியும் மகளும் உறக்கத்துக்குச் சென்று விட்டார்கள். பரமன் வீட்டின் வெளிவிறாந்தையில், கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தவாறு ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகையில் உள்ள விடயங்களை மேலோட்டமாக மேய்ந்து கொண்டிருந்தான்.

வெளியே... மழை இலேசாகத் தூறிக் கொண்டிருந்தது. இருந்தாற்போல் கிணற்றடிப் பக்கமாக வெள்ளைச்சி உரத்த தொனியில் குரைக்க ஆரம்பித்தது. குரைப்பொலி சற்று வித்தியாசமானதாக இருக்கவே, அதன் காரணத்தை அறியும் பொருட்டு முற்றத்தில் இறங்குவதற்கு மழையின் குளிர்ந்தன்மை பரமனை விடவில்லை. நாயின் குரலொலியை அலட்சியம் செய்து விட்டு, அவனது சிந்தனைகள் மீண்டும் சஞ்சிகை மீது திரும்புகின்றன.

வெள்ளைச்சி தொடர்ந்தும் குரைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்களது வளர்ப்பு நாயான டைகருடைய சிலமனையும் காணவில்லை. சாதாரணமாக நிலத்தில் ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பைப் பூச்சியைக் கண்டாலே, அவைகள் தொடர்ந்து முன்னேறாதபடிக்கு சுற்றி நின்று இரண்டு நாய்களும் சேர்ந்து குரலெழுப்பும் நிலையில்... இன்று வெள்ளைச்சி மட்டும் குரைப்பது ஏன்...? டைகர் எங்கே...? என்ற எண்ணம் பரமனுக்குள் எழுந்து கொண்டது.

மனசு இருப்புக் கொள்ள மறுத்தது. அவன் கதிரையை விட்டு எழுந்து கொண்டான். டோர்ச் லைற்றை ஒரு கையிலும் மறுகையில் குடையுமாகப் பிடித்துக் கொண்டு, மெதுவாக முற்றத்தில் இறங்கி நடந்தான். பூங்கன்றுகளின் பின்பாக மறைந்து நின்ற வாறு கிணற்றடியை உன்னிப்பாக அவதானித்தான்.

வானத்தில் இருந்து இடையிடையே வெட்டி மறையும் மின்னலின் ஒளியில் வெள்ளைச்சி குரைப்பதற்கான காரணம் பரமனுக்கு புரிந்தது.

மறுகணம்-

அந்த இடத்தை நோக்கி திடீரென டோர்ச் வெளிச்சத்தை பாய்ச்சியபடி... வேகமாக நடந்தான் அவன்.

கிணற்றுக்கு வெளியே அதன் அருகோரம் வைக்கப்பட்டிருந்த நீரிறைக்கும் இயந்திரத்தை களவாடும் நோக்கில், அதனுடன் பொருத்தப்பட்டிருந்த நீர்க்குழாயைக் கழற்றுவதற்கு திருடன் ஒருவன் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான்.

எதிர் பாராத விதமாக பரமனையும் டோர்ச் வெளிச்சத்தையும் கண்டதில், அதிர்ச்சி அடைந்த அத்திருடன் ஒரு கணத்துள் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, வந்த வழி ஏகி... வெட்டி நீக்கி தெருவோர முள்ளுக் கம்பிகளுக்கூடாக தனது உடம்பைப் புகுத்தி... தெருவிலே தலை தெறிக்க ஓடத் தொடங்கினான். திருடன் ஓடிய திக்கில் வெள்ளைச்சியும் அவன் பின்னால் சற்று தூரம் ஓடிப்போய் தெருவிலே நின்று குரைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பரமன் திரும்பி அவசரமாக வீட்டின் முற்றத்துக்கு வந்தான். அறைக்குள் மகளுடன் உறக்கத்தில் இருந்த தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டு, வெள்ளைச்சி

குரைத்ததையும், திருடன் திருட வந்ததையும் கூறினான். அவன் கூறியதைக் கேட்டு அவனது மனைவி திகைத்துப் போய் நின்றாள். பின் இருவருமாக தூறல்மழையில் நனைந்த படி... திருடன் வெட்டி நீக்கிய தெருவோர முள்ளுக் கம்பிகளை நன்கு சீர் செய்து விட்டு, வீட்டைச் சுற்றியுள்ள மின்விளக்குகளை ஒளிர விட்டார்கள்.

“எங்கையப்பா எங்கட நாயினர் சிலமனைக் காணேல்லை...?” மனைவி கேட்டாள்.

பரமனுக்கும் அப்போதுதான் டைகரின் ஞாபகம் வந்தது.

“வா... ஒருக்கா பின்னுக்குப் போய் பார்ப்பம்...” கூறிக் கொண்டே அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு, வீட்டின் பின்புறம் நோக்கி நகர்ந்தான்.

அங்கே-

டைகர் நல்ல ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தது.

இரவு நேரச் சாப்பாட்டின் போது, மிஞ்சி விட்ட இறைச்சிக் கறியோடு கருவாட்டுச்சொதி சேர்த்துக் குழைத்து வைத்த தீட்டுப்பச்சை அரிசிச் சோற்றை ஒரு பிடி பிடித்துவிட்டு, அவர்களது வளர்ப்பு நாய் உண்ட களை திண்ட களையில் உயிரற்ற சடலம் போன்று நல்ல உறக்கத்தில் கிடந்தது.

டைகர் படுத்திருந்த நிலையைப் பார்த்ததும், சற்று நேரத்துக்கு முன்பு, திருடன் வந்து போன நிலைமையை மறந்து, பரமனின் மனைவி சத்தம் போட்டுச் சிரித்து விட்டாள்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்...?”

திகைப்புடன் பரமன் தன் மனைவியை அதட்டினான்.

“பிள்ளை என்ன...! வீட்டுக் காவலுக் செண்டு ஊட்டி வளர்த்த நாய் உறக்கம் கொள்ளுது. எங்கேயோ ஆரோ கொண்டு வந்து அநாதரவாய் போட்டிட்டுப் போன பெட்டை நாய்தான், உங்களை உசார் படுத்தி, எங்கட “வாட்டர் பம்மை” காப்பாற்றித் தந்திருக்குது. அந்த நேரம்... பெட்டை நாய்க்குட்டி யெண்டு அடிச்சுக் கலைச்சியள். இப்ப பாத்தி யளே...!” கூறி விட்டு, அவள் மீண்டும் டைகரைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“நீ... உன்ரை பெட்டை இனம் எண்டாப் போல, பெட்டை நாயைக் கொஞ்சம் உசத்தியாய் கதைக்கப் பார்க்கிறாய் போலக் கிடக்குது...”

அவனும் பதிலுக்குக் கூறினான்.

“பிள்ளை...! சில குடும்பத்தில் உள்ள ஆம்பிளையள் மாதிரித்தானே எங்கட நாயும் கிடக்குது...”

அவன் தன் மனைவியை வியப்புடன் ஏறிட்டு நோக்க, அவள் கூறினாள்.

“சில வீடுகளில் ஆம்பிளையள் மூக்கு முட்டத் தண்ணியடிச்சுப் போட்டு வந்து, வீட்டுக்குள்ளை முகம் குப்புறப் படுத்துக் கிடக்க அவையளினர் மனிசிமார் தான், கூலி வேலை செய்து குடும்பத்தை நிர்வகிக்கிற மாதிரியல்லோ கிடக்குது...”

தூறல் மழையில் நின்றவாறு... அவர்கள் இருவரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில்... வெள்ளைச்சி இருவரையும் விலத்திக் கொண்டு போய்

டைகருக்குப் பக்கத்தில் குந்தியது. அவர்களைப் போலவே அதன் உடலில் இருந்து சொட்டுச் சொட்டாக வடிந்து கொண்டிருந்தது மழை நீர்.

வெள்ளைச்சியின் செயற்பாடுகளையும், அது மழையில் நனைந்திருந்த கோலத்தையும் கண்ணுற்ற பரமனுக்கு உறுத்தத் தொடங்கியது இப்போது மனசாட்சி.

டைகருக்கு அருகில் குந்திக்கொண்டிருக்கும் வெள்ளைச்சியை உற்றுப் பார்க்கிறான் அவன். அது எதுவித சலனமுமின்றி அவர்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இரவு சாப்பாட்டு நேரம்... டைகர் உண்பதற்காக வைத்த இறைச்சிச் சோற்றில் காற்பங்காவது வெள்ளைச்சி சாப்பிடுவதற்கு டைகர் விட்டிருக்குமா? என்பது தெரியாத நிலையில், பரமனது பார்வை வெள்ளைச்சியை அனுதாபத்தோடு நோக்குகிறது.

பெட்டை நாயாய் பிறந்த காரணத்தால் அதன் மீது கொண்ட அருவருப்பின் நிமித்தம்... அது குட்டிப்பருவம் என்று பாராமல், அதைக் காணும் நேரங்களில் கல்லெறிந்து, அடித்து விரட்டிய அந்த நாள்கள் அனைத்தும் பரமனது நினைவுக்கு வருகின்றன.

குற்ற உணர்வு இப்போது அவனது மனதைக் கூசச்செய்து கொண்டிருந்தது. வெள்ளைச்சியை நிமிர்ந்து பார்க்க வெட்கப்பட்டான். தான் செய்த செயல்களுக்காக மிகவும் மனம் வருந்தினான்.

“ஒதுக்கி விடப்பட்ட கல்லே கட்டடத்தின் மூலைக் கல்லாயிற்று...” எனும் வேதவசனம் தன்னைப் பார்த்து பரிகரிப்பது போன்ற ஓர் உணர்வை அக் கணத்தில் அவன் அடைந்தான்.

“குஞ்சு... நாளையில் இருந்து டைகருக்கு வைக்குமாப் போல வெள்ளைச்சிக்கும் புறம்பாக ஒருகோப்பையில் சாப்பாட்டை வைச்சுக் கொண்டு வா... இனி அது எங்களோடை இருக்கட்டும்...”

பரமனது மனைவியும் அதை விரும்பியிருக்க வேண்டும். அவன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவளது முகத்தில் பொலிந்ததொரு மெலிதான புன்னகையின் வெளிப்பாடு!

இதயாசன் கவிதைகள் மூன்று

2

1
தொலைவில் ரஷித்து
அருகில் வெறுத்து
கொப்புக் கொப்பாய்த் தாவி
ஓன்றும் இல்லாமல்
கூனிய சொப்பனமாய்
அதுவும் இன்றி
இதுவும் இன்றி
எதுவோ ஆகிய
அதுவைத் தேடுகின்றேன்.

உன் கனவும்

என் கனவும்

நனவாகும் பொழுதொன்றில்

எம் கனவை

அவர்கள்

களவாடிச் சென்றனர்

3

காசும் காசும் உரசிட

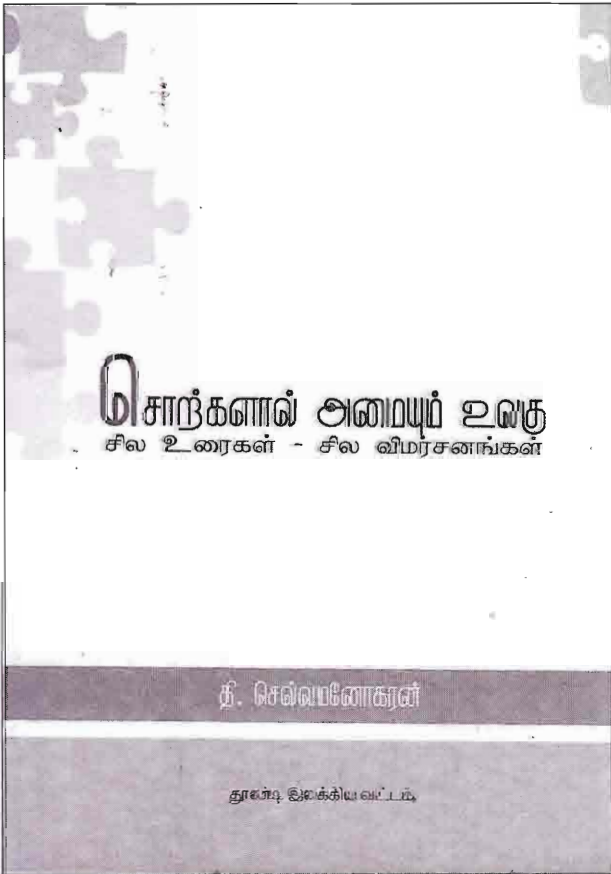
காதல் கசிந்து

கல்யாணச்சந்தை

களைகட்டியது.

தூலவித்துள் சூக்குமக்காடு சொற்களால் அமையும் உலகு

■ இ.சு.முரளிதரன்

படைப்பொன்றின் பலம் - பலவீனம் என்பவற்றினைச் சுட்டிக்காட்டிப் படைப்பாளியை கனரகச் செல்நெறியில் நகர்த்த எத்தனிக்கும் செயற்பாடாகவே விமர்சனம் நோக்கப்படுகின்றது. படைப்பு வைரத்தின் ஒளி மங்கிய பக்கங்களை உணர்த்துவதனுடாகப் பட்டை தீட்டலைத் தீவிரப்படுத்தி பிரகாசத்திற்குரியதாக மாற்றியமைக்க முற்படுகிறது. முடிச்சியப் பூட்டுக்களின் திறவுகோலை இனங்காட்டிச் சுவைஞனின் உள் நுழைவை எளிதாக்கி விடுகின்றது. இத்தகைய பண்புகளோடு தி.செல்வமனோகரன் எழுதிய “சொற்களால் அமையும் உலகு” கட்டுரைத் தொகுப்பும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தனி நூல்களின் விமர்சன வரைபுகளாக ஆறு கட்டுரையும் ஈழத்து இலக்கிய ஆளுமைகளின் மாறுபட்ட பக்கங்கள் மீதான தரிசனமாக இரண்டு கட்டுரையும் சுட்டிப்பான இலக்கியச் சூழல் ஒன்றின் மீதான விசாரணையாக மூன்று கட்டுரையுமாகப் பதினொரு கட்டுரையினைக் கொண்டமைந்துள்ளது.

நூல்கள் குறித்த விமர்சனங்கள் நயாதீதமான அனுபவத்தொற்றலை நிகழ்த்தும் வகையிலே ஆழ உழுகின்ற நிகழ்ச்சித்திட்டமாக அமைந்துள்ளன. ‘குறிப்பேட்டிலிருந்து நூல் மீதான வாசிப்பு’ என்ற கட்டுரை தான் மதிக்கும் மீயறிகையாளரின் குணாம்சங்களையும் எழில் ததும்பும் தருணங்களையும் பதிவு செய்துள்ளது. அ.யேசுராசாவின் தனிமனித அகமியை ஆராதிக்கின்றது. பிறரின் பசப்புலகால் நிர்ப்பட்ட யேசுராசாவின் கசப்புலகினையும் இலக்கிய நேர்மையினையும் நூல்வழி ஆதாரங்களால் நிறுவிச் செல்கிறது. த.அஜந்தகுமாரின் “ஒரு சோம்பேறியின் கடல்” நூல் மீதான விமர்சனமாக மற்றொரு கட்டுரை அமைகின்றது. சொற்களைப் பதர் நீக்கிக் குற்றில் பிடைத் தெடுத்து தெள்ளிய அரிசியாகும் செயற்றிட்டமாகக் கவிதைப் புனைவினை அவாவுகின்றது. அனுபவ விளை நிலத்திலே கவிதை பயிரிடும் அஜந்தகுமாருக்கு நல்ல விவசாயிக்கான அடையாளங்களை மதியுரைகளாக வழங்குகிறது.

தேவகாந்தனின் “கனவுச்சிறை நாவல்” பற்றிய கட்டுரை பன்முகப்படுத்தப்பட்ட கதைக்களங்கள் ஈழ யுத்தத்தை திணித்த பௌத்த தர்மம் எனப் பல விடயங்களை நுணுகி நோக்குகிறது. வலிந்த திணிப்புக்கள் இயல்புத்தன்மைகள் என்னும் இருமை இருப்பினையும் திறம்பட இனங்காட்டுகிறது. பலர் பின்னடித்த விடயங்களைப் படைப்புத் துணியோடு சண்முகம்-சிவலிங்கம் எழுதியமை பற்றிய ஆதாரங்களின் அடுக்காக “காண்டாவனம்” சிறுகதைத்தொகுப்பு மீதான வாசிப்புக் காணப்படுகின்றது. “வெற்றிச்செல்வியின் எழுத்துருவில் பம்பை மடு” என்ற கட்டுரை ஆறிப்போன காயங்களின் வலியை நடுவணாகக் கொண்டு அமைகின்றது. தோல்வியின் ஆற்றாமை இனத்தின் கையறுநிலை போன்ற எண்ணறு விடயங்களை பம்பை மடு புனர்வாழ்வு முகாமைப்பின்புலமாகக் கொண்டு அலசிச் செல்கிறது.

செல்வமனோகரன் அனேக கட்டுரைகளில்

செல்வமனோகரனின் மொழிநடை
அற்புதமானது. நச்சு நிரல் தன்மையற்றது.
ஆழமான விடயங்களை எளிமையாகவும்
ரசனையாகவும் வெளிப்படுத்துகிறது.
சொற்களைப் புணர்த்தி எழுதுவதிலே
மிகவும் கறாராகவேவிதிகளைக்
கையாளுகின்றார்.

சமனிலை குழம்பாத தன்மையைப் படைப்பாளிகளிடம் அவாவுகிறார். தமிழ்ப்போராளிகள் மீது திரள் அடுக்கு களாக குற்றச் சாட்டுக்களை முன்வைப்போர் அவற்றை ஏனைய திசைகளில் ஏன் சுவறவிடவில்லை என்று கேள்வி எழுப்புகிறார். இதனூடாகப் படைப்பாளிகள் சிலரது நேர்மையைச் சந்தேகிக்கிறார். இறுதிப்போர் பற்றிய பொய்ம்மைகளும் முழுப்புனைவுகளும் கொண்டதாக ஈழத்துப் படைப்புச்சூழலைச் சுட்டிக் காட்டி அப்புள்ளியிலிருந்து விலகிய நா.யோகேந் திரனின் “நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு” நாவலை மிகவும் சிலாகித்து எழுதியுள்ளார்.

தாமரைச்செல்வி, சட்டநாதன் என்னும் எழுத்தாளுமைகள் குறித்த இரு கட்டுரைகளும் அவ்விருவரது படைப்புக்களிலும் நிலம்-பாத்திரப் படைப்பு-மொழிநடை என்பவற்றின் வகிபங்கினை இனங்காட்டுகின்றன. எஞ்சிய மூன்று கட்டுரைகளும் ஈழத்து இலக்கியச் சூழல் பற்றிய விசாரணைகளாக அமைந்துள்ளன. பெண்ணிலைவாத இதழ்களின் ஊடாக பெருவாரிப் படைப்பாளிகள் வெளிவராமல் கான முகாந்திரங்கள், ஈழத்து எழுத்தாளர்களைக் கைலாசபதி நிராகரித்ததன் பின்புலங்கள், ஈழத்து வட புலக் கவிதையின் செல்நெறி என்னும் விடயங்களை தனக்கேயுரித்தான தகுநயத்தோடு பதிவு செய்துள்ளார்.

தமிழ்த் தேசியத்தின் மீதான பற்றினையும் தமிழ்ப்போராளிகள் மேலான வாட்சல்யத்தினையும் அதிக இடங்களிலே செல்வமனோகரன் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார். பின் நவீனத்துவச் செல் நெறியினை ஒவ்வாமையோடு தான் அணுகுகின்றார். “வடிவமற்ற வடிவம் என மூத்த படைப்பாளிகள் சிலர் தம்மைத் தக்க வைப்பதற்காக ஏதேதோ உரைக்கும் காலம்” (பக்கம் 28) எனத் தாக்குதல் நடத்துகிறார். “வடிவங்களைக் கடந்த வடிவம்” என்ற மு.பொவின் கட்டுரை (காலச்சுவடு 2012) யினையும் பிற்தொருவரின் அணிந்துரையினையும் குறி வைத்தே செல்வமனோகரன் கருத்துரைத்துள்ளமை தெளிவானது - எனினும் வடிவ உடைப்பினையும், பாலியல் வக்கிரத்தையும் புனைவாக்கும் தனிநபர் ஒருவரை மட்டுமே முன்னிறுத்தி அலாதியான தரிசனமான பின் நவீனத்துவத்தினை புறந்தள்ளுவது ஏற்படையதாகாது.

செல்வமனோகரனின் மொழிநடை அற்புத மானது. நச்சு நிரல் தன்மையற்றது. ஆழமான விடயங்

களை எளிமையாகவும் ரசனையாகவும் வெளிப்படுத்து கிறது. சொற்களைப் புணர்த்தி எழுதுவதிலே மிகவும் கறாராகவே விதிகளைக் கையாளுகின்றார். இவ்வவல நிலையிலிருந்து (பக்கம் 02) கருத்தியற்றாளங்கள் (பக்கம் 32) அரசியற்றலைமைகள் (பக்கம் 118) போன்றனவற்றில் இத்தகைய பண்பினைக் காணலாம்.

திணை, பால், எண், இடம் சார்ந்த இயைபு களோடும், வழ்ச்சொற்களின்றியும் எழுத வேண்டிய அவசியத்தை அனைத்து விமர்சனங்களிலும் அழுத்த மாக வலியுறுத்தியுள்ளார். எனினும் இந்நூலில் ஓரிரு தவறுகள் இடம் பெற்றிருப்பதும் கவனத்திற்குரியது. ஆட்சியின் விழைவாக, சித்தரிக்கப்பட்ட என வழச் சொற்களும், குறைப்பிரசவம் என வினைத்தொகை சந்தியோடு புணர்த்தியும் இடம் பெற்றுள்ளன. பக்கம் 115 இல் “அப்பாத்திரத்திற்குமே சந்தேகம்-தனக்கு சித்த சுயாதீனமோ என்று” என இடம் பெற்றுள்ளது. சித்த சுயாதீனம் என்ற தொடர் முரண் கட்டுமானமாகக் காணப்படுகின்றது.

நூலின் முதற்பக்கத்தில் பசுவய்யாவும், இரண்டாம் பக்கத்தில் சுந்தரராமசாமியும் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளனர். கவிஞராக மேற்கோள் காட்டும் போது “பசுவய்யா” எனக் குறிப்பிடும் செல்வமனோகரனின் பாணியினையே இது இனங்காட்டுகின்றது.

“யுத்தத்தையும் தமிழ்த் தேசியத்தையும் ஆதரித்து ஏராளமான கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன” எனப் பக்கம் 22 இல் இடம் பெறுகின்றது. “சித்தாந்தன், தானா.விஷ்ணு போன்ற இன்னும் பலர் எழுதியுள்ளனர், எழுதிவருகின்றனர்” என தொடர்கிறது. இவ் விருவரும் தமிழ்த் தேசியத்தை ஆதாரித்தவர்களா என்பது ஒரு புறமிருப்பினும், “யுத்தத்தை ஆதரித்து” என்னும் சொற்கட்டுமானம் மாற்று அர்த்தத்தை தரும் வகையில் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வெள்ளொளி ஏழு நிறங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் நீரின் வழியே செல்லும் போது நீரின் மூலகங்களால் அனைத்து நிறங்களும் சிதறுண்டு போக, நீலநிறம் மட்டுமே புலனாகும். அதைப் போலவே ஏனைய நிறங் களாகிய நுண் தவறுகள் புலப்படாத வலிய எழுத்து முறைமையினால் இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. ஈழத்து விமர்சனச்செல்நெறியில் செல்வமனோகரனுக்கும் தனித்துவமானதோர் இடமுண்டு எனக்கூறி நிறைவு செய்கிறேன்.

3. ஊரடங்குச்சட்டம்

அந்திரி நீதிய என்னும் தலைப்பி லான சிறுகதைத் தொகுப்பை சிட்னி மாகஸ் டயஸ் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அதன் மொழியாக்கமான ஊரடங்குச் சட்டம் நூலை எம். சீ ரஸ்மின், மல்லிகாதேவி ஆகியோர் இணைந்து தமிழில் மொழி யாக்கம் செய்துள்ளனர். ஆணைமடுவி லுள்ள தோதென்ன வெளியீடு நிறுவனம் இதனை, 2008 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளது.

சிட்னிமாகஸ் டயஸ் ஆசிரியராக இருந்து, 'இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்' தில் தொழிற்சங்கவாதியாகவும் செயற் பட்டவர். சிங்களத்தில் ஏராளமான படைப்புகளை - குறிப்பாக சிறுவருக்கும் இளைஞருக்குமானவற்றை - அதிகள வில் உருவாக்கியவர். அவற்றில் சில தமிழிலும் மொழியாக்கம் செய்யப் பட்டுள்ளன; அவற்றில் ஊரடங்குச் சட்டம், தொடரும் உறவுகள் ஆகிய இரண்டு சிறு கதைத் தொகுப்புகளும் முக்கிய மானவை ஆகும்.

"இத்தொகுதியில் இடம்பெறும் கதைகள் யாவும் 80களின் பின்னர் நான் எழுதியவை. நான் வாழ்ந்த சமூகத்தின் பதிவு தான் இக்கதைகள். இக்கதைகளில் பசுமையான வாழ்க்கையைத் தரிசிக்க முடியாது. ஏனென்றால், நான் வாழ்ந்த காலத்தில் பசுமையான வாழ்க்கை என்று ஒன்று இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இத்தொகுதி ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தின் பதிவாக இருக்கும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை." (பக். xii)

என் சிட்னி மாகஸ் டயஸ் குறிப்பிடுபவை கவனத்துக்குரியவை!

நீண்ட இரவு, இரண்டாவது உபாயம், அவனது கிறிஸ் மஸ், ஊரடங்குச் சட்டம், பறை ஒலி, துளமட லாவைத் தேரரின் கதை, பிஞ்சுப்புவின் அந்திமகாலம், மரணம் ஆகிய எட்டுக் கதைகள் 'ஊரடங்குச் சட்டம்' தொகுதி

யில் உள்ளன; இருண்ட உலகம் என்னும் சிறுகதையின் பெயர் அட்டவணையில் உள்ளபோதும், புத்தகத்தில் ஏனோ அது இடம்பெற்றிருக்கவில்லை!

1. புற உலகின் பொருளாதார நிர்ப்பந்தத்தில் நகங்கும் மனிதர்களும் அவர்களின் உணர்வு நெருக்கடிகளும் நுட்பமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. சிறிய சிறிய சம்பவங்கள், உணர்வு மாற்றங்கள் அடுக்கடுக்காக வைக்கப் பட்டு கதைகள் நகர்த்தப்படுகின்றன.

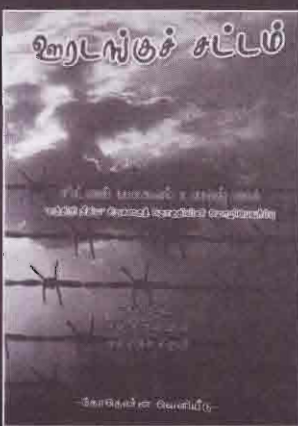
அ) நீண்ட இரவு :

ரத்ணபாலவும் திலகாவும் கணவன் மனைவியர். இருவரும் வெவ்வேறு அலுவலகங்களில் வேலை பார்க்கின்றனர். இருவருமே வேலை பார்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலைமை. சாதாரண எழுதுவினைஞளான ரத்ண பால, மாதாந்தம் பெற்றோரின் செலவு களுக்கு நூறு ரூபா அனுப்பவேண்டும்; வீட்டுக் கடனுக்காக அவனது சம்பளத்தில் 250 ரூபா கழிக்கப்பட்டு விடும். குழந்தை பிறந்தால் பல கஷ்டங் கள் என திலகா குழந்தை பெறுவதைத் தவிர்க்கிறாள். நாளாந்தம் இயந்திர வாழ்வு. அலுவலகத்திலிருந்து களைத்து அவள் வீடு வர, மாலை மங்கிவிடும். பிறகும் வீட்டு வேலைகள். கணவனுடன் மகிழ்வாகக் கழிக்கும் பொழுதுகள் அரிது.

திலகாவுக்கு எப்படியோ தெரியாது. ஆனால், ரத்ணபாலவுக்கு இந்த வாழ்க்கை கசந்துவிட்டது.

இந்த வாழ்க்கையை அவனால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. (பக். 8 - 9)

... பகல் வேளைகளில் சாப்பிடச் சோற்றுப் பார்சலைப் பிரிக்கும்போது தனது வாழ்க்கையும் இந்த ஆறிப்போன சோற்றைப் போலிருப்பதை நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

அ. யேசுராசா

குறைந்தபட்சம் இரவு வேளைகளிலாவது விரும்பும் விதத்தில் சாப்பிட முடிவதில்லை. இதற்கு அவளது சோர்வு மாத்திரமின்றி சுகயீனமும் காரணந்தான். ரத்ணபால கடமைக்காக இரண்டு மூன்று பாண் துண்டுகளைக் கறியில் தொட்டு விழுங்கினான். அப்போது திலகாவும் முன்னால்தான் இருந்தாள். ஆளையாள் அறியாத இருவர் ஹோட்டல் ஒன்றில் உணவு உண்ணும் பாவனையில் அவர்கள் அங்கிருந்தனர். (பக். 10).

.... திலகாவுடன் தான் கழிப்பது குடும்ப வாழ்வல்ல என்றும் இது ஒரு விடுதி வாழ்க்கை என்றும் அவன் நினைத்தான். (பக். 11).

.... தூக்கம் வரவில்லை. இருட்டில் தடுமாறியவாறு வராந்தாவில் வந்தமர்ந்தான். தனது வாழ்க்கையின் பொருள் என்ன என்பதை சிந்திக்கத் தொடங்கினான். எல்லாமே புதிராகத் தோன்றின. எல்லோரும் இவ்வாறுதானா வாழ்கின்றார்கள்?

.... மற்றவர்களுக்குக் குழந்தைகள் இருக்கின்றன. அவைகள் பயணங்கள் செல்கின்றார்கள். சந்தோஷமாக இருக்கின்றார்கள். (பக். 12).

அவன் படுக்கை அறைக்குச் சென்று மின் குமிழை ஒளிரவிடுகிறான். “திலகா” என்று உரத்துக் குரலெழுப்பி, அவளின் கையை பிடித்து எழுப்பி, “நீ நாளையில இருந்து வீட்டில்தான் இருக்கணும். இந்த தரித்திரம் பிடிச்ச வேலை இனிமேலும் தேவையில்லை.” என்கிறான். திகைத்துப்போன திலகா நித்திரைக் கலக்கத்துடன் ரத்ணபாலவைத் தேடுகிறான். அப்போது அவன் அங்கு இருக்கவில்லை என்ற வசனத்துடன் கதை முடிகிறது.

அல்லல்படும் நடுத்தர வர்க்க மனிதர்களின் நிலைமை உயிர்த்துடிப்பாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அசோகமித்திரனின் கதையொன்றைப் படிப்பது போலுமுள்ளது.

ஆ) இரண்டாவது உபாயம்:

பியசேன - சுனந்த இணையின் குடும்பம்; இப்போதுதான் அவள் கர்ப்பமாகி இருக்கிறாள். இரு வரும் வேலை பார்த்தாலும், இங்கும் பொருளாதாரக் கஷ்டங்கள். மாதச் சம்பளத்தில் வீட்டுக் கடனுக்காக 300 ரூபா கழிக்கப்பட்டுவிடும்; மீதியைக் கொண்டே வாழ வேண்டும். ஏழு மாதங்களின் முன்னர் இறந்த தனது தாயாரின் மரணச் சடங்கிற்காக, பியசேன வட்டிக்கு இரண்டாயிரம் ரூபா கடன்வாங்கியிருந்தான். வட்டிக் காக ஆயிரத்து நாநூறாகிவிட்டது. சிறிது காலத்தில் அது முதலையும் விஞ்சிவிடும்; அது மேலும் சுமையாகி விடும்! கடனை அடைப்பதற்காக சுனந்தாவின் சங்கிலியை விற்கத் தரும்படி கேட்டான் பியசேன. அதனால் ஏற்பட்ட மனஸ்தாபத்தில் இரண்டு நாள் களாக இருவரும் கதைப்பதில்லை. அன்று விடுமுறை நாள்; கட்டிலில் சாய்ந்து படுத்திருந்தான் அவன். சுனந்த விறகைப் பிளந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது; ஆனால் அவன் செல்லவில்லை. அவன் தன்னைத் தானே வருத்திக்கொள்வதற்காக அவ்வாறு செய்வதாக அவன் நினைத்தான். நண்பன் சந்திரே வீட்டுக்கு வருகிறான்; சுனந்த அவனை வரவேற்கிறாள். பியசேன பிறகு

அவனிடம் செல்கிறான். தேநீர் கொடுப்பதற்கு சீனியில்லை; சுனந்த பியசேனவை உள்ளே அழைத்து நிலைமையைச் சொல்லிக் காசு கேட்கிறாள்; அவனிடமும் காசில்லை. பக்கத்திலுள்ள கடையில் கடனாகக் கொக்கோ கோலாவை வாங்கும்படி அவன் சொல்கிறான். இருவருமே முகம்பார்த்துக் கதைக்கவில்லை; சந்திரே முன்னிலையில் மட்டும் இயல்பாகக் கதைக்கின்றனர். அவன் சென்றபிறகு - வெட்கப்பட்டபடி கேலியாகப் பியசேனவுக்குச் சொல்லியபடி, சமையலறைக்கு சுனந்தா செல்கிறாள். பியசேனவும் அங்கு செல்கிறான்.

சுனந்தா உதடுகளை இறுகமூடியவாறு கீழே நோக்கிய வண்ணம் கேலியாகச் சிரித்தாள். பியசேன அவள் காதைப் பிடித்துத் திருகினான்.

“ஆய்”.... எனக் கத்தினாள் அவள்.

சமையலறை பின்கோடிக்கு வந்த பியசேன விறகுக் கட்டையைப் பிளக்கத் தொடங்கினான். (பக். 21) என்பதனுடன், கதை முடிகிறது.

இருவரும் பரஸ்பரம் அன்புகொண்டவர்கள். ஆயினும் பொருளாதாரப் பிரச்சினையால் ஏற்படும் உறவு நெருக்கடி, மாறிய சூழ்நிலையால் வழமைக்கு வருகிறது. குடும்ப வாழ்வின் நிகழ்வுகள், மனமாற்றங்கள் இயல்பாகச் சித்திரிக்கப்படுவதனால் நல்ல சிறுகதையாகின்றது!

இ) அவனது கிறிஸ்மஸ் :

ஜோசப் பெரேரா ஒரு நிறுவனத்தில் எழுது வினைஞனாக இருந்து, வேலைநிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதில் வேலை இழந்தவன்.

அவன் மனைவி மேரி பலகாரங்கள் செய்து விற்கும் சொற்பப் பணத்திலேயே பல வருடங்களாக அவனது குடும்ப வண்டி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஜோசப்பின் வேலைக்கு வேட்டு வைக்கப்பட்ட பின்னர், அந்தக் குடும்பமே அல்லாடி நின்று. அதனால், அந்நூ ஹோட்டலுக்குப் பலகாரங்கள் செய்து விற்கத் தொடங்கினார். மேரி செய்து கொடுக்கும் பலகாரங்களை ஜோசப் தான் கடைகளுக்கு எடுத்துச் செல்வான். மா வாங்கி வருவான். அதை இடித்துச் சலிப்பான். தேங்காய் உடைத்துத் திருவுவான். அதைப் புளிந்துகொடுப்பான்.

.... ஜோசப்பின் மெலிந்த தேகத்தின் எலும்புகள் வெளியே தெரிய ஆரம்பித்தன. மேரியின் முகத்தைப் பாடக்க அவனுக்குப் பாவமாக இருக்கும் அதிகாலை மூன்று மணியில் இருந்து ஐந்து மணிவரை நெருப்புடன் போராவாள். புகையில் நனையும் அவளது முகம் கறுத்திருந்தது. முன்னரைவிட அவள் உடல் பொலிவிழந்திருந்தது. அதில் எலும்புகள் மாத்திரமே எஞ்சியிருந்தன. (பக். 23 - 24).

மூன்று பிள்ளைகள். கிறிஸ்மஸ் வருகிறது! அவர்கள் கேட்ட பொருள்களை வாங்கிக்கொடுக்க இயலாதநிலை. கிறிஸ்மஸ் நாளின் இரவில் தேவாலயத்தின் கரோல் குழு வீட்டுக்கு வருவதாகத் துண்டு கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், கரோல் குழுவுக்குக் கொடுக்க இருபது ரூபாவாவது தேவை! அதனால், கரோல் குழுவின் சத்தம் அண்மிக்கையில், வீட்டைப் பூட்டி - உட்புறத்தை இருளாக்கி, மௌனமாக உள்ளே இருக்கின்றனர்; அடி விழுமென வெருட்டிப் பிள்ளைகளின் ஆவலைக் கட்டுப்படுத்தினர். கரோல் குழு அடுத்த வீட்டுக்குச் சென்றபோது, அமுத பிள்ளை

களை மேரி கூட்டிக்கொண்டு, வேலியோரம் மறைந்து நின்று கரோலைக் காட்டினாள்.

தன் பிள்ளைகளுக்கு கரோல் பார்க்க முடியாததை நினைத்து மனத்திற்குள் அழத் தொடங்கினான் ஜோசப்.

என்பதுடன் கதை முடிகிறது. அவனது துயரம் எம்மீதும் கவிகிறது. நல்லதொரு சிறுகதை.

ஈ) பிஞ்சப்புவின் அந்நிமகாலம் :

நோயுற்ற தந்தைக்கு உரிய மருந்து வகைகளை வாங்கிக் கொடுக்க முடியாத பொருளாதார நெருக்கடி நிலையில் ரத்னவீர. சம்பளம் கிடைக்க இன்னும் ஒரு கிழமை இருக்கிறது. மனைவி பிரேமலதா மாமனுக்குக்கு ஆதரவாகப் பணிவிடை செய்கிறாள். பாமசியில் வாங்கிக்கொள்ளும்படி வைத்தியசாலையில் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்ட மருந்துத் துண்டை, நேற்றிரவு மகனிடம் பிஞ்சப்பு கொடுத்தார். அப்பொழுது தொடக்கம் அவன் யோசிக்கத் தொடங்கினான். பிரேமலதா கேட்டாள் :

“உங்களிடம் கொஞ்சமும் பணம் இல்லையா?”

“இருபது ரூபாய்தான் இருக்கிறது. ஒரு மாத்திரையின் விலை நான்கு ரூபாய். முன்பும் இதே மருந்தைத்தானே கொடுத்தோம். ஒரு நாளைக்கு மூன்று வீதம் பன்னிரண்டு மாத்திரைகள் வாங்கவேண்டும். சிரப்புக்கு ஐம்பது ரூபாய் செலவாகும்.” (பக். 71).

வேலைத்தலத்தில் காசு மாறி மருந்து வாங்கலாமென அவன் முயன்றான்; ஆனால் பணம் கிடைக்கவில்லை. மகன் மருந்துடன் வருவானென நோயின் வேதனையுடன். பிஞ்சப்பு காத்திருந்தா.

மாணையில் வந்தவன் தகப்பனிடம். “அப்பா, நீங்கள் கொடுத்த மருந்துச் சீட்டை எடுத்துக்கொண்டு நான் கொழும்பு முழுதும் திரிந்தேன். அந்த மருந்து எங்கும் இல்லை. முடிந்துவிட்டதாம். அடுத்த கிழமைதான் வரும் என்று கடைக்காரன் கூறினான். அப்பொழுது பாடக்கலாம்.” (பக். 74) எனப் பொய் சொன்னான்.

இரவு பிஞ்சப்பு வேதனையில் அனுங்கும் குரல் கேட்டது. வாழ்நாள் முழுதும் பட்டறையில் இருப்படித்து தன்னை உயர்த்தப் பாடுபட்ட தந்தைக்கு உதவமுடியாத நிலையை எண்ணிக் கலங்கினான் ரத்னவீர; தந்தையிடம் பொய் கூறியதும் உறுத்தியது. நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. பிரேமலதா எழுந்து பிஞ்சப்புவிடம் சென்று, அவரது மார்பில் தைலம் பூசித் தடவி ஆறுதல் படுத்தினாள். அவரோ, செத்தால் நல்லது மகனே என அரற்றினார். மகனிடம் காசு இல்லை என்பதும் அவருக்குத் தெரியும்.

விடிந்தபின் தனது ஒரு சோடி செப்புத் தோட்டைக் கழற்றிக் கணவனிடம் கொடுத்து, அவற்றை விற்று மருந்து வாங்கும்படி பிரேமலதா சொன்னாள். மருந்துடனும் மாமைற் மற்றும் நெஸ்ட் மோல்ட்டுடனும் அவன் வந்தபோது, பிஞ்சப்புவைக் காணவில்லை எனப் பதற்றத்துடன் பிரேமலதா சொல்கிறாள். வைத்தியசாலையில் இருப்பதாக யாரோ சொன்னதில், தொலைவிலுள்ள அவ்விடத்துக்குச் செல்கின்றனர்.

.... சுற்றிவர துணியினால் மூடப்பட்ட கட்டில் ஒன்றில் பிஞ்சப்பு கிடந்தார். இருவரும் சஞ்சலத்துடன் அவ்விடத்தை நெருங்கினர்.

பிஞ்சப்புவின் கண்கள் மூடப்பட்டிருந்தன. தேகம் அசைவற்றுக் கிடந்தது. மார்பு மேலும் கீழும் அசைந்ததுடன் சுவாசிக்கும் சத்தமும் கேட்டது.

.... “அப்பா”. ரத்னவீர வேதனையுடன் பிஞ்சப்புவின் மார்பில் கைவைத்தபடி முன்கினான். பிஞ்சப்புவிடமிருந்து “ஹூம்” என இலேசான வேதனையொலி வந்தது. அப்பா உயிருடன் போராடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட ரத்னவீரவின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

அழகையை அடக்கமுடியாத பிரேமலதா “அப்பா: என கதறத் தொடங்கினாள். ரத்னவீரவின் கையிலிருந்த மாமைட். நெஸ்ட்மோல்ட். மருந்துகள் அடங்கிய பை நழுவிக்கீழே விழுந்தது.

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் அப்பா; எனக் கதறிய வண்ணம் ரத்னவீர பிஞ்சப்புவைவாரியணைத்தான். (பக். 84 - 85). என்பதுடன் கதை முடிகிறது. நல்ல சிறுகதை.

2. மரண நினைவுகள். மரணம். குற்றவுணர்வு.

அ) மரணம் :

இச்சிறுகதையில், ஒரே ஊரில் வசிக்கும் அல்பட், மிகிந்துகுல ஆகிய நீண்டகால ஆசிரிய நண்பர்கள் முக்கிய பாத்திரங்கள். முதல் நாள் மாலை சந்தித்த போது, எல்லாக் கடமைகளும் முடிந்துவிட்டன; இனி மேல் அமைதியாக நித்திரையிலேயே மரணம் ஏற்பட வேண்டுமென அல்பட் கூறிச் செல்கிறார். மறுநாள் காலை, அவரது மரணச் செய்தி கிடைக்கிறது; அவரது விருப்பம் போலவே படுக்கையில் மரணம்! அவரது மரணச் செய்தி தனது மரணத்துக்கான ஒரு முன்னோட்டம் என்று, மிகிந்துகுல உணர்கிறார். மரணச் சடங்கிற்குச் சென்று வந்தவர் அதே நினைவுகளில்; மகனிடமும் அதைச் சொல்கிறார். அப்படி இல்லை; நீங்கள் இன்னும் அதிக காலம் வாழ்வீர்களென அவள் கூறினாலும், அவரால் தனது மனதைத் தேற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை.

எங்கும் இருள் கூழ்ந்திருந்தது. மனத்தின் பயத்தையும் சஞ்சலத்தையும் வெளியே பரவியிருந்த இருள் அடையாளப் படுத்தியது. இன்னும் சில கணங்களில் வரும் இரவும் அதன் இருளும் நிஜமானவை என்பதை அவர் உணர்ந்தார் (94).

என்பதுடன் கதை முடிகிறது. திடீர் மரணம், தான் இல்லாத நிலை என்பவை பற்றிய உணர்வுகள் நுட்பமாகச் சொல்லப்படுவது வித்தியாசமான அனுபவம்.

ஆ) துனுமடலாவைத் தேரின் கதை :

கிரிஹாமி என்ற எட்டுப் பிள்ளைகளின் தந்தையான ஐம்பது வயது மனிதர், பிக்குவாகிறானான அவுதான் துனுமடலாவைத் தேரர். ஊரவர்கள் அவரை விரும்பாவிடினும், விகாரையின் தலைமைப் பிக்கு அவரைத் தங்கவைக்கிறார். அவர் நோய்ப்பட்டபோது தலைமைப் பிக்குவே மருத்துவம் பார்க்கிறார். நோய் தனது கையை மீறியபோது, மருத்துவமனைக்குக் கொண்டுசெல்லும் பொறுப்பை, களனிப் பல்கலைக்

கழகத்திலிருந்து விடுமுறையில் வந்த இளைய பிக்கு வான தம்மானந்த தேரரிடம் கொடுக்கிறார். முதலில் அவர் ஆனமடுவை மருத்துவமனைக்கும் பிறகு சிலாபம் பெரிய மருத்துவமனைக்கும் தேரரைக் கொண்டு போகிறார். அவரது பல்கலைக்கழகப் பட்டப் பரீட்சையைத் தவறவிட்டால், இன்னும் ஒருவரும் காத்திருக்கவேண்டும். அதனால், கொஞ்சம் பணத்தை அங்குள்ள ஒருவரிடம் கொடுத்து, தேரரைப் பராமரிக்கும்படி கூறிச் செல்கிறார். பரீட்சை முடிந்து - நான்கு நாட்களின் பின் அவர் வந்தபோது, தேரரை ஒருவரும் சரியாகப் பராமரிக்காததையும், அழுக்கு களுடன் அவரின் காவி உடை நனைந்திருந்ததையும், மருத்துவமனை உதவியாளர் ஒருவர் வெள்ளைச் சட்டையும் சாரமும் மாற்றியதையும், தேரர் இறந்து விட்டதையும் அறிகிறார். தான் பரீட்சைக்குச் செல்லாது அங்கேயே நின்றுருக்க வேண்டுமென எண்ணும் அவர், தானும் ஊரவர்களைப் போல துனுமடலாவைத் தேரரைக் கைவிட்டுவிட்டதாகக் குற்றவுணர்வுக்கு ஆளாகிறார்.

3. ஏனைய இரண்டு கதைகள்.

அ) பறை ஒலி :

வாசகராலும் பல்கலைக்கழக விமர்சகராலும் பாராட்டப்பட்ட கவிதைகளை எழுதிய கவிர்நன, பலரும் சொன்னதுக்கிணங்கத் தனது கவிதைகளைத் தொகுப் பாக்குகிறான். அவற்றை விற்பனை செய்வதுதான் கடினமாக இருக்கிறது. புத்தகம் அச்சிடுவதற்குக் கடன் தர மறுக்கும் வங்கி, கோழிப்பண்ணை வைப்பதற்குக் கடன்தருகிறதான எனவே, அவ்வாறு பொய்சொல்லிப் பெற்ற கடனில்தான் கவிதைத் தொகுப்பை அச்சிட்டான். புத்தகக் கடைகளைத் தேடிச்சென்று விற்பனைக்குக் கொடுப்பதில் பல சிரமங்கள். வேண்டாவெறுப்பாக ஐந்து பிரதிகளை மட்டும் ஒருவர் வைக்கச் சொன்னார்; விற்பிறகுதான் காசு - அதுவும் ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகுதான் காசுக்கு வரச் சொல்கிறார்! சிலர் பழுதான மீனைப் பார்ப்பதுபோல அவற்றை ஏற்க விரும்பவில்லை. யதார்த்த நிலைமை அதிர்ச்சி தருகிறது. இவை தமிழ்ச் சூழலுக்கும் பொருந்து கிறது. சூழலின் கசப்பான அபத்த நிலைச் சித்திரிப்பு நன்றாகவுள்ளது. ஆனால், அதன் பிறகு தோசைக் கடையில் வேலைசெய்யும் தமிழ் இளைஞனின் நல்ல தன்மைகளை விளக்குவது, அங்கு புத்தகப் பொதியைத் தவறவிடுவது, அதைக் குண்டு எனப் பொலிசார் எடுத்துப் பாதுகாப்பாக வெடிக்க வைக்க முயல்வது என்பனவெல்லாம் - சிறுகதையின் கூர்மையைக் குலைத்துவிடுவதில் சாதாரண கதையாகிறது.

ஆ) ஊரடங்குச் சட்டம் :

தலைப்புக் கதையான இது முக்கியமான கதையாகும். யுத்த காலத்தில் கொடும்பு - புறக் கோட்டையில், பெரும் குண்டுவெடிப்பினைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் பதற்றச் சூழலை நன்றாகச் சித்திரிக்கிறது. நூற்றுக்கணக்கானோரின் மரணமும், காயப்பட்டவர்களின் அவலமும், வதந்திகள் ஏற்படுத்தும்

உயிர்ப்பீதியில் ஏனையோர் திசைகெட்டு ஓடுவதும், எட்டு மணிக்கு ஊரடங்குச் சட்டம் அறிவிக்கப்பட்டதில் - குறைந்த போக்குவரத்துச் சேவையினால் ஏற்படும் பயண நெருக்கடியும், ஒரு கிழவி சன நெருக்கடியில் பேருந்தில் ஏறமுடியாது உதவிக்கு அவலக்குரல் எழுப்புவதும், அவரவர் தப்பிச் செல்லும் முனைப்பில் யாரும் அவளைப் பொருட்படுத்தாதபோது - முரட்டுத் தோற்றங்கொண்ட மீசைக்காரன் ஒருவன் மட்டும் இரக்கத்துடன் அவளுக்கு உதவிசெய்ய முயன்றும் கூட்ட நெருக்கடியில் அது முடியாமல்போக, இறுதியில் அவளும் கிழவியைக் கைவிட்டுப் பேருந்தின் படிகளில் தொங்கிக்கொண்டு செல்வதும், மழையும் பெய்யத் தொடங்க கையறு நிலையில் நிலத்தில் குந்திக் கிழவி புலம்புவதுமென, மானுட அவலங்கள் உயிர்த்துடிப்புடன் சொல்லப் பட்டுள்ளன. ஒரு நல்ல கதையாக இது அமைகிறது.

* *

ஆசிரியரின் அனுபவ வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தவை இக்கதைகள் என உய்த்துணர்ச் சான்றுகள் கதைகளிலேயே உள்ளன; இக்கதை களுக்கு வலு வூட்டுபவை அனுபவத் தாக்கங்கள்தான். ஆசிரியரின் புறவுலகு பற்றிய பார்வை, சக மனிதர் மீதான அக்கறை என்பன மதிக்கத் தக்கவை. அனுபவங்களைக் கலையாக மாற்றுவதற்குரிய அவரது படைப்புத் திறன், மொழி வெளிப்பாடு, வடிவ ஒழுங்கு என்பவை போற்றத்தற் குரியவை. எட்டுக் கதைகள் கொண்ட சிறிய தொகுப்பில் பெரும்பாலான கதைகள் நன்றாகவுள்ளமை முக்கியமானது.

இங்கு மொழியாக்கம் செய்த எம். சீ. ரஸ்மின், மல்லிகாதேவி ஆகியோர் சிறப்புக் கவனிப்புக்கு உரியோராகின்றனர். இருவரும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ச் சிறப்புப் பட்டதாரிகள் என்பதும் குறிக்கத்தக்கது. மூலமொழியிலிருந்து இலக்கு மொழிக்கு உயிர்ப்புடன் மொழியாக்கம் செய்யும் பணியைச் சிறப்பாக ஆற்றியிருக்கிறார்கள். இணைந்த உழைப்பு, செவ்விதாக்கம் செய்யவும் துணை செய்திருக்கும். எனினும், மூன்று இடங்களில் வரும் குறைபாடுகளையும் சுட்டத்தான் வேண்டும்.

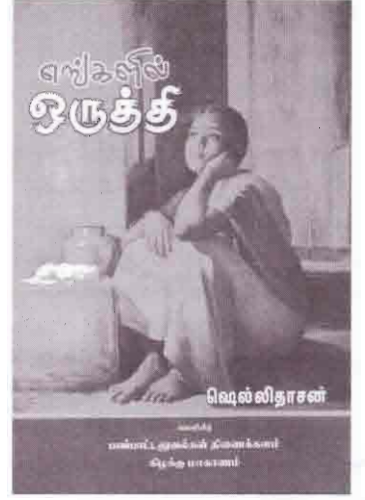
i (ஒரு கத்தோலிக்கரின்) இறுதி ஊர்வலம் சுடலையை அண்மிக்கும் வரை (பக். 92). என்று வருவது பொருத்தமில்லை. சுடலைக்குப் பதிலாக சவக்காலை அல்லது சேமக்காலை என்று வரவேண்டும்.

ii (இறுதி ஊர்வலத்தில்) மிகிந்துகுல அதிபருக்கு அருகில் விக்டர் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தார் (பக். 87). இங்கு பயணம் என்ற சொல் பொருத்தமில்லை; நடந்துகொண்டிருந்தார் என்பது பொருத்தமாகும்.

iii ... தனது கவிதைத் திறமைக்கான அங்கீகாரங்களைக் கேட்ட, கண்ட, வாசித்த அவனது உள்ளம் பொறுமையால் பூரித்துப் போனது (பக். 47). இங்கு பொறுமையால் என்பது பெருமையால் என்று வரவேண்டும்.

இறுதியாக, சிறந்த படைப்பு நூலைத் தந்த ஆசிரியருக்கும், அதனை நன்கு மொழியாக்கம் செய்த இருவருக்கும் பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக் கட்டுரையை முடிக்கிறேன்!

29.04.2018

ஷெல்லிதாசனின்

“ளங்களில் ஒருத்தி”

சிறுகதைத்தொகுப்பினை முன்வைத்து

■ மு.அநாதரசுகன்

ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு சமூக அக்கறைபுள்ள பல கவிதைகளைத் தந்தவர் கவிஞர் ஷெல்லிதாசன். இதுவரை “செம்மாதாளம் பூ”, “நகர வீதிகளில் நதிப் பிரவாகம்” ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புக்களை தந்தவர். சிறுவர் இலக்கியத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டு “வண்ண வண்ண பூக்கள்” என்ற சிறுவர் பாடல் தொகுப்பினை யும் வெளியிட்டவர். நீண்ட காலமாக கவிதையுலகில் பயணித்த ஷெல்லிதாசன் அண்மையில் “ளங்களில் ஒருத்தி” என்ற தனது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பின் மூலம் சிறுகதையாளராகவும் பரிமாணித்துள்ளார்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் நாம் வாழுகின்ற சமூகத்தையே படிமமாகக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன. நம்மைச்சுற்றி இருக்கும் மன்தர்களின் உள் முரண்கள், சாதியம், மூடநம்பிக்கை, போலித்தனம், சுரண்டல்கள், அடக்குமுறைகள், சிறுவர், பெண்கள் மீதான வன்கொடுமைகள் எனப் பல விடயங்களை அவரது கதைகள் உள்ளீடாகக் கொண்டுள்ளன.

ஷெல்லிதாசன் தனது அனுபவங்களை கதைகளினூடாக எம்முடன் பகிர்ந்து கொள்வதுடன், தனது அகப்பார்வையையும் பல கதைகளில் இனங் காட்டியுள்ளார். சக மனிதர்கள் மீதான அக்கறைதான் ஷெல்லிதாசனை இப்படியெல்லாம் எழுத வைத்துள்ளது.

இத்தொகுப்பிலுள்ள நல்ல கதைகளில் “சிறை உடைப்பு” என்பது ஒன்று. இக்கதை குடும்ப வறுமை பெண்பிள்ளைகளை ஒரு சமையாகக் கருதி, உத்தியோக இலட்சணத்துக்காக குடிகாரனொருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட நிர்ப்பந்திக்கிறது. அத்தகைய ஒரு பெண்ணின் கதையாக விரிகிறது இக்கதை. இதனால் மீளமுடியாத துன்பத்தினுள் ஆழ்ந்து போன கமலா, குடிகாரக்கணவன் இறந்த பின் தன் வாழ்க்கையை புதிய தடத்தில், தளைகள் நீங்கிய போக்கில் வாழ முயல்கிறாள். சாரமற்ற வாழ்விலிருந்து மீண்டு நம்பிக்கையுடன் புதிய வாழ்வை கட்டமைக்கும் பெண்ணின் திடசங்கற்பம் முற்போக்கானது. பெண்கள் தங்களைக் கட்டி வைத்த தளைகளை அறுத்துக் கொண்டு முன்னோக்கிச் செல்வதற்கான திசை மார்க்கத்தையும் இக்கதை காட்டி நிற்பது சிறப்பாகும்.

அடுத்து “ளங்களில் ஒருத்தி” என்பதும் குறிப்

பிடக் கூடிய கதை. இது தொகுப்பின் தலைப்பாகவும் உள்ளது. யாழ்ப்பாண மண்ணின் இரண்டாயிரம் ஆண்டு பழமைவாத மரபான “சாதியம்” பற்றியது. ஒரு வகையில் சாகியத்தின் நெகிழ்வுப்போக்கை கூற விளைகிறது. அத்துடன் சாதியத்தின் சமகால யதார்த்தம் பற்றியதாகவும் நகர்த்தப்படுகிறது. இளமைக்காலத்தில் சாதித்திமிர் கொண்டு, ஒடுக்கப்பட்ட சாதியில் குறைந்த கந்தனின் குடும்பத்தை தீட்டுப்பார்த்து ஒதுக்கி வைத்த தனமக்கா, பின்நாளில், தனது கணவன் இறந்து போக, பிள்ளைகளும் வெளிநாடுகளில் தஞ்சமடைய, உறவுகளும் கை விரிக்க, உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டவளாகிறாள்.

கடைசிக் காலத்தில் கந்தனது குடும்பமே அவளுக்கு அனுசரணையாகிறது. காலமும் மாற காட்சிகளும் மாறுகின்றதென்ற செய்தியை கதை அழகாகக் கூறி நிற்கிறது. முன்னர் வீட்டுப் படிக்களையே தாண்ட முடியாத கந்தன் (பின் நாளில் கந்தசாமி) குடும்பம் தனமக்காவின் வீட்டுக்குசினி வரை எந்த மனத்தடையுமின்றி புளங்குவது அவளுக்கு உற்ற துணையாக இருப்பது என்பது சமூக மாற்றமா அல்லது சுயநலமா என வாசகனை சிந்திக்க வைக்கிறது. கதாபாத்திரங்களின் குணவியல்புகள் இயல்பாக கதையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இலக்கியம் சமூக மாற்றத்துக்கான அவசியத்தைப் பேசும். அதற்கான விளைவை முன் மொழியும் என்பதற்கு இக்கதை சான்றுபகர்கிறது.

இன்றைய எமது சமூகத்தில் வெளிநாட்டுப்பணம் எத்தகைய எதிர்வினைகளையாற்றுகிறது, குறிப்பாக, பெண்களை ஈவிரக்கமற்ற பணமோகிகளாக மாற்றுகின்றது என்பதைச் சொல்லும் கதை “கரன்சி வாலாயம்” என்பது.

வெளிநாட்டிலிருந்து பிள்ளைகள் அனுப்பும் பணத்தை வட்டிக்குக் கொடுத்து கராராக நின்று அதனை வதலிக்கும் யோகம் என்ற பெண்ணைப் பற்றி கதை நகர்கிறது. கதையில் முரண்கை என்னவெனில் அவளது கணவனுக்கு இதிலெல்லாம் உடன்பாடில்லை. எதிர் முரண்நிலைப் பாத்திரங்களாக கணவனையும், மனைவியையும் ஷெல்லிதாசன் இதில் படைத்துள்ளார். கதையில் இழையோடும் அங்கதச்சுவை வாசகனுக்கு நல்லரசனையை தருகிறது.

“எமக்குள்ளும் சில கறுப்பாடுகள்” என்று கதை ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தில் தூண்டப்படுகின்ற “தன்னலம்” உடன் பிறந்த சகோதரியையே பழிவாங்க முனைந்து நிற்கிறதென்பதைக் கூறுகிறது. இக்கதை யினை இளவயதில் ஏற்பட்ட உளநிலைப் பாதிப்பே அவளது பிறழ்வான நடத்தைக்கு காரணமாகின்றது என்பதை முன்வைக்கும் உளவியல் சார் கதையாகவும் கொள்ளலாம்.

தொகுப்பின் முதல் கதையான, “மல்லிகைப் பூ வாசம்” என்பது, அலுவலக வேலைப்பழு, நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் மன சாட்சியுடன் வேலை செய்யும் பணியாளர் ஒருவர் வீட்டினை கவனிக்காமல் மனைவி யின் நச்சரிப்புக்கு உள்ளாகி இரு துருவப்பட்ட களங்களில் அல்லுறுவது பற்றிய கதை. மனைவியைத் திருப்திப்படுத்தப் போய் இறுதியில் மனம் வெதுப்பி நிற்கும் சம்பவத்தை அங்கதைச் சுவையுடன் இயல்பான நடையில் கூறும் கதை இது.

இன்னொரு நல்ல கதை “மழையில் ஓர் அறுவடை” என்பது முதலாளி ஒருவனது நிலத்தில் பணிவும் குனிவுமாக மாடாக உழைத்து ஓடாகத் தேய்ந்து போன இராமையா என்ற தொழிலாளியின் குடும்பம் எப்படி ஏமாற்றப்படுகின்றது என்பதை வர்க்க நோக்கில் கூறும் கதை. இக்கதை வர்க்க உறவு நிலை தொழிலாளியின் வாழ்வின் சகல கூறுகளிலும் அதிகாரம் செலுத்தி உளவியல் ரீதியான தாக்கத்தினையும் விளைவிக்கின்றது என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துகின்றது. இக்கதையில் முதலாளியின் செய்கைக்கு இராமையாவிடமிருந்து எதிர்க்குரல் எழுந்து சற்று நெருடலைத் தந்தது.

தொகுப்பிலுள்ள இன்னொரு கதை, வீட்டில் வேலைக் கமர்த்தப்பட்ட மலையகச்சிறுமி லட்சுமிக்கு எசமானியால் இழைக்கப்பட்ட கொடுமை கண்டு நியாயம் கேட்கும் கதையாக “குறிஞ்சிப் பூ” நகர்கிறது. மலையகத்திலிருந்து வறுமை காரணமாக வீட்டு வேலைக்குச் செல்லும் சிறுமி சட்ட ரீதியான பாதுகாப்பு இல்லாமையால் சித்திரவதைக்கு உள்ளாகிறாள். இதனைக் கண்டு மனம் குமிறி நியாயம் கேட்கும் ஒருவரால் அவளுக்கு சிறை வாழ்விலிருந்து விடுதலை கிடைக்கின்றது. இக்கதையில் சிறுமை கண்டு ஆவேசப்படும் ஷெல்லிதாசனின் படைப்புமனமும் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

தொகுப்பிலுள்ள பல கதைகள் சமூகம், குடும்பம், பொருளாதாரம் என்ற கூறுகளின் உறவுகள் சார்வை. அறம் சார்ந்த முரண்களின் மீதான கேள்விகளை எழுப்புவவை. குறிப்பாக மனிதர்களது முரண்பாட்டைக் கோலங்களை வெளிப்படுத்துவதே ஷெல்லிதாசனின் நிகழ்வுப்போக்காக உள்ளது. அத்துடன் விளிம்பு நிலை மாந்தர் மீதும் பரிவு கொண்டு யதார்த்தப்பாங்கான கதைகளையும் சரளமான மொழிநடையில் எழுதியுள்ளார் என்பது முக்கியமானது. மனித வாழ்வின் இருண்ட பகுதிகள் மீது ஒளி பாய்ச்சி அவற்றை வாசகர்களுக்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தனி மனித நடத்தைகளும் கூட சமூகத்தின் அடையாளமே என்பதை தனது கதைகளில் வடிவமைத்துள்ளார். பல கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் எங்களுடன் ஊடாடுபவையாக உள்ளன. வாசகர் மனங்களில் நிலைத்து நிற்கக்கூடியவை.

ஷெல்லிதாசன் சில கதைகளில் சிறுமை கண்டு ஆவேசத்துடன் செய்தியை உரத்துச் சொல்கிறார். அது கதையின் பிரசார வாதையாகாது. ஒரு படைப்பாளி தன் செய்தியை ஆவேசமாக உரத்துச் சொல்ல முற்படுவார். இன்னொருவர் மென்மையாகச் சொல்ல விளைவார். இருவருடைய படைப்பின் நோக்கமும் பிரச்சாரம்தான்.

இறுதியாக இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் பல கதைகள் இன்னும் நல்வ கதைகளாக உருவாவதற்குரிய கூறுகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை நேர்த்தி யாக வளர்த்துச் செல்லும் ஆற்றல் ஷெல்லிதாசனிடம் உள்ளது என்பதற்கான தடயங்கள் பல கதைகளில் வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

சீரோ கல்சுவலிற்றி!

எங்கள் மண்ணில்தான்
“சீரோ கல்சுவலிற்றி” இலும்
“கியுமனி ரேறியன் ஒப்பறேசன்” இலும்
ஒரு இலட்சத்திற்கும் மேல்
உயிர்கள் போயின!

குறிப்பு: 2009இல் வன்னியில் இலங்கைப் படையினர் நடந்திய கோரத் தாண்டவத்திற்கு இட்ட பெயர்தான் “சீரோ கல்சுவலிற்றி” யும், “கியுமனி ரேறியன் ஒப்பறேசன்” னும்!

கேவலம்

எங்கள் பிள்ளைகள்
வேட்டையாடப்பட்டபோது
இம்மண்ணில்
தெருநாய்கள்கூட
பத்திரமாய்
பாதுகாக்கப்பட்டன!

இனியாவது சொல்லுங்கள்!

நீங்கள் பிடித்தவர்களும்
நாங்கள் ஒப்படைத்தவர்களும் எங்கே!

இனியாவது சொல்லிவிடுங்கள்
“கொன்றுவிட்டோம்” என்று!

அந்தியேட்டிக் கிரிக்கைகளைச் செய்ய!

நைலும் நந்தியும்!

நைல்நதிபோல
எங்கள் நந்திக்கடலும்
இரத்தமாகியதை;
இனிமேலாவது அறிவிப்பாயா
ஐக்கிய நாடே!

காடு வீடாகி, வீடு காடாகி...!

ஆரம்பத்தில்,
எங்கள் காடுகள்
வீடுகளாகின!

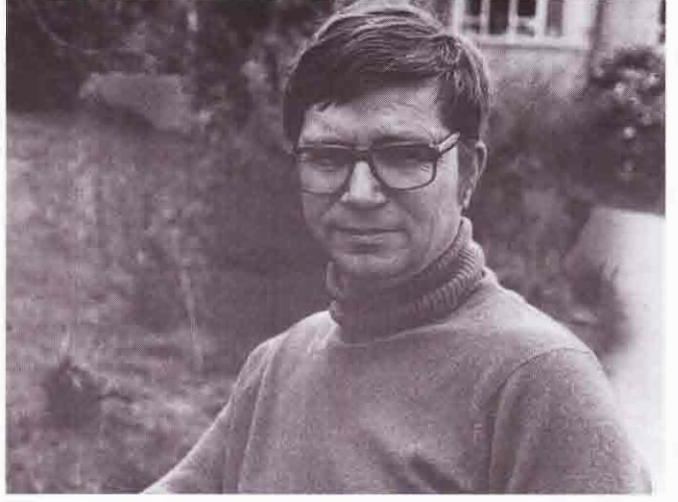
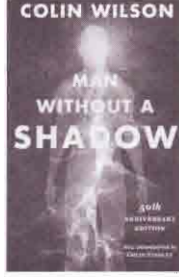
அனர்த்தத்தில்,
எங்கள் வீடுகள்
காடுகளாகின!

ஆக்கிரமிப்பில்,
எங்கள் காடுகள்
மீண்டும் வீடுகளாகின
இராணுவ வீடுகளாகின!

செ.அன்புராசாவின் கவிதைகள்

கொலின் உவில்சன்

■ கே. எஸ். சிவகுமாரன்

வித்தியாசமான ஓர் ஆங்கில எழுத்தாளர் தொடர்பாக நான் இங்கு எழுத விரும்புகிறேன்.

அவர் பெயர் கொலின் உவில்சன். இங்கிலாந்தில் பிறந்து அமெரிக்காவில் வாழ்ந்து 2013 ஆம் ஆண்டு மறைந்து விட்டார். இறக்கும் போது அவருக்கு 82 வயது ஆகும்.

புதினேழு வயதில் எனக்கு இவர் எழுதிய நூல் ஒன்று வாசிக்கக் கிடைத்தது. “டயறி” ரூபத்தில் எழுதப்பட்ட இந்த 256 பக்கத் துப்புறியும் நாவல் எனக்கு சுவாரஸ்யத்தை அளித்தது. அதன் பெயர் “Man Without A Shadow” (நிழலில்லாத மனிதன்.)

அவர் எழுதிய புனைகதைகளும் தத்துவார்த்த ரீதியான இலக்கிய அறிவுத் தொகுப்பாகிய “The Outsider” (வெளி ஆள்) உம் இன்ன பிறவும், கடந்த நூற்றாண்டில் பிரசித்தி பெற்றவை. அவருடைய ஏனைய நூல்கள் பற்றிய எனது ரசனைக் குறிப்புகளை இங்கு தவிர்த்து, “நிழலில்லாத மனிதன்” நாவல் பற்றிய மேற்கோள் களடங்கிய ரசனையை இங்கு வெளியிடுகிறேன். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட உவில்சனின் கருத்துக்களைத் தமிழில் இங்கு நான் தருகிறேன்.

“Ritual in the dark” (இருளில் கிரியைகள்) என்ற நாவலை எழுதிய பின்னர் தான் தனது இரண்டாவது நாவலான “நிழலில்லாத மனிதன்” Pan Books வெளியீடாக 1963 இல் வந்தது.

இந்த நாவலில் Gerard Sorme என்ற பாத்திரத் துடன் Austin Nunne, Caradoc Cunneigham போன்ற பாத்திரங்களும் வருகின்றனர். இந்த நாவலில் ஜெரார்ட் லோம் என்ற பாத்திரம் எழுதிய Sex சம்பந்தமான நாட்குறிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன.

வளரிளம் பருவத்திலிருந்த நான் அக்காலத்தில் காம உணர்ச்சிகளையும் துப்புறியும் சாகசங்களையும் விரும்பி வாசிப்பதில் அதிக நாட்டம் கொண்டிருந்தது இயற்கையே. அதன் பின்னர் படிப்படியாக மேனாட்டு இலக்கியம், இசை, அறிவியல், தத்துவம் போன்ற பொருள்களில் நாட்டம் அதிகரித்தது. அதற்குப் பெரும் உதவியதாக கொலின் உவில்சன் எழுதிய “வெளியாளர்”, “வெளியாளருக்கும் அப்பால்” போன்ற ஆக்கங்களைப் படித்துப் பயன்பெற்றேன்.

இலக்கியத் திறனாய்வில் நான் நாட்டம் கொண்ட பொழுது கொலின் உவில்சன் பின்பற்றிய “ஈர்ப்பியல் சார்ந்த திறனாய்வு” (existential criticism)

திறனாய்வு என்னைக் கவர்ந்து வந்துள்ளது. அதாவது இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளுக்கு இணங்கவோ பல்வேறு சித்தாந்தங்களுக்கு இணங்கவோ மாத்திரம் ஓர் இலக்கியப்படைப்பை அணுகாமல் அப்படைப்பு என்ன கூறுகின்றது. இருப்பியல் என்றால் என்ன? வாழ்வதற்கான நோக்கம் என்ன? போன்ற விஷயங்களையும் கவனத்திற்கு எடுக்க வேண்டும் என்பதாகும். அதே நேரத்தில் சமூகவியல் வாதிகள் வலியுறுத்தும் சமூகப் பிரக்ஞையை அவர் புறந்தள்ளினார் என்பதனால் நான் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாததனால், காலக்கிரமத்தில் எனது திறனாய்வுப் பார்வை இப்பொழுது விரிந்திருக்கிறது.

இக்கட்டுரையின் நீளம் 500 சொற்களுக்குள் அடங்க வேண்டுமென்பதால், மேலும் கதையளக்காமல், “நிழலில்லாத மனிதன்” சிருஷ்டிக்கு வருவோம். அதற்கு முன்னர், நூலாசிரியர் எழுதிய முன்னுரையையும் அவரின் முக்கிய பாத்திரமான ஜெரார்ட் லோம் எழுதிய தான குறிப்பு ஒன்றையும் படித்துப் பாருங்கள்

இந்த Paper such நூலில் 19 ஆம் பக்கத்தில் ஆரம்பமாகி 253 ஆம் பக்கத்தில் முடிவடைகிறது. 254 255 இல் நூலாசிரியரின் குறிப்பு ஒன்று இடம்பெறுகிறது.

ஒக்டோபர் மாதம் 20 ஆம் திகதி நாட்குறிப்புடன் ஆரம்பமாகிறது கதை. கதையை மீளவும் சொல்வதல்ல என் நோக்கம். மாறாக எனக்குப் பிடித்த சில பகுதிகளைத் தமிழில் தருவதே எனது விருப்பம்.

• பேடோவிடம் சொக்கிரட்டிஸ் கூறினார்: “தத்துவ வாதிகள் தமது வாழ்நாள் முழுவதும் உடலில் இருந்து தப்பிப் போக முயன்றனர்” என இதனை நான் புரிந்து கொள்கிறேன்.

• இன்று எனது உடலின்ப வேட்கையினின்றும் விடுபட்டிருக்கிறேன். இது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. எனது சின்ன வயது முதல் நான் அதிகளவு செக்ஸில் நாட்டமாய் இருந்தேன்.

• மாயவித்தைபோல நெருங்கியது இந்த செக்ஸ் அதுபோல, ஒரு தத்துவஞானி, இவ்வலக செயற்பாடுகளின் நோக்கம் இந்த உடலுறவின் வலுவை அறிந்து கொள்வான். செக்ஸ் என்பது செக்ஸுக்காகவானது மட்டுமல்ல எனபது தான் உண்மை. லிபிடோ என்பது ஒரு கற்பிதமே.

• இன்றைய பயங்கரமான மன அழுத்தங்களைத் தோற்கடிக்கத்தக்கது செக்ஸ் மாத்திரமே.

• கோர்கி எழுதிய நூலொன்றுக்கு டோல்ஸ் டோய் எழுதிய குறிப்பு என்னைக் கவர்ந்தது.

“டேய், எல்லாரும்... எழும்புங்க நாய்களா!
நளாயினி டீச்சர் வந்திட்டாவாட்டா!”

துருப்பிடித்த சைக்கிளைச் சுவரில் சாத்திவிட்டு
கூவிக்கொண்டே உள்ளே வந்தான் ஜெயேந்திரன். எங்கள்
நண்பர்கள் வட்டத்திற்குள் செய்திகளை உடனுக்குடன்
கொண்டு வரும் நடமாடும் செய்திச்சேவை இவன்தான்.
அவனுக்கு மட்டும் எப்படித்தான் எல்லாவிடயங்களும்
தெரியவருகின்றதோ ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும்.

“டேய் பரட்டை, பொய் சொல்லாதடா!
டீச்சருக்கு கெம்பஸ் எக்ஸாம் இன்னும் முடியல்ல
தெரியுமா?”

“டேய், பொய்யென்டா அப்பிட்யே
போத்திட்டுப்பற்றா! உனக்கு கனவுல கூட டீச்சர்
வரமாட்டாடா எருமை மாடு!” என்றான் கோபத்தோடு.

“எக்ஸாம் விட்டுட்டு எப்பிடிரா வருவா?”

“அதெல்லாம் பிந்திப்போட்டுட்டாங்க.

நாங்கல்லாம் யாரு... நேத்திரவு ஒன்பது மணி இங்லீஷ்
நியூஸ் புல்லட்டினி! எங்க, தெரிஞ்சா நியூஸ்
புல்லட்டினுக்கு ஸ்பெல்லிங் சொல்லு பாப்பம்...? நம்ம
பியோன் அத்துலான் நானா ஸ்கூல்லருந்து சொல்லி
வுட்டிருக்காரு. எல்லாரையும் கெதியா வெளிக்கிட்டு
வரட்டாம். வாங்கடா நான் போறேன்” என்று விட்டு
சிட்டாகப் பறந்துவிட்டான்.

அவ்வளவுதான் அந்தச் சிறிய ஓட்டு வீட்டினுள்
படுத்துக்கிடந்தவன், பல்லைத் துலக்கியவன், படித்துக்
கிடந்தவன் உட்பட அத்தனைபேரும் பரபரப்பாகி
விட்டோம். அடுத்த பதினைந்தாவது நிமிடம்
எல்லோரும் பாடசாலையில் இருந்தோம்.

நானும் எனது வகுப்பு நண்பர்களும் உள்ளூர்ப்
பாடசாலையில் ஏ.எல் உயிரியல் விஞ்ஞானப்பிரிவு
முதலாம் வருடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம்.
அந்தக் காலகட்டத்தில் எங்கள் ஊரிலே இரண்டு
பாடசாலைகளில் மட்டுமே கணித விஞ்ஞானப் பிரிவு
வகுப்புகள் இருந்து வந்தன. எங்கள் கிராமத்துக்கு
யாராவது வெளியூரிலிருந்து வருவதென்றால் முதலில்
திருகோணமலை நகருக்கு வரவேண்டும். அங்கிருந்து
இயற்கைத் துறைமுகத்தினூடாக கொட்டியாரக்
குடாவை லோஞ்ச் என அழைக்கப்படும் பயணிகள்
படகில் கடந்து ஏறத்தாழ ஒன்றரை மணிநேரம் பயணம்
செய்துதான் வந்துசேர வேண்டும். ஆதலால் கல்வித்
திணைக்களத்தினால் நியமிக்கப்படும் விஞ்ஞானப்
பட்டதாரிகளில் பலர் பாடசாலைக்கு வந்து சேர்வதே
கிடையாது. அப்படியே வந்தாலும் அதிககாலம் நின்று
நிலைப்பதும் கிடையாது.

இதனால் திறமையாகக் கற்பிக்கக்கூடிய
விஞ்ஞானப்பட்டதாரிகளை திருகோணமலையிலிருந்து
மூதூருக்கு வார இறுதியில் மட்டும் வந்து கற்பித்து
விட்டுச் செல்லும் தனியார் வகுப்புகளை எங்கள் பாட
சாலையின் நிருவாகம் ஏற்படுத்தித் தந்திருந்தது. அப்படி
வந்தவர்களில் ஒருவர்தான் உயிரியல் விஞ்ஞானப்
பட்டதாரியான நளாயினி டீச்சர்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் எங்கள் ஊர்
தியேட்டரில் விடலைப் பையன்களின் காதலைச்
சித்தரிக்கும் சில தமிழ்த் திரைப்படங்கள் அடுத்தடுத்து
வெளியாகி சக்கைபோடு போட்டுக் கொண்டிருந்தன.
அவற்றின் தாக்கத்தினால் இளவட்டப் பையன்களான

ருளாயினி டீச்சர்

-மூதூர் மொகமட் ராபி -

நாங்கள் தூக்கத்தை மறந்து அலைந்து கொண்டிருந்தோம்.

அந்தவேளை பார்த்து எங்களோடு கூடப்படித்து
வந்த அழகான மாணவிகள் பலர் பாடசாலையிலிருந்து
விலகிவிட்டார்கள். ஓஎல் பரீட்சையில் குறைவான
பெறுபேறுகளைப் பெற்றிருந்த காரணத்தாலும் அந்த
நாட்களிலே பெண்பிள்ளைகள் ஓஎல் வரைக்கும்
படித்தாலே போதும் என்று கருதும் பெற்றோர்கள் அதிகம்
இருந்த காரணத்தாலும் ஏஎல் படிக்க வராமல் வீட்டி
லிருந்து விட்டார்கள். ஓரளவு தேறியவர்களிலே சிலர்
உறவினர் வீட்டிலிருந்து படிப்பதற்காகவும் பெண்கள்
மதரஸாக்களிலே சேர்வதற்காகவும் வெளியூரைப் பார்த்துச்
சென்று விட்டார்கள். இதனால் எங்கள் உயர்தர
வகுப்புகளிலே கரும் வரட்சி நிலவியது.

இந்த நேரத்தில்தான் காய்ந்த நிலத்தில் கோடை
மழைபோல அழகேயுருவான நளாயினி டீச்சர் ஊருக்கு
வந்து சேர்ந்தா. நளாயினி டீச்சருக்கு அப்போது இருபத்
தாறு வயதுதான் இருக்கும். நடுத்தர உயரம். அளவான
உடற்கட்டு. வெண்ணிற தேகம். இன்றுள்ள சினிமா நடிகை
களும் கூட தோற்றுப்போகும் கொள்ளை அழகு. மொத்தத்
திலே மெழுகுச் சிலையொன்று உயிர்பெற்று நடமாடுவது
போன்ற செழுமையான தோற்றத்துடன் இருப்பா.

வார இறுதிநாட்களில் மட்டும் டீச்சர் மூதூருக்கு
வந்து செல்வதால் வெள்ளிக்கிழமை போய் சனிக்கிழமை

எப்போதடா வரும் என்று எல்லோரும் காத்திருப்போம். சனிக்கிழமைகாலை திருகோணமலையிலிருந்து புறப்படும் இரண்டாவது லோஞ்சிலேறி மூதூர் ஜெற்றியிலறங்கி அங்கிருந்து பஸ் பிடித்து டீச்சர் வந்து சேர ஒன்பதரை மணியாகிவிடும். ஆனால் படுஸ்டைலாக வெளிக்கிட்டு எட்டுமணிக்கே வந்து காத்துக்கிடப்போம்.

ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் டீச்சரின் வகுப்பு ரத்தானால் அந்தவாரம் தாடி வைக்காத தேவதாஸ்களை நிச்சயம் பார்க்கலாம். ஆக மொத்தத்தில் டீச்சரிடம் பாடத்தை நன்றாகப் படித்தோமா இல்லையோ ஏதோ ஒருவிதத்தில் டீச்சரின் கவனத்தை எங்கள்பால் திருப்புவதிலும் அவர் சுற்பித்தலின்போது இயல்பாக தருகின்ற சிறு பாராட்டு வார்த்தைகளில் சொக்கிப்போய் அதை மிகைப்படுத்தி மற்றவர்களிடம் பீற்றிக் கொள்வதிலும் மும்முரமாக இருந்தோம். ஒவ்வொரு வாரமும் திங்கட்கிழமை பாடசாலைக்கு வந்தால் முந்திய இரு நாட்களிலும் நளாயினி டீச்சரின் வகுப்புகளில் நிகழ்ந்தவற்றைப் பற்றிய அலசல் நடக்கும். அந்தந்த வார அலசல்களிலிருந்து நளாயினி டீச்சரின் மனங்கவரந்த மாணவன் என்ற இடத்திற்கு சிலர் உரிமை கோருவதும் சிலர் அதைக் கேலி செய்வதும் நடக்கும். பலருக்கு தாம் டீச்சரை ரசிப்பதை வெளிப்படையாக காண்பித்துக் கொள்வதில் தயக்கம் இருந்தது. ஆயினும் எங்கள் எல்லோருக்குமிடையே டீச்சருக்காக உள்ளூர் மெல்லிய பணிப்போர் நடந்து கொண்டிருந்தது மட்டும் உண்மை.

எங்களிடையே எவ்வளவுதான் போட்டி, பொறாமை, பிரச்சினைகள் இருந்தாலும் அவை எதனையும் டீச்சரின் முன்னிலையில் காட்டிக்கொள்ளாதிருந்தோம். அந்த விடயத்தில் மட்டும் எங்களுக்குள் எழுதாச்சட்டம் ஒன்று மீறப்படாமல் இருந்து வந்தது. மதியம் வரை டீச்சரின் பாடம் நடக்கும். மதியவேளையானதும் மில்லுக்கிணற்றடி ஐயர் வீட்டிலிருந்து டீச்சருக்கு சாப்பாடு வரும். நாங்களுமே வீட்டிற்குப் போய் சிடைத்ததை ஷிமுங்கி விட்டு ஓடி வருவோம். இரண்டு மணியளவில் மீண்டும் ஆரம்பித்து மாலை நான்குமணிக் கெல்லாம் பாடம் முடிந்துவிடும். நாலு முப்பதுக்கு மூதூர் லிருந்து புறப்படும் கடைசிலோஞ்சி புறப்படும். அதைத் தவறவிட்டால் திருகோணமலைக்குத் திரும்ப முடியாது.

அது ஆட்டோ முச்சக்கரவண்டிகள் அறிமுகமாகாத காலம். டாக்ஸி காரர்களும் அன்று வெகுகுறைவாதலால் அந்தநேரம் அவ்வழியாகவரும் இ.போ.ச பஸ் மட்டுமே இரண்டு கிலோமீற்றர் தூரத்திலிருக்கும் மூதூர் ஜெற்றிக்குப் போவதற்கிருந்த ஒரேமார்க்கம். அதைப் பிடித்து ஜெற்றிக்குச் செல்லும் முனைப்பில் டீச்சர் பரபரப்பாக இருப்பது வழமை. சிலவேளைகளில் அந்த பஸ் வந்து சேர தாமதமாவதுமுண்டு. அந்த வேளையில் பஸ்தரிப்பில் குடையுடன் நின்றபடி “கடைசிலோஞ்சைத் தவறவிட்டு விடுவோமோ” என்ற லேசான பதற்றத்தில் அந்தத் திசையை அடிக்கடி பார்த்தபடியே இருப்பார் டீச்சர்.

அழகான பெண்கள் எதைச் செய்தாலும் அழகாகவே இருக்கும் என்பதற்கு நளாயினி டீச்சர்தான் உதாரணம். பஸ்ஸை எதிர்பார்த்துக் கைக்கடிக்காரத்தையும் வீதி முனையையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி அவர் தவிக்கும்போது அது ஒரு தேர்ந்த நாட்டிய மங்கையின் விழியசைவுகளைப் போலவே தோன்றும். பஸ் வந்து

சேரும் வரை அந்தப் பெண்மணியிடம் தெரியும் பதற்றத்தையும் அது வந்து சேர்ந்ததும் அவருடைய அழகிய முகத்தில் ஏற்படும் ஆசுவாசத்தையும் நாங்கள் ரசிக்கத் தவறியதேயில்லை.

நீங்கள் நம்பாவில்லையானாலும் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். அவற்றைப் பார்த்து மயங்கி இரவிரவாக விழித்திருந்து,

“இத்தனை உணர்ச்சி விமானங்கள்

ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் இலாவகமாக

இறங்கிச் செல்கின்றனவே..

விழி விளக்குகள் வழிகாட்டும்

உன் சந்திரவதனமென்ன சர்வதேச விமானத்தளமா..?”

என்று நாங்கள் எழுதிய புதுக்கவிதைகளெல்லாம் தாளாமாய் புழங்கின.

இத்தனைக்கும் வேறு யாரும் எடுக்கும் பாடங்களைன்றால் வகுப்பு முடிந்த மறுநிமிடம் ஆட்களைக் காணமுடியாது. ஆனால் நளாயினி டீச்சருக்கு மட்டும் ஜெயலலிதாவின் அமைச்சர்கள் போல பொறுப்பாக நின்று பயபக்தியுடன் பஸ்ஸிலேற்றி அனுப்பி விட்டுத்தான் வீட்டுக்குத் திரும்புவோம். பஸ் புறப்பட்டு வீதி வளைவில் மறையும் வரை நின்று பார்த்துவிட்டுப் போனால்தான் சாப்பாடு ஜீரணமாகும் சிலருக்கு.

அதிலும் எங்கள் செய்திச்சேவை “பரட்டை”

ஜெயேந்திரன் இன்னும் ஒருபடிமேல்.

பஸ் வந்துசேரும் வரை டீச்சரின் பார்வையில் படத்தக்கதாக தன்னுடைய சைக்கிளை முன்னும் பின்னும் சுற்றிச் சுற்றி ஓட்டிக்கொண்டேயிருப்பான். டீச்சர் ஏறியதும் தூசு கிளப்பியபடி புறப்பட்டுச் செல்லும் பஸ்ஸின் பின்னால் சிறிது தூரம் வேகமாக துரத்திச்சென்று திரும்பி வந்து வேட்டை நாய் போல மூச்சிரைப்பான்.

“இது உனக்குத் தேவையாடா?” என்று கேட்டால் “இல்லடா, பஸ்ஸைக்குள்ளிருந்து டீச்சர் எனக்கு கை காட்டினாடா மச்சான்” என்று அளப்பான்.

அவன் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கின்றான் என்று யோசித்துப் பார்த்ததில் அதற்கு மறைவான காரணம் ஒன்றிருப்பது தெரியவந்தது. அதாவது என்றாவது ஒருநாள் பஸ் மிகவும் தாமதமாக வரும் அல்லது இடையில் பழுதாகும். அந்த நாளில் வேறுவழியின்றி டீச்சர் தன்னை சைக்கிளில் டபுள்ஸ் ஏற்றிக்கொண்டு ஜெற்றியில் விடச் சொல்லுவார் என்ற நப்பாசைதான் அது. அப்படி மட்டும் நடந்துவிட்டால் பரட்டை சாகாமலே சொர்க்கத்துக்குப் போய்விடுவான்.

“டேய் மச்சான், நீ கவலைப்படாதடா... டீச்சர் ஒருநாளும் அவன் சைக்கிள் ஏறமாட்டா!” என்று என்னைச் சமாதானப்படுத்தினான் பாஹிம்.

“டீச்சர் அப்பிடயில்லண்டு எனக்குத் தெரியும்டா. ஆனா ஒருவேளை லோஞ்சை விட்டுருவோம் என்ற பயத்தில பரவாயில்லண்டு ஏறிட்டாண்டா... அதுக்குப் பிறகு பரட்டை எப்பிடித் திரிவாண்டு யோசிச்சுப்பாருடா. சே! நாமெல்லாம் இருக்கத் தேவையில்ல..”

ஜெயேந்திரனின் திட்டத்தை முறியடிப்பது எப்படி என்று கடுமையாக யோசித்ததில் இறுதியாக நாங்களும் ஒரு நல்ல சைக்கிளை வகுப்புக்கு எடுத்து வருவது என்று தீர்மானித்தோம். பாட ரீதியாக டீச்சரிடம் நல்ல பெயர் பெற்ற மாணவர்களில் நானும் ஒருவன் என்பதால் ஜெயேந்திரனை விட என்னைத்தான் அவர்

விரும்புவார் என்பது எனது ஆதரவுக்குமுடிவடைய யோசனையாக இருந்தது.

அடுத்து நல்ல சைக்கிளுக்கு எங்கே போவது?

அண்மையில் தான் என்னுடைய வாப்பா “கப் பிரேக்” குள்ள புதுமொடல் ரெலி சைக்கிள் ஒன்றை வாங்கி வைத்திருந்தார். வாப்பா இருக்கும்போது அதைத் தொடவே முடியாது. சனி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மட்டக்களப்புக்கு பஸ்ஸில் சென்று வருவது வாப்பாவின் வழமை என்பதால் எப்படியாவது அதைப்பாடத்திற்கு எடுத்துவருவது என்று முடிவெடுத்தேன்.

மறுவாரத்திலிருந்து எனக்கும் பரட்டை ஜெயந்திரனுக்குமிடையிலான போட்டி உத்தியோகபூர்வமாக ஆரம்பமானது. நான் எடுத்து வந்த புதிய சைக்கிளைப் பார்த்ததும் காற்று நடுவிய பலுஅன்போல சுருங்கிப்போனது அவனுடைய முகம்.

“என்னடா, திடீரென்று புது சைக்கிள்லாம் புழங்குது?” என்று கேட்டான், சிறு சந்தேகத்தோடு.

“இல்ல சும்மாதானே வீட்ல இருக்கு. அதுதான் எடுத்திட்டு வாறேன். எப்பிடி மச்சான் சைக்கிள் நல்லா ருக்கா?” என்றேன் அவன் தவிப்பை உள்ளூர ரசித்தபடி.

“ம்ம்.. நல்லாத்தான் இருக்கு. பாத்துடா..

இதெல்லாம் ஒடம்புக்கு ஒத்துக்காது” என்று பம்மினான்.

அடுத்த நாளிலிருந்து ஜெயந்திரன் வழமையாகக் கொண்டுவரும் பழைய துருப்பிடித்த சைக்கிளுக்குப் பதிலாக ஆசிரியராக இருக்கும் பெரிய அண்ணனுடைய ஸ்போர்ட்ஸ் சைக்கிளைக்கொண்டு வரத்தொடங்கினான்.

“சபாஷ்! சரியான போட்டி.” என்றான் பாஹிம், வீரப்பா பாணியில்.

ஒவ்வொரு சனி ஞாயிறு மாலையிலும் நண்பர்கள் புடைசூழ நானும் பரட்டையும் அவரவர் சைக்கிளோடு டீச்சரை வழியனுப்புவதற்கு காத்திருக்கலானோம். புதிதாக தனக்கு வந்த போட்டியைச் சமாளிப்பதற்காக பரட்டை வழக்கத்தை விட அதிகமாக டீச்சரைச் சுற்றிச் சுற்றியே சைக்கிளோடு நிற்பதும் ஒருவதுமாக இருந்தான். ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை.

மாலை நான்கு மணிக்கெல்லாம் நளாயினி டீச்சர் வகுப்பை முடித்து விட்டார். மறுநாள் திங்கட்கிழமை காலையில் டீச்சருக்கு கொழும்பில் பரீட்சை இருந்தது. அதனால் அன்றைய தினம் திருகோணமலையிலிருந்து கொழும்பு செல்லும் இரவுத்தபால் ரயிலுக்கு டிக்கட் பதிவு செய்திருந்தார். பயணத்திற்கு வேண்டிய எல்லா வற்றையும் தயாராக வைத்துவிட்டுத்தான் பாடத்திற்கு வந்திருந்தாக எங்களிடமும் கூறியிருந்தார்.

ஆனால் அன்றைய தினம் பார்த்து நேரம் 4.20 ஆகியும் ஏனோ பஸ் வரவில்லை. வழமையாகவே பதற்றத்திலிருக்கும் டீச்சருக்கு எப்படியிருக்கும். நகத்தைக்கடிப்பதும் உதடுகள் துடிப்பதுமாக வீதி முனையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தூரத்தில் கேட்கும் எந்தவொரு வாகனத்தின் இயந்திர உறுமலுக்கும் டீச்சர் மயில் போல கழுத்தை வளைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நேரம் 4.25

இனிமேல் பஸ் வந்தால் கூட அது அங்கு நின்று இங்கு நின்று ஜெற்றிக்குச் சென்று சேர்வதற்கிடையில் லோஞ்சு புறப்பட்டு விடும் அபாயமிருந்தது. நேரமாக ஆக டீச்சர் பொறுமையின் எல்லைக்கே போய்

விட்டிருந்தார். பரட்டை ஜெயந்திரன் மட்டும் தன்னுடைய அதிர்ஷ்டத்தை உள்ளூர ரசித்தவனாக சைக்கிளுடன் தயாராக சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

“பாரேன் அவனை, சுடுசாம்பல்ல கிடந்த நாய் மாதிரி நாக்கைத் தொங்கப்போட்டுட்டு அலையிறதை..?”

“இவன் பரட்டை எப்பிடியும் டீச்சரை மடக்கி ஏத்திக்கிட்டுப் போய்ருவான் போலத்தான் தெரியுதுடா!” என்று கவலையோடு என் காதில் குசுகுசுத்தான் பாஹிம்.

“நீ இருந்து பாருடா, பஸ் இல்லாமல் போனா டீச்சர் மில்லுக்கிணத்தடி ஐயர் வீட்டுல தங்குனாலும் தங்குவாவே தவிர ஒருநாளும் யாரர் சைக்கிள்வயும் ஏற மாட்டா” என்றான் சமுன்.

“டேய் அறிவு கெட்டவனே, விடிஞ்சா டீச்சர் கொழும்புல இருக்கணுண்டா. பாவம் எக்லாம் இருக்குடா அவக்கு!” என்றேன் நான் நிஜமான கவலையோடு.

“ஒரு ஐடியா நம்ம சைக்கிள்ல ஆலையடிச் சந்திக்கு ஓடிப்போய் சம்ஸ் காக்காட காரைக் கூப்பிடுவம்டா” என்றான் மாஹிர்.

“அதுக்கெல்லாம் இனி நேரமில்லடா.. இனிமே டீச்சர் சைக்கிள்ல அதுவும் குறுக்கு வழியால போனா மட்டுந்தான்டா லோஞ்சைப் புடிக்கலாம்!”

இப்படியெல்லாம் நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது திடீரென டீச்சர் எங்கள் பக்கமாகக் கையைக் காண்பித்து கூப்பிடுவது தெரிந்தது. நாங்கள் எல்லோருமே வீதியைக் கடந்து டீச்சர் நின்றுருந்த பஸ் தரிப்பை நோக்கி நகர்ந்தோம்.

அதற்காகவே காத்திருந்த பரட்டை ஜெயந்திரன் உடனடியாக விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடி முன்னே சென்று அப்பாவிபோல, “என்ன டீச்சர்?” என்று கேட்டான்.

“ஜெயந்திரன், சைக்கிள் வச்சிருக்கிறீங்கதானே..?”

“ஓம், டீச்சர்!”

“சரி டக்கெண்டு அதை எடுத்திட்டு வாங்க!”

என்றார் டீச்சர்.

அவ்வளவுதான். உயிரே போய்விட்டது எங்களுக்கு!

பரட்டைக்கு உச்சிகுளிர்ந்து வாயெல்லாம்

பல்லாகிவிட நாங்கள் நின்றுருந்த பக்கமாக ஸ்லோமோஷனில் திரும்பி ஒரு நக்கல் பார்வை பார்த்தான். நாங்கள் சட்டெனப் பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்டோம். ஓடோடிச்சென்று சைக்கிளில் ஏறியவன் இரண்டு கைகளாலும் சேட் கொலரை ஒரு தூக்குத் தூக்கிவிட்டுக் கொண்டு டீச்சரின் அருகில் போய் சைக்கிளோடு தயாராக நின்றான்.

உடனே டீச்சர், “ஜெயந்திரன், கடைசி லோஞ்சு ஓடுற மணியண்ணன் எனக்குத் தெரிஞ்சவர்தான். நீங்க டக்கெண்டு கெதியா ஜெற்றிக்கு ஓடிப்போய் அவருக்கிட்ட பஸ் வர லேட்டாகிறதால ஒரு அஞ்சு பத்து நிமிஷம் எனக்காகக் காத்திருக்கட்டாம் என்று நான் சொன்னதாச் சொல்லுங்க.. என்ன.. கெதியா ஓடுங்க.. கெதியா!” என்று அனுப்பி வைத்தார்.

(பிற்குறிப்பு : அன்று கடைசி வரையில் பஸ் வரவில்லை. இறுதியாக என்னை அழைத்த நளாயினி டீச்சர் தன்னை ஜெற்றிக்கு சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு விடுமாறு கோரினார். இடைவழியில் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த ஜெயந்திரன் இருவரையும் கண்டு விட்டான். அதன் பிறகு ஒரு மாதம் அவன் என்னோடு பேசுவேயில்லை. அந்த ஜெயந்திரன் இப்போது புலம்பெயர்ந்து ஜேர்மனியில் இருக்கின்றான்.)

ஈழத்து நவீன ஓவிய வளர்ச்சியில் நிர்மலவாசன் பங்களிப்பு

யோ.ஜகேன்

மட்டக்களப்பு நவீன ஓவிய மரபுகளை மற்றொரு கட்டத்தினை தாண்டியதற்கான வலுவான விளக்கமுடையதான செயல்திறன் கொண்டவர் ஓவியர் சுசீமன் நிர்மலவாசன். கிழக்கிலங்கை தமிழர் மரபுகளை வகையீடாக கொண்ட பக்கங்களில் நிர்மலவாசனால் மட்டும் திறந்துவிடப்பட்ட ஓவிய பக்கங்களுக்கான தளங்களும் உண்டு. உருவெழுதியவனும், உணர்வெழுதியவனும் மட்டும் ஓவியன் அல்ல உணர்வுகளுக்கு உருவம் கொடுத்து அவ்உணர்வுகள் சரியான இடங்களை நோக்கி புலனீர்ப்புப் பண்பாட்டில் கவரப்படுதலே ஓவியங்கள் இவ்செயன்முறையை செயற்படுத்துவதில் கைக்கொள்ளும் நுணுக்கங்களும் மாற்றமடைந்து மேற்கத்தேயவை போன்ற ஒத்த அமைப்பியலுடன் இயங்குவதை நவீனத்துவம் என்றும் வாதங்கள் கோட்பாடுகள் என்றும் நிரூபங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன.

ஓவியர் வாசன் 1982களில் செங்கலடியை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் தனது ஆரம்ப கல்வியை புனித மிக்கேல் பாடசாலையில் கற்றுத்தேர்ந்தார். சிறுவயதில் இருந்தே ஓவியம் வரைவதில் ஆர்வமுள்ள வாசனை சுற்றாரும், ஊராரும் ஓவியம் வரைபவன், நன்றாக வரைபவன் என்ற வட்டத்திற்குள்ளே வைத்து பேசுவதால் முதலில் அவர்களுக்காக அவர் தன்னை ஓவியனாக நினைத்தார். பின்னர் நாட்கள் நகர ஓவியம் என்பது அவருடைய உடலைத்தாண்டி உயிருடன் கலந்தது போன்ற எண்ணக்கரு தோன்றும் வண்ணம்

அவருடைய படைப்புக்கள் பல்கிப் பெருகின. அவர் உயர்தரம் கற்றுக்கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் 2001ஆம் ஆண்டு தன்னுடைய முதலாவது ஓவிய கண்காட்சியில் 160 ஓவியங்களை புனித மிக்கேல் கல்லூரியில் காட்சிப்படுத்தியது முதற்கொண்டு தன்னுடைய ஓவிய வெளிப்பாடுகளை சமூகத்தோடு உறவாட அனுமதித்தார்.

உயர்தரக்கல்வியை முடித்துக்கொண்டு மேல்நிலைக் கல்விக்காக யாழ்ப்பாணத்து ராமநாதன் நுண்கலைக்கல்லூரியில் கற்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளாமல் ஓவிய செயன்முறையில் கவனிப்புடன் இருந்ததனால் நுண்கலைக்கழக உள்நுழைக்காமல் கடந்ததை கவனிக்கவில்லை. இதனால் வாய்ப்பு நழுவ யாழ்ப்பாண ஆசிரிய கலாசாலையில் இணைந்து தம்முடைய ஓவிய கற்கை முறைகளை மற்றொரு தளத்திற்கு கொண்டு செல்கின்றார்.

இவருடைய கலைப்பயணமானது இருவேறு தளங்களைக் கொண்ட ஓவியன் என்ற வகையீட்டின் கீழ் பயணிக்கின்றது.

- ஓவியங்கள்
- காண்பியக்கலைகள்

ஓவியங்கள்

திரு.சுசீமன் நிர்மலவாசன் ஓவியங்களை வரைவதற்காகவும் ஓவியங்களுக்காகவும் தனது இளமைக்காலத்தை செலவு செய்தார். அவருடைய

ஆரம்ப ஓவியங்கள் அனேகமானவை கமலவாசுகி, கிக்கோ, சனாதனன் போன்ற ஓவியர்களுடைய தாக்கத்தினை கொண்டிருக்கும் வளர்ந்துவரும் கலைவெளிப்பாட்டாளன் ஒருவன். சமூகக்கலை உள்வாங்கல்களை வெளிப்படுத்துவது யதார்த்தமானதொன்றாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் தனது கல்வி முன்னெடுப்பிற்காக சென்ற ஓவியர் வாசனுடைய ஓவிய அனுபவங்களில் ஓவியர் சனாதனனுடன் ஏற்பட்ட குரு, சீடன் நட்பு இறுக்கமானதைத் தொடர்ந்து ஓவியர் வாசன் சனாதனனுடைய ஓவிய நுணுக்கங்களையும், கருத்தியல் பொருத்தப்பாடுகளையும் மனதளவில் ஏற்றுக்கொண்டார்.

பிற்காலத்தில் 40நாட்கள் ஓவியர் தேனுவுரவின் வழிகாட்டலில் ஓவியங்களை வரைந்த சந்தர்ப்பங்களே தன்னுடைய ஓவிய கற்கைகளுக்கான சந்தர்ப்பங்களில் மிகையான அனுபவங்களைப் பெற்றுக்கொண்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். போர்களும் போருக்குப் பின்னரான அபிவிருத்திப்பணிகளிலும் போருக்கான காரணங்களும், நினைவுகளும் இவருடைய பொதுவான ஓவியங்களின் கருத்தியலாகப் பேசினாலும் இவர் தன்னுடைய ஓவியப்பயணங்களின் நடுப்பகுதியை ஓவியர் வாசகியுடன் இணைந்து மூன்றாவது கண் மற்றும் தூர்யா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம் போன்ற சமூக காப்பீட்டு அமைப்புக்களுடன் இணைந்தும் தன்னுடைய ஓவியங்களுடனான சமூகப்பணியை மேற்கொண்டார்.

ஓவியம் வரைவது பணத்தின் வருவாயை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தால் ஓவியத்திற்கான சமூக வெற்றியும், ஓவியரின் தன்சார்ந்த வெளிப்பாடுகளும் தரம் குன்றிவிடும். ஓவியர் வாசனின் ஓவியங்கள் விற்பனைக்கான ஓவியங்கள் அல்ல சமூகக் கருத்தால்களை ஆழமாக கருத்தியலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வரையப்பட்டவை. ஆனாலும் நுகர்வோர் விருப்புக்கள் ஓவியனின் வெளிப்பாடு சார்ந்து இருக்கும் பட்சத்தில் ஓவியங்களை விற்பதுவும் தவறில்லை. அது ஓவியனின் தேவையை பொறுத்தது. ஆனால் ஓவியன் சமூக நலன் சார்ந்தனவாக இருக்க வேண்டும் என்பதை தன்னுடைய வெளிப்பாடுகளுடாக சமூகத்திற்கு உணர்த்துகின்றார்.

புழுதி, கருவாடு மற்றும் வெள்ளை வர்ணகால ஓவியக்கண் காட்சிகள் அனைத்துமே நிர்மல வாசனுடைய சமூக வெளிப்பாட்டு ஓவியங்கள் மட்டுமே. போரும் அது சார்ந்த கருத்தியல்களை மட்டும் பேசுவன. அதாவது போரின் பாதகங்களினால் உள்ளூறு கொண்டிருக்கும் தனியன் ஒருவனின் மனத்தாக்கங்களையும், ஒரு சமூகத்தின் விடியலை நோக்கிய பயணம் சீர்கெடுக்கப்பட்ட வன்முறைகளையும், போரில் உயிர்கள் மதிப்பற்றவையாகவும், சடப்பொருட்களுக்கு ஒப்பாக இருந்த தன்மையினையும் ஓவியங்களுடாக பேசி சமூக மாற்றங்களை எதிர்பார்க்கும் வாசன் 2003 களில் வேசாக் படுகொலை குறித்து பேசும் ஓவியங்களினூடாக இப்பணியை ஆரம்பித்தார்.

சாம்பல்கள், கரிகள் மற்றும் தேயிலைச்சாயம் என அன்றாட உபயோகப் பொருட்களினால் ஓவியத்திற்கும் ஓவியனுக்கும் இடையிலான யதார்த்த வாழ்நிலை தொடர்ச்சியையும் இறுக்கமான தன்மையையும் காட்டுகின்ற வாசன் சாதாரண விளிம்பு நிலை

மக்களையே ஓவியக் கருப்பொருளாக கொண்டு ஓவியங்களை வரைந்திருக்கின்றார். 2004ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் பத்திரிகைகளும், ஊடகங்களும் ஓவியர் வாசனை ஓவியங்கள் சார்ந்து கொண்டாடின.

இவருடைய ஓவியத்தளங்கள் ஆரம்பத்தில் சட்டகங்களாகவே இருந்தன. கன்வஸ் துணியில் எண்ணெய் வர்ணங்களைக் கொண்டு வரையப் பட்டிருக்கும். ஆனால் கருவாடு ஓவியக் கண்காட்சிக்குப் பின்னராக உணர்வு வெளிப்பாட்டுச்சித்திரங்களாக நிலத்தினை தளமாகக்கொண்டும் print முறையிலான படங்களினை பிரதிமைகளாக பெற்று அதன் மேல் வர்ணங்களைப் பூசி உணர்வு வெளிப்பாட்டினை ஏற்படுத்தாதல் போன்ற ஓவியங்களை ராட்சதமாக செய்தார்.

மற்றும் ஓவியனுடைய, ஓவியங்களுடைய எல்லை இதுதான் என்ற வரன்முறையை உடைத்து ஓவியனுக்கு இருக்கும் அதீத சுதந்திரம் தொடர்பில் வாதங்களை ஏற்படுத்தும் வெளிப்பாடுகளைக் கைக்கொண்டார். இலங்கையைத் தாண்டிய தமிழ் ஓவியனாக வெளிநாடுகளிலும் கண்காட்சிகளுக்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு கண்காட்சிகளை நடாத்தினார். 2017இல் கோவா “கொச்சின்பினாலே” ஓவிய கண்காட்சியின் ஓவியங்களில் இவருடைய படைப்புக்களுக்கு தனி அங்கீகாரம் கிடைத்திருக்கின்றது.

காண்பியக்கலைகள்

ஓவியர் வாசனின் காண்பியக்கலைகள் தொடர்பில் பேசுவதற்கு அவரின் இக்காண்பியக்கலைக்கான முன்னோடியாக ஓவியர் வாசகி ஜெய்சங்கர் இருந்த போதிலும் நிர்மலவாசனின் காண்பியக்கலைகளினூடே மட்டக்களப்பு பார்வையாளர்கள் முதலில் காண்பியக்கலையை பார்த்தும் அதனை புரிதலுக்குள்ளாகக் கின்றதுமான அனுபவங்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர். முதலில் சிங்கள ஓவியர்கள் குழாம் ஒன்று மட்டக்களப்பு “சார்ன்ஸ் மண்டபத்தில்” ஓர் காண்பியக்கலை கண்காட்சி ஒன்றினை நடாத்தியது. உள்நாட்டு குழப்பங்கள் சார்ந்த தொனிப்பொருளில் பேசப்பட்ட இவ் கண்காட்சிகளை பார்வையிட்ட நிர்மலவாசன் அவர்களுடைய வெளிப்பாடுகளை ஏற்கனவே தனது ஓவியங்களில் பின்பற்றி இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டார். பின்னர் காண்பியக்கலைகள் தொடர்பில் அதிக கவனமெடுத்து தமிழர் மரபுகளையும், அவர்களின் ஏக்கங்களையும், நீதி மறுப்புச் சீற்றங்களையும் காண்பியக்கலைகளாக வெளிப்படுத்தினார்.

இவருடைய காண்பியக்கலைகள் நவீனத்தை தாண்டியதான பின் நவீனத்துவத்தை புரிதலுக்குள்ளாகின்றதாக அமைகின்றன. மக்களையும் ஓவியங்களையும் காட்சிக்கூடங்களை தாண்டி இணைத்தல் தொடர்பான சிந்தனைகளை வலுப்படுத்தியுள்ளன. இவருடைய காண்பியக்கலைகள் நுகர்வோர் சார்ந்து பேசியுள்ள விதத்தினை பகுப்புக்களை பிரித்து நோக்குவதில் விரிவான விளக்கங்களையும் தமிழர் நவீன ஓவிய செல்நெறியினையும் புரிதலுக்குள்ளாகக் முடிகின்றது.

• பார்வையாளர்களையும் இயற்கையையும் காண்பியத்துடன் இணைத்தல்.

கறுப்பு புறரேகைகளால் வரைந்த பெண்ணின் முகங்களிலே வர்ணம் கலந்த ஐஸ்கட்டிகளை வைத்தார். பார்வையாளர்களையும் அச்செயலில் ஈடுபட அனுமதித்தார். ஐஸ்கட்டி வர்ணங்கள் இயற்கை வெப்ப நிலையில் உருகி கோட்டுருப் பெண்ணின் முகத்தில் முப்பரிமாணத்தன்மையின் ஒன்றுடன் ஒன்று கலக்கும் இவ்ஐஸ்கட்டிகளை பார்வையாளர்கள் தமக்கு ஏற்றாற் போல விரும்பிய இடங்களில் வைப்பதற்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டிருந்தது.

- சமூக சதுழலிலே பார்வையாளரிடம் காண்பியம் நகர்தல்.
- காண்பியத்துடன் பார்வையாளர்கள் பங்கு பெற்றல்.
- பார்வையாளர்களை காண்பியத்தின் பகுதியாக்கல்.
- காண்பியத்தின் மறுபாதியை பார்வையாளன் பூர்த்தி செய்தல்.
- காண்பியத்தின் பார்வைக்கோணத்தினை பார்வையாளர்கள் தீர்மானித்தல்.

இவருடைய அதிகமான ஓவியங்கள் யுத்தத்தினால் கணவனை இழந்த பெண்களுடைய மனவொழுக்கத்தையும், சமூகப் பண்பாட்டையும் இணைத்து அவர்களுடைய எதிர்கால வாழ்வைப்பற்றிய கேள்விகளை எழுப்பி சமூக புரிதல்களை உருவாக்கி கணவனை இழந்த பெண்களுக்கு எதிர்காலம் வேண்டி சமூகத்தோடு போராடுவது போன்று தென்படுகின்றன. கணவனை இழந்த பெண்களைப்பார்த்து பேசுதல் இவர்களுடைய பொருளாதார கடினங்களை புரிந்து கொள்ளுதல் என்று சமூகத்தோடு ஊடாடியே அவர் ஓவியங்களை உருவாக்கினார். ஓவிய மொழி பற்றியும், நவீனத்துவம் மக்களை சேருமா என்ற மனவோட்டங்களிலும் அவர் சிக்கவில்லை தன்னுடைய வெளிப்பாடுகளை தொடர்ந்து காட்சிப்படுத்தினார்.

- ஓவியர் நிர்மலவாசனின் கண்காட்சிகள்
- 2001-தனிநபர் ஓவியக்கண்காட்சி புனித மிக்கேல் கல்லூரி-மட்டக்களப்பு
- 2002-மிலேனியம் கண்காட்சி (குழுக்கண்காட்சி) கல்லாறு-மட்டக்களப்பு
- 2003-தனிநபர் ஓவியக் கண்காட்சி "துயர்களின் தூரிகை வீச்சு" புனித மிக்கேல் கல்லூரி-மட்டக்களப்பு
- 2003-கல்விக்கண்காட்சி-(குழுக்கண்காட்சி) செங்கலடி மத்திய கல்லூரி
- 2003-வடக்கு கிழக்கு ஓவியர்களின் கண்காட்சி (குழுக்கண்காட்சி) புனித ஜோசப் கல்லூரி திருகோணமலை
- 2003-கலாபொல ஓவியக்கண்காட்சி ஜோர்ஜ்கீர்நிலையம்-கொழும்பு-7
- 2003-பொருண்மியக்கண்காட்சி-(குழுக்கண்காட்சி)இந்துக்கல்லூரி-மட்டக்களப்பு
- 2003-சர்வதேச நாடகவிழா(குழுக்கண்காட்சி) விபுலானந்த இசைநடனக் கல்லூரி-கல்லடி
- 2004- தனிநபர் ஓவியக் கண்காட்சி "உணர்வுகளின் உரையாடல்" கிழக்குப்பல்கலைக்கழகம்-வந்தாறுமூலை

- 2004-கலாபொல ஓவியக்கண்காட்சி ஜோர்ஜ்கீர்நிலையம்-கொழும்பு-7
  - 2004-உணர்வுகளின் உரையாடல் (தனிக்கண்காட்சி) நுண்கலைக்கூடம், கூத்துக்களரி வெளியரங்கு-கிழக்குப்பல்கலைக்கழகம்
  - 2005-பேசும் தூரிகை(குழுக்கண்காட்சி) தேசிய கல்வியியற்கண்காட்சி-யாழ்ப்பாணம்
  - 2007-சிறுவர்களுடன் இணைந்த கண்காட்சி மட்டக்களப்பு பயனியர் வீதி-சிறுவர் நன்னடத்தை கழகம்
  - 2007-வாழ்க்கை வெளி(மூன்றாவது கண் உள்ளூர் அறிவுத்திறன் செயற்பாட்டுக்குழு) ஆசிரியர் பயிற்சி கலாசாலை மட்டக்களப்பு
  - 2007-வண்ணங்களுடன் வாழ்கின்றோம் சுவாமிநடராஜானந்தா மண்டபம் கல்லடி, விவேகானந்தா மகரீர் ம.வி
  - 2008-புழுதி(மூன்றாவது கண் உள்ளூர் அறிவுத்திறன் செயற்பாட்டுக்குழு) இந்துக்கல்லூரி மண்டபம்-மட்டக்களப்பு
  - 2008-வண்ணங்களுடன் வாழ்கின்றோம் கதிரவெளி விக்னேஸ்வரா வித்தியாலய மாணவர் களுடன் கண்காட்சி பாடசாலை மண்டபம்-மட்டக்களப்பு
  - 2010-கருவாடு-தாபனக்கலை கண்காட்சி சாள்ஸ் மண்டபம்-மட்டக்களப்பு
  - 2012-பேசப்படாதது-குழுவினியர் கண்காட்சி சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகம்
  - 2012-வாழ்வும் கோடும்(குழுக்கண்காட்சி) கிழக்குப்பல்கலைக்கழகம்-நுண்கலைத்துறை மண்டபம்
  - 2013-வெள்ளை-காண்பியக்கலை காட்சி சாள்ஸ் மண்டபம்-மட்டக்களப்பு
  - 2015-வழிகாட்டிகள் பூங்கா-காண்பியக் காட்சிக்கூடம் அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சி கலாசாலை மட்டக்களப்பு
  - 2017-குழுக்கண்காட்சி -முள்ளியவளை வித்தியானந்தா கல்லூரி மண்டபம்-முல்லைத்தீவு கொக்கட்டிச்சோலை-மட்டக்களப்பு
- 2006ஆம் ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த நிர்மலவாசன் கருவாடு கண்காட்சியை நடத்துவதற்கு தயாரானார். இறுதி நேரத்தில் உள்நாட்டு போர் காரணமாக கண்காட்சி இடம்பெறவில்லை. மீண்டும் அது மட்டக்களப்பில் 2010ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்றது.
- ஓவியர் மாற்கு கிடைத்த தளத்தில் இலகுவாக கிடைத்த ஊடகத்தை கொண்டு ஓவியம் வரைந்தார் மாணவர்களிடம் காட்டினார். சிறிதளவை காட்சிப்படுத்தினார். இப்பண்பாட்டை ஓவியர் வாசுகியின் மூலம் புரிதலுக்குள்ளான ஓவியர் வாசன் தன்னுடைய ஓவியங்களில் சமூகம் சார்ந்த ஓவிய ஆக்கமுறைகளைப் பின் பற்றினார். அதில் ராட்சதமான வெற்றியும் கண்டு தன்னையும் விரிவுபடுத்தியுள்ளார். ஓவியர் மாற்குவிடம் இருந்து இந்நுட்பமுறைகள் நிர்மலவாசனின் ஓவியங்களடனேயே வெளிக்கொணரப்பட்டு சமூகத்தால்

ஏற்கப்பட்டது. இம்முறைமையை உருவாக்கியது மாற்குவாக இருந்தாலும் ஓவியர் வாசன் படைப்புக்கள் ரீதியாக வெற்றிகண்டுள்ளார்.

இவருடைய சிறந்த ஓவியங்களில் உதாரணமாக வெள்ளைக்காராம்பசு, வயிறுகளின் வரிசை, உள்ளே நுழையும் வண்டுகள், தலைமேல் நிற்கிறேன், தோமையாரின் கைகள், தலைமேல் உறங்கும் கட்டில், வெசாக் I,II,IV,IX, மலர்வு, மதில், சிதைவு, சவடு, கிருசாந்திகள், இடப்பெயர்வு, அம்மா, பகிடிவதை போன்ற ஓவியங்களைக் குறிப்பிட முடியும். இருந்தும் காண்பியக்கலைகளில் ஓவியங்களை உள்ளடக்கி அதிகமான பெண் உருவங்களை ஓவியங்களாக வரைந்தார்.

ஓவியர் நிர்மலவாசனின் கண்காட்சிகளிற்கு கல்விப்புலமைகள் செல்வது வழக்கம். இதனால் மட்டக்களப்பு கற்றோர் சமூகம் இக்கண்காட்சிகளை கூர்ந்து கவனிக்க ஆரம்பித்தது பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் கட்டுரைகள் அதிகமாக வெளிவந்தன.

ஓவியர் கிக்கோ திரு.சசீமன் நிர்மலவாசன் பற்றி கூறுகையில், "நாம் எம்மைச்சுற்றி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் மதில்களும், பின்னர் அவற்றை உடைப்பது மான செயற்பாடுகளும் கலைக்குள் அடங்கும். இவை காரணம் இன்றி எழுதப்படுவது மில்லை. உடைக்கப்படுவதுமில்லை தம்மைச் சுற்றி சுவர்களுக்குள் சுருண்டு கிடப்பவர் கலைஞர் ஆவார். அவர்கள் ஒவ்வொரு கணமும் அவ் சுவர்களோடு மோதுகின்றார்கள் பின் கட்டுகின்றார்கள் வாசனும் அப்படியே."

கடந்த பல தசாப்தங்களாக ஈழத்தமிழ் ஓவியர்கள் பலர் தங்களது தனி அடையாளங்களை, சமுதாயம் சார்ந்த கோடுகளை ஆழப்பதிக்கின்றார்கள் அந்தக் கோடுகளோடு வாசனும் சேருகின்றார். எந்நேரமும் கலையும், தேடலும், பரிசோதனை முயற்சிகளுமாக அலைகின்ற ஓவியராக இருக்கின்றார் வாசன், போரின் உக்கிரமும் அதனால் துன்புறும் குடும்பங்களும், பிரதேச அடையாளங்களும், கலாசார அதிர்வுகளும் அவரது ஓவியங்களினூடாக நமது கட்டில்

எல் லையை விரிவாக குகின்றது. ஒவ்வொரு பார்வையாளனுக்குள்ளும் கேள்விகள் பல அதிர்ச்சிகளை ஏற்படுத்துகின்றன. திருகோணமலையில் 2003இல் நடைபெற்ற வடக்கு கிழக்கு மாகாண ஓவியக்கண்காட்சியில் இவரது "பகிடிவதை" ஓவியம் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகள் இன்னும் அடங்காத நிலையில் மீண்டும் ஓவியங்களுடன் வாசன் வருகின்றார்.

ஓவியம் தவிர சிற்பங்களிலும் Installation Art எனப்படும் ஓவிய வடிவங்களிலும் தனது ஆளுமையைப் பதித்தவர் "வெசாக் 2000" எனும் Installation Art பல மரணங்களின் சந்தர்ப்ப சாட்சிகளாய் நம் கண்களை உறுத்திக் கொண்டு இருக்கிறது அதிர்வுகளோடு ஒரு தூரிகை. (டாக்டர் கிக்கோ ஆர் ருசாந்தன் அழைப்பு மடல்-துயர்களின் தூரிகை வீச்சு, பக்-05)

காண்பியக்கலைகளின் கண்காட்சிகள் அதிகமானவை ஓவியங்களைப் பின்னணியாக கொண்டவை கருவாடு, வெள்ளை போன்ற காண்பியக்கலைக் கண்காட்சிகள் மட்டக்களப்பு மாதிரிகளாக இருந்த ஓவியக்கண்காட்சிகளையும் அதனைப் பார்வையிடும் முறைகளையும் மனநெகிழ்ச்சிப்படுத்துவது போன்ற அனுபவங்களை பார்வையாளனுக்கு அளித்தது. இவ்வாறு ஓவியர் வாசனுடைய ஓவியங்கள் தன்னையும் பார்வையாளரையும் கலையின்பம் தொடர்பாகவும், பேசுபொருள் ஊடாகவும் திருப்திப்படுத்தும் ஒரு ஓவியராக தன்னை உருவகித்து வளர்த்துள்ளார். அதிகாரங்களை கேள்வி கேட்டல், ஓவியங்களையே கேள்வி கேட்டல் என மாற்றத்தை மனதில் கொண்டு இவரினால் வரையப்பட்ட ஓவியங்களே ஏராளமானவை. இவருடைய ஓவியங்களில் சிறப்பானவையை தேடுவதை என்பதைவிட அவருடைய கண்காட்சிகளில் சிறப்பானவை எவை என்பது பற்றி சிந்தித்தலே சாத்தியமாகும்.

மட்டக்களப்பில் அதிகளவாக கண்காட்சிகளினூடாக மக்கள் மனதை வென்ற ஓவியர் என்ற பெருமை இவரையே சாரும்.

ஆசிரியர்
ஜீவநதி

அன்புள்ள ஆசிரியருக்கு

1. ஜீவநதி ஏப்ரல் 2018 இதழில் சுவாமி விபுலா நந்தரின் மொழிப் புலமையும் ஈடுபாடும் பங்களிப்பும் பற்றி ஈழக்கவியின் கட்டுரையிற் பயனுள்ள தகவல்கள் பல உள்ளன. மொழிபெயர்ப்புப் பற்றி விபுலாநந்தரின் கொள்கையை விரிவாகப் பேசும் கட்டுரையாளர், தமிழ்க் கலைச்சொல்லாக ஆர்வலரும் முன்னோடிமுமான விபுலாநந்தரின் கலைச்சொல்லாக்க நோக்குப் பற்றியும் சொல்லியிருக்கலாம். ஏனென்றி கலைச்சொல்லாக்கம் இன்னமும் விவாதத்துக்குரியதாக உள்ளது.

விபுலாநந்தரின் மொழிநடை பற்றிக் கூறுங் கட்டுரையாளர் சில விலக்குகள் போகப் பிறவற்றைப் பலரும் விளங்குமாறு விபுலாநந்தர் எழுதவில்லை என்கிறார். அவர் ஒப்பிடும் ஆறுமுக நாவலரும் பாரதியும் போன்று விபுலாநந்தர் பிரசார நோக்கில் எழுதியவரல்ல. இதை அழுத்திக் கூறியிருப்பின் விபுலாநந்தரின் மொழி நடை பற்றிய மதிப்பீடுகள் தெளிவாய் அமைந்திருக்கும்.

யாழ்நூலில் யாழ் பற்றிய தகவல்களிற் பல மரபு வழியின. விபுலாநந்தரின் ஆய்வின் முக்கிய நோக்கம் யாழின் தோற்றுவாயையும் அமைப்பையும் இயக்கத்தையும் பயனையும் அறிதல் என நினைக்கிறேன். வழக் கொழிந்த அந்த இசைக்கருவியினம் பற்றிச் சிறப்பான அக்கறையுள்ளோர் தவிரப் பிறர் யாழ்நூலை விரிவாக ஆராயப் புகார். அந் நூல் பற்றி வலிய கணித-விஞ்ஞானப் பிழிப்புலமற்ற அறிஞர்களின் கருத்துகளை வைத்து அதிகம் அறிதல் கடினம்.

2. தேவரையாளி தூரன் பற்றிய குறிப்பில் முரக பூபதி “தூரன் சுயசரிதை” நூல் வந்திராவிடின தூரனின் வாழ்வும் பணிகளும் சாதனைகளும் பற்றி அறிய மாட்டோம் எனக் கூறுவது அந்நூல் வர வெகுகாலம் முன்பிருந்தே தூரன் பற்றிப் பேசி வந்தோரின் பங்கை மறுக்கிறது. சாதியத்துக்கெதிரான போராட்டம் பற்றிய விரிவான பதிவு ஒவ்வொன்றிலும் அவருடைய பணிகள் கூறப்படுகின்றன. நூல் அவருடைய சுயசரிதை என்பதால் அது தரும் மேலதிக தகவல்கட்கு ஒரு பெறுமதி உள்ளது. இருப்பினும், தூரனின் பிரதான பங்களிப்புகளை ஈழத்துச் சாதிய எதிஉப்புப் போராளிகள் விடாது நினைவூட்டி வந்துள்ளமையை நாம் மறக்கலாகாது.

3. ஓ ஹென்றி பற்றிய வரலாற்றில் தவறுள்ள தாய்த் தெரிகிறது. 1896இல் வங்கிக் கையாடற் குற்றங் காணப்பட்ட அவர் நாட்டை விட்டு ஓடியதாயும் அவருடைய மனைவியின் சாவிற் குப் பின்பே அவர் சிறைசென்றதாயும் அறிகிறேன்.

ஓ ஹென்றியின் சிறுகதைத் தமிழாக்கத்திற் குறைகளுள்ளன. “West” என்பதை மொழிபெயர்ப்பாளர்

“மேற்குலகு” எனத் தமிழாக்கு கிறார். இன்று நாமறியும் “மேற்குலகு” என்ற கருத்தாக்கம் அன்று இல்லை. “West” அமெரிக்கா என நாமறியும் நாட்டின் மேற்கைக் குறித்தது. 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் அங்கு பெருமளவு வெள்ளையர் குடியேற்றம் நடந்தது.

பேச்சு மொழியை அண்டிக் கதையைத் தமிழாக்கியிருப்பின் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

4. நிலாந்தி சசிகுமாரின் கவிதை நூலை முன் வைத்து எழுதியுள்ள ரமேஷ், “நிலாந்தியின் கவிதை ஊற்று சுயாதீன இச்சையிலிருந்து பிறக்கிறது” எனவும் “மொழிப்படுத்தலின் நுட்பத்தைக்கொண்டு இயங்கும் இக் கவிதைகள் மன உளைச்சலின் தருணத்தில் கட்டுண்டவை” எனவும் கூறுகிறார். கவிதைகளில் இருண்மைத் தன்மை இல்லாமையை மெச்சும் விமர்சகர் அதற்கு ஈடு செய்யுமாறு தனது கூற்றுக்களில் இருண்மையை மிகுத்தாரோ என வியக்கிறேன். பெண் மொழி என அவர் எதைக் கருதுகிறாரென்றும் திரு. வி.கவுக்கும் இக் கவிதைகட்கும் என்ன உறவு என்றும் எனக்கு விளங்கவில்லை.

வெகு கவலை தருவது ஏதெனின் புறநானூறு (புறம் 278) கூறும் நன்கறிந்த கதையொன்றை அவர் கட்டுடைத்து மீள்கட்டியுள்ள விதமாகும். மகன் முதுகிலே புண்பட்டு இறந்தானெனச் சினந்த தாய் அவன் மார்பிலே புண்பட்டதைக் கண்டு உவந்தான் என்பது நாமறிந்த செய்தி. ரமேஷ், போர்க்களத்தில் இரண்டு துண்டாக வெட்டுப்பட்ட உடலைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

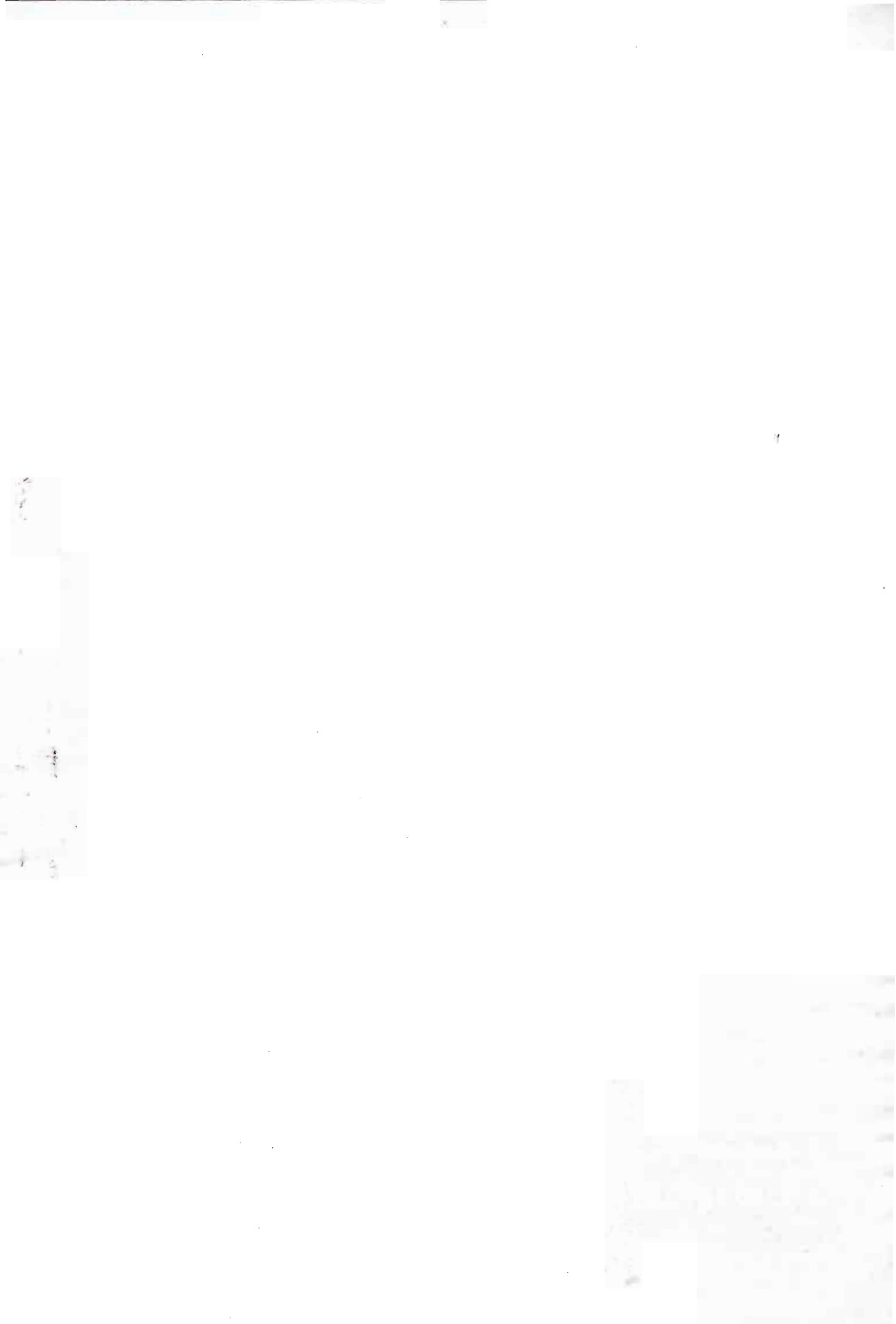
தமிழர் மரபிற் பலவீனமான பகுதியாக வரலாறு இருக்குங் காரணங்களை யோசிக்கிறேன்.

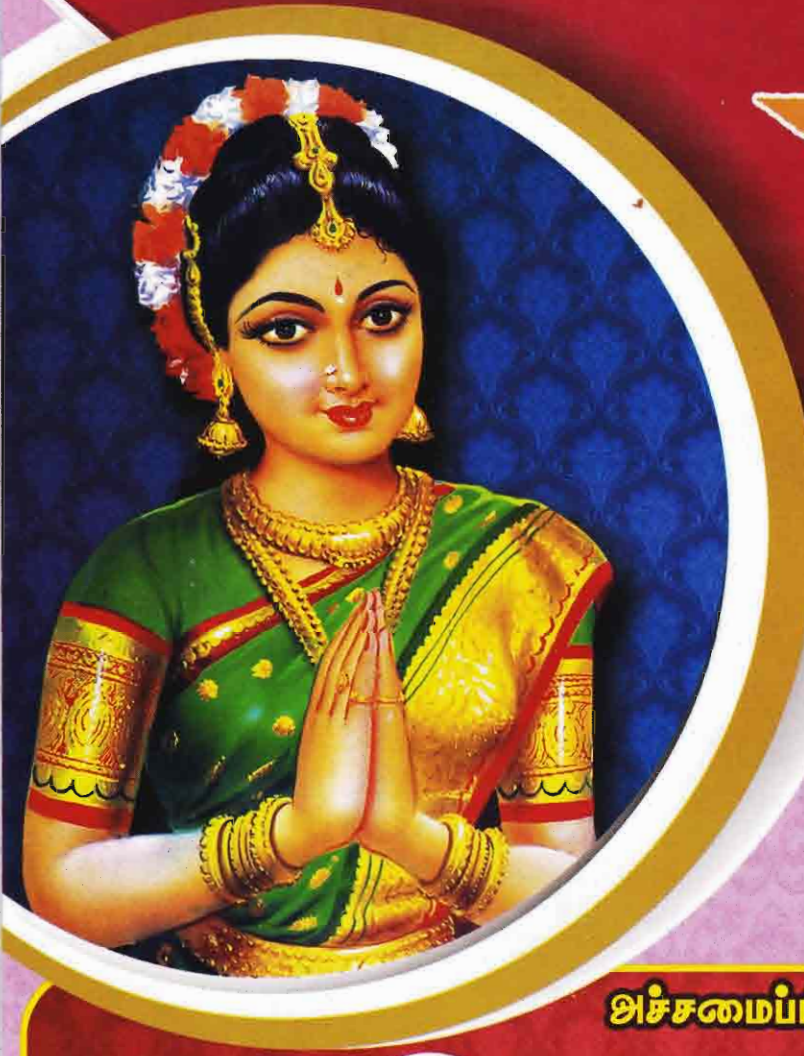
5. முந்திய இதழில் யேசுராசா சத்யஜித் ராய் பற்றித் தனது கூற்றில் இடதுசாரிகள் குறிப்பிட்ட விதமாகவே அனைத்தையும் நோக்குவர் எனும் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார். இடதுசாரிகட்குப் பொதுவான நோக்குகள் எனச் சில உள்ளன. ஒருவரின் தெரிவுகளையும் விருப்புகளையும் அடிப்படையில் உலக நோக்குத் தீர்மானிப்பினும், மனித அனுபவங்கள் வேறுபடுவன.

சத்யஜித் ராயின் ஆற்றலுக்காக எல்லாரும் அவரை உவக்கத் தேவையில்லை. எவரும் உவவாமைக்குக் காரணமறிய அவர்களது நோக்கை விளங்க வேண்டும். மிகையான பொதுமைப்படுத்தலில் இடர்களுள்ளன.

நாம் விரும்புவற்றைப் பிறரும் விரும்ப விழைய நமக்கு உரிமையுண்டு. ஆனால் விரும்பாமைக்குப் பிறருக்கு வலிய காரணங்கள் இருக்கலாம்.

அன்புள்ள
சிவசேகரம்
30.4.2018

**OFFSET
SCREEN
DIGITAL**

அச்சமைப்பின் புதிய பர்மாணத்துடன்

மதி கலர்ஸ்

பர்ண்டர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை

☎ இல.10, முருகசுரீ ஒழுங்கை, நல்லூர்

☎ 021 2229285, 077 7222259

✉ mathicolours@gmail.com

f mathicolours

☎ 0702222259

